JURNALUL S.F.

Anul III Nr. 89 - 90
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
32 pagini o 300 lei

ADRENERGIC !

un roman de
SEBASTIAN CORN
premiul NEMIRA 1994

Motto - Unde să fugi
cînd toate drumurile
îţi sînt căzute-n genunchi?

Scrisoare către prieteni

Nu ştiu ce introducere aş putea găsi tristeţii mele de astăzi!

Şi nu atît curînda (posibila) despărţire de voi – despărţire care, oricum s-ar fi produs mai devreme sau mai tîrziu, mă macină, ci sentimentul de culpabilitate, izvorît din imposibilitatea de a-mi onora toate promisiunile .

Timp de aproape doi ani de zile am încercat promovarea autorilor români şi deschiderea unor noi direcţii în sf. Din păcate această dorinţă a noastră s-a concretizat în prea puţine numere de autori, mult prea puţine faţă de posibilităţi, şi asta din cauze mai mult sau mai puţin obiective.

Au fost multe ore de muncă, multe greşeli şi multe lucruri frumoase pe care le-am trăit împreună şi-aş vrea să vă mulţumesc tuturor celor care aţi fost alături de mine şi de colegii mei, fiindcă scrisorile şi telefoanele pe care le-am primit la redacţie au fost singurele pîrghii ce ne-au ajutau să mergem înainte.

Au fost doi ani plini, doi ani nebuni, doi ani împovăraţi de vise. Vise care treptat vor deveni amintiri, apoi legendă.

Dar nu pot să nu cred că mîine, vor apărea alţi puşti nebuni care vor reînnoda legenda, vor crea un nou JSF, un alt imperiu într-o republică, un alt mod de viaţă şi de ce nu un cotidian sf.

Dar pînă atunci vă invit să pătrundeţi în lumea lui Sebastian A. Corn, (sic !), unul dintre autorii care au cu siguranţă ceva de spus în sf-ul european.

Cu drag,
Adrian Bănuţă

PS Şi, dacă pătimit-am vreodată cu vorba ori faptă, vă rugăm Prea Cinstite Feţe a nu vă mânia şi-a erta nevolnicia noastră şi-a nu ne întoarce Prea Mândrul Obraz, că toate de la Dumnezeu sunt şi nu eşte vremile subt oameni, ci oamenii subt vremi.

Şi cine are ochi să vază – să vază;
Şi cine are urechi s-audă – s-audă!

Adrenergic! = motorul din tine

Ce credeai? - eşti doar un recipient de senzaţii...Optice, auditive,olfactive, gustative şi tactile. Îţi imaginai că ai sentimente? - ele nu sînt decît amestecul *strict* cantitativ al culorilor pe care le vezi, al decibelilor pe care îi încasezi şi al atmosferelor pe care le înregistrează pielea ta.

Asta eşti, indiferent de ce îţi imaginezi. Un *cocktail* bine temperat de unităţi de măsură.

Raţionezi? - bineînţeles! Raţionezi doar în măsura în care funcţionează amestecul subtil de DA-uri şi NU-uri care îţi generează ideile.

Creezi? Inventezi? - aiurea! Faci doar o salată din ceea ce îţi oferă lumenii, decibelii, waţii şi joulii ce te parcurg. O salată de care eşti mîndru, o salată pe care o investeşti cu credinţa că eşti chiar *tu*..

Ţi-a trecut vreodată prin cap că ai o personalitate distinctă? - Fii serios! Părinţii îţi sînt tipar, iar evenimentele externe sculptează în sus-numitul tipar. Vreau să spun că tu nu eşti cel pe care îl imaginezi. Nu ai nimic personal. Eşti doar un *cocktail*...

Ce-i drept, în tine totul se unifică. Totul se transformă în neurotransmiţători. Iar neurotransmiţătorii se numesc: adrenalină, dopamină, serotonină, etc. etc. etc. Cu toţii, circulă de-a lungul circuitelor adrenergice.

Cele care fac din tine un personaj supus chimiei. Cele care îţi devalizează personalitatea de ceea ce credeai că e cu adevărat preţios: deosebirea de ceilalţi. Cam asta face din tine, chimia asta comună întregului regn!

...cu toate astea, Tamerlan Banks se îndrăgosteşte de Priscilla Idryss. Adrenergic vorbind, bineînţeles!

Sebastian A. Com

JURNALUL S.F.®

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE :
Adrian BĂNUŢĂ (Redactor şef)

Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Sebastian CORN, Nicu Gecse, Mihail GRĂMESCU, Cătălin IONESCU, Cristian IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petrică SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCĂ (REDACTORI) Marian IRIMIA, Mihai SĂMOILĂ (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

ADRENERGIC !

Premiul Dan Merişca 1994
Premiul Nemira 1994

În plus, mai era şi Priscilla.

„Ce-aţi spus, d-le Banks?" s-a răsucit şoferul în cuva lui translucidă şi l-a privit pe Tamerlan.

Am vorbit cu glas tare, am vorbit cu glas tare, a gândit Tamerlan Banks şi s-a cufundat în bancheta aproape pufoasă, care se încorda molcom sub greutatea lui. O banchetă din tentacule amplificate de calmar. 400 de U.C. metrul pătrat. Cam scumpă, dar aşa înţelegea United T-Skell Spaces să-şi recompenseze directorii. Chiar dacă erau doar directori onorifici.

„Fii atent la semafor, Karl!" a spus Tamerlan şi, profitând că şoferul pivota în serul fiziologic care umplea cuva, s-a aplecat asupra blondei Karin şi a sărutat-o, buimac. S-a întins cu totul peste ea în timp ce pistoanele maşinii începuseră să vibreze familiar sub capotă.

„Peste un minut ajungem la United Spaces, d-le Banks." a anunţat Karl cu vocea uşor nazonată. Vocea specifică spaţioforilor. Iar el, el era un spaţiofor decăzut.

„Ochelarii, Tamerlan scumpule!" a graseiat Wanda scotocind prin poşetă. Cu coada ochiului, Banks i-a văzut picioarele negre ca păcura, cum se sprijineau în vârfurile ascuţite ale pantofilor de lac. A întins mâna în spate, spre ea, spunând:

„Da. Ochelarii."

Era obligatoriu să şi-i pună. Din cauza aleuxylului. Interzis prin lege. Interzis cu atât mai mult cînd participai la şedinţele unui consiliu de administraţie.

Karl a oprit maşina. Impecabil. Impecabil programat. Altminteri, un slăbănog decăzut, gol puşcă în cuva de ţesut corneean extins. Plutea în spatele volanului, cuplat prin tubulaturi la oxigen, la soluţii perfuzabile, dar, mai ales, la informaţie. De fapt, Karl nici nu mai era Karl. Era un creier pur care recepta şi prelucra date specifice. Datele care îi permiteau să se descurce în traficul încărcat al South Sabratei.

„United T-Skell Spaces!" a anunţat el nazonat şi a făcut o mişcare elegantă, plutitoare în serul fiziologic al cuvei, răsucindu-se respectuos spre Tamerlan.

„Portierele" a ordonat Tamerlan cu voce greoaie.

Portierele din lemn umed, care abia supseseră o nouă doză de sevă din rezervorul motorului, au culisat scârţâind discret.

Ameţit, Banks a coborât din automobil şi a pornit pe gazonul trotuarului către intrarea în clădirea corporaţiei, urmat la doi paşi de Wanda şi Karin, care răspândeau un parfum înţepător de scorţişoară. A intrat primul în hol, a tras adânc aer în piept, adulmecând mirosul de conifere emanat de pereţii interiori ai clădirii. Simţea pe obrazul drept privirea plăcilor retiniene încastrate sub ferestrele care dădeau spre Piaţa **W. Churchill.**

Retinele îl recunoscuseră deja. La ora asta, consiliul de administraţie probabil că începea să se agite, în sala de şedinţe, cu 24 de etaje mai sus. Cu 1800 de yarzi de tubulaturi nutritive pentru ziduri, mai departe de Tamerlan Banks.

...În plus, mai era şi Priscilla. De fapt, Priscilla Idryss trebuia să se afle pe undeva prin apropiere, într-unul dintre birourile direcţiei. Mai mult ca sigur: între el şi ea nu puteau fi peste 10-15 yarzi.10-15 yarzi îl despărţeau pe Tamerlan Banks de Priscilla şi de fleţul ăla de bărbat ale ei – Hugh Secada, fost emigrant columbian, fost şomer şi fost spaţiofor, care renunţase la cinci ani din viaţă pentru a sta cufundat câte 16 ore pe zi în cuve. La subsolul lui United Spaces.

Hugh făcuse apoi facultatea la seral şi se specializase, bineînţeles, în turboskelli. Adică, se specializase în obiectul de interes şi de cercetare al lui Tamerlan Banks. Turboskellii ameliorati de Tamerlan.

O alegere pertinentă din partea lui Hugh Secada, câtă vreme în timpul celor cinci ani, fusese parcurs cu obstinaţie de milioane de turboskelli. Ameliorati sau nu. Parcurs de ei, cu sinapsele reconectate de ei, cu cortexul încărcat de spaţiile şi programele suprapuse cu care îl încărcaseră aceiaşi turboskelli. La ordinul lui Tamerlan, pe timpurile acelea.

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian şi Ionuţ BĂNUŢĂ

Culegere:
Elena ŞTEFĂNESCU

Corecturi:
Livia STROIA

Montaj offset:
Georgiana DUCMAN
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziţia 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3123432 Bucureşti - România
Piaţa Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

Practic, cinci ani fusese un nimeni. Un fel de Karl mai elaborat. O proteză biologică în sisteme. Hrănit cu probleme și excretând rezolvări.

Hugh Secada era un tip organizat. **United T-Skell Spaces**, în cuvele cărora stătuse trei ani și patru luni puse cap la cap, îi oferiseră inițial un job de utilizator al spațioforilor proveniți din șomerii și proletarii racolați din suburbiile South Sabratei. Frații mai mici ai lui Hugh.

În anii aceia, Tamerlan Banks era șef de serviciu, iar Priscilla Idryss nu exista în corporație. Probabil că făcea trotuarul prin Granite Junction (asta era o răutate gratuită de-a lui Tamerlan Banks – Priscilla nu făcuse niciodată trotuarul și el știa asta foarte bine). Sau făcuse trotuarul prin Oilers, pentru 15 U.C. minutul? și-a dus Tamerlan, totuși, gândul până la capăt.

El a ajuns șef de etaj, dar **United T-Skell Spaces** l-a avansat și pe idiotul ăla meticulos de Hugh, care tocmai învățase că trebuie să-și dea cu briantină pe păr. Asta se întâmplase acum patru ani, înainte de războiul care opusese South Sabrata principalului oraș concurent de pe Coasta de Nord: Londrina.

Cu ocazia războiului, **United T-Skell Spaces** abia dacă făcuse față comenzilor primăriei. Mii de șomeri au coborât în cuvele de la subsol, utilizatorii i-au invadat cu milioane de rutine, turboskellii i-au parcurs și i-au înțesat cu programe. 24 de ore pe zi, 7 zile pe săptămână, 30 de zile pe lună – tipii din cuve erau storși ca lămâile după un an de funcționare, iar tinerii angajați ai corporației au urcat treptele ierarhice într-un ritm de neimaginat într-o perioadă de pace.

Și tot atunci, apăruseră sistemele, așa cum erau ele acum. Ample, redundante până la exagerare, eficiente. Dirijate de tipi competenți și ambițioși.

Tamerlan Banks a ajuns director executiv, în ciuda faptului că nu purta cravate de mătase, că nu-și dădea cu briantină în păr... și, mai ales în ciuda faptului că obișnuia să-și cultive implanturi de mușchi vegetal pe gât (modelul eșarfă, care făcea furori în periferia Oilersului). Deși nu era un purist, în acei ani zbuciumați, în care corporația era interesată să producă tot mai mult, consiliul de administrație n-a ezitat o secundă când i-a încredințat funcția cea mai puternică din schema lui **United Spaces**. Poate că era o idee prea imaginativ, dar asta se cerea de la oameni în timp de război.

Mă rog, asta se cerea de la oamenii care nu decăzuseră în tagma spațioforilor...

„Creierul îmi mergea mult mai repede atunci..." a spus Tamerlan cu glas tare, făcând-o pe Karin să ridice sprâncenele.

Și-a dat seama imediat că făcuse o afirmație falsă. Dacă acum gândea mai încet, de ce îl chemaseră pe **el** să-i depaneze în momentul ăsta de criză? De ce apelează la el, care acum era doar director onorific la **United Spaces**, când dispuneau de un director executiv pedant, atent, un purist care nu-și amesteca țesuturile native cu cele ale altor specii?

„M-au chemat pe mine fiindcă sunt mai bun." a decretat Tamerlan, sigur de el, bătând-o pe Karin pe umăr. „Sunt mai bun ca Hugh, chiar dacă am cu doisprezece ani mai mult ca el. Chiar dacă el este un purist! Un tradiționalist și un tipicar! **Eu** trebuie să-i scot din rahat, și nu el, junele executiv cu nod de 3/4 la cravată!"

Din păcate, Priscilla nu sesiza chestia asta. Niciodată n-o făcuse. Deși avusese suficient timp la dispoziție. Trei ani de când intrase la **United T-Skell Spaces**, când îi cunoscuse pe amândoi. Numai că manierele și toalele șplicuite ale lui Hugh o convinseseră și pe ea, așa cum convinseseră și consiliul de administrație.

Se căsătorise cu el doar după șase luni de la angajare, iar Tamerlan stătuse în capul mesei la banchetul dat în cinstea lor la restaurantul „La Châtaigne", din Piața **W. Churchill**. Un lucru perfect justificat: atunci, el era directorul executiv, iar Hugh era doar un tip de viitor. Cam prea tentat să dea din coate, totuși. Era vinovată, oare, extracția lui sudamericană?...

După încă un an și jumătate, Tamerlan se trezea cu o hârtie care îl avansa în postul de director onorific al corporației. 42.500 de U.C. suplimentari pe an. Și excluderea elegantă din mecanismul decizional. De acum înainte, putea să se aștepte să stea numai în capul meselor de protocol.

Șmechera de Priscilla țintise corect. Hugh îi putea oferi siguranță, cu vocea lui egală, cu planificarea lui și cu cărarea lui trasată cu echerul. Iar idicatele astea de femei (era lucru știut) preferau culcușurile calde și orarul fix, conversației spumoase și minții sclipitoare. Dacă le ofereai o linște care mirosea rafinat, erau în stare să uite de neuronii și sinapsele rașchetate ani de zile prin cuvele de la subsol. Pur și simplu, nu rezistau stressului prin cunoaștere! a simțit Tamerlan că se liniștește găsind această întorsătură de frază mentală.

„Ce zici?" s-a întors spre Wanda, negresa care îl ținea de subsoară ca și cum l-ar fi susținut să nu cadă după o cumplită noapte de beție. „Ce părere ai, un tip care a stat cam cinci ani în cuve, mai e el în stare să facă contorsionism de performanță prin paturi?"

„Pfuuh!" a exclamat Wanda cu accentul ei franțuzesc, alungind u-ul. „Păi, orice spațiofor din ăsta e cu catecolaminele la pământ! Cu ce să i se mai scoale? E mai stors decât o lămâie!" a răsăit ea.

„Da. Catecolaminele." a repetat Tamerlan căscând ochii în spatele ochelarilor groși, fumurii, pe care îi purta special ca să-și mascheze pupilele cât acul. Aleuxyl. Halucinogen major. De-aia îl și susțineau Wanda și Karin, îmbrâncindu-i mitocănește pe toți cei cu care se întâmplau să se încrucișeze pe culoarul de la etajul 24.

Oricum, nu riscau nici un perdaf. Retinele extinse crescute de-a lungul zidurilor îl recunoscuseră pe Tamerlan. Toată lumea știa că directorul onorific este pe etaj, așa că, de ce nu se dădeau din timp la o parte?

Zdrunc! Ușa biroului din stânga s-a întredeschis și capul Priscillei s-a aplecat pe culoar, privind mirată dintr-o parte în alta. Bineînțeles că Tamerlan s-a prefăcut că n-o observă. Pretextând că era atent la gașca de indivizi care se strânsese în fața camerei de ședințe. Floarea **inteligentsiei** corporației. Consiliul de administrație, cu Hugh Secada în frunte.

„Ce crezi, Karin? Au auzit ce-am vorbit cu Wanda?" a întrebat Tamerlan cu voce împăstată. Aleuxyl.

„Dacă nu te-au auzit, poți să repeți ideea!" i-a făcut Karin cu ochiul și și-a îndepărtat buclele blonde de pe frunte, zvâcnind din cap.

„Mda. O sugestie competentă." a recunoscut Tamerlan gândindu-se că ar fi teribil să repete scurtele replici. Le-ar fi auzit și Hugh, și Priscilla și toți îmbățoșații ăia de pe culoarul cu pereți din lemn de teck potențat, originar din Indonezia. Dar recalibrat genetic în laboratoarele lui **United Spaces**, astfel încât să crească în paralelipipede compacte. După rutine semnate Tamerlan Banks, duse la capăt de turboskellii ameliorați din spațiofori.

Mirosul umed al sevelor care străbăteau lemnul și plăcile auditive din membrane de liliac. Acces permis creatorului lor, Tamerlan Banks.

„Ce părere ai, Wanda?" s-a decis Tamerlan să întrebe în timp ce pășea în sala consiliului de administrație. „Unul care a stat luni în șir în cuve, patruzeci de luni să zicem, uite, unul ca ăsta." – i-a arătat el spațioforul scheletic care, intubat, cateterizat, sondat și învelit în pseudopode vegetale mixate cu receptori nervoși, plutea în bazinul translucid din mijlocul camerei – „poate unul ca ăsta să țopăie cum trebuie pe saltelele pufoase?"

Clank! Ușa se închisese în spatele Priscillei care intrase și ea în sala de ședințe.

„Uite-te la el!" a exclamat Wanda graseind. „E mai stors decât o lămâie. Fără catecholi." a întins mâna spre spațioforul care plutea în bazin și a continuat: „Funcția creează organul. Ăsta, habar nu mai are de el... cum să mai împungă o femeie?" a întrebat negresa apropiindu-se de bazin.

Din spatele ei s-au auzit tipii ăia scorțoși care își dregeau vocea, oripilați. Dar ea nu i-a băgat în seamă și a tras un bobârnac în peretele translucid al cuvei, provocând un sunet umed.

„Mda. Habar n-are de el. Catecholii storși." a dat Tamerlan din cap.

Acum era sigur că îl auziseră cu toții. Unul dintre vicepreședinți a tușit încurcat și a privit spre șirul gol de scaune. Tipii ăștia cu pantalonii călcați impecabil nu aveau curajul să-l înfrunte pe unul cu implanturi de mușchi vegetal pe gât. Parcă îi născuseră cu reflexele sociale săpate adânc prin creierii lor limfatici. Niciodată să nu-i contrazici pe șefi! Totdeauna să-i respecți pe directori! Pe directorii onorifici, în special!

Mai mulți bani. Mai puțină putere. Dar respect. Asta însemna un director onorific. Mai mulți bani cu care el își permitea pe Wanda și pe Karin, după care toți șmecherii ăia cu cămăși umflate își înghițeau saliva. Grasele sau slăbănoagele care îi așteptau acasă. Sexy ca niște scânduri pentru călcat rufele, sau ca niște ceainice, nu?

Dar, chiar dacă ar fi făcut și ei banii lui, niciunul n-ar fi avut tupeul să iasă la plimbare măcar cu o astfel de femeie! Era o chestie care nu se făcea, asta trebuie că își împărtășeau cu seriozitate unul altuia. Tot vreo moștenire genetică de comportament social... Nu... în nici un caz nu puteai să te afișezi pe stradă cu ceva atât de senzual! Era imoral, mai ales când țineai de **United T-Skell Spaces**!

În timp ce lui Tamerlan îi plăcuse mereu să-i oripileze pe cei din jur.

„Să ne așezăm, venerabililor!" a spus el tărăgănat și, ostentativ, s-a lăsat condus către scaunul pe care scria DIRECTOR ONORIFIC.

Camera mirosea sărat. Ca o briză marină. Fanoanele expandate de balenă albastră, sintetizate într-un grup de spațiofori de producție. Un joint venture cu **Doho Industries**. Fanoanele de balenă care constituiau masa consiliului, cu o lungime de 20 de picioare, în sistemul anglo-saxon. 59.000 U.C. în sistemul general valabil. Cam astea erau dimensiunile mesei la care se imaginau comenzile pentru turboskelli. Asta când nu trebuiau să facă vreo tranzacție cu ei, așa cum era cazul, din ce în ce mai des în ultimul timp. Ameliorați. Autonomi.

Tamerlan și-a încrucișat picioarele și a cules o scamă invizibilă de pe pantalonii săi pepiți, în tonuri kaki. Vesta albă și cămașa **grenadine** care îi zburlea firele verzi de mușchi umed pe care și le cultiva exuberant pe gât.

„Cred că v-am mai spus." a început el, „voi nu sesizați ce cocktail subtil de arome se degajă din amestecul ăsta de mușchi vegetal cu fanoane de balenă?" – se uita cu figura schimonosită într-un

balenă?" – se uita cu figura schimonosită într-un rictus, privind prin ochelarii fumurii la membrii consiliului de administrație.

Aleuxyl! Asta trebuie că gândeau ei. Dar respectau ierarhia. Costumele lor călcate. Niște puriști. Clădirile, străzile, automobilele, lifturile, toate obiectele adică, puteau fi mixate biologic, ba chiar era de dorit să fie mixate astfel. Deveneau mai rezistențe, mai ieftine, câtă vreme alcătuiau un sistem care odată pornit, știa să se autoîntrețină. Să se autonutrească. Să aibe reacții la stimulii naturali.

Oamenii însă, n-aveau drepturi la cocktailuri cu țesuturile. Ei erau eficienți și reactivi prin construcție. Prin concepție. Oamenii aveau doar dreptul să fie decăzuți în funcția unor simple computere. La asta puteau spera, și aveau tot dreptul s-o facă. Să devină spațiofori, adică niște ordinatoare de supercompetiție, de ultima generație, echipați cu turboskelli. Încărcați până la refuz cu spații și programe. Nec plus ultra în randament și în miniaturizare.

În cuve, adică.

„Vreau să văd diagramele." a spus Tamerlan în șoaptă, cu capul bălăgănindu-i-se. Dar, atâta timp cât nu-i vedeau pupilele infinitezimale, ascunse de ochelari, puteau doar să-l bănuiască de consum de aleuxyl. Și, chiar dacă ar fi fost siguri, Tamerlan era chiar curios cine o să-i atragă atenția acum că luase halucinogene.

Unul dintre vicepreședinți s-a întins pe deasupra mesei și i-a oferit lui Tamerlan un cub translucid în interiorul căruia luceau o sumedenie de lumini puctiforme sau liniare, împletite într-un labirint cvasiindescifrabil.

Deși creierul îi băltea cu aleuxyl, iar ochii abia dacă îi focalizau imaginile, lui Banks nu i-au fost necesare mai mult de treizeci de secunde ca să găsească disfuncția sistemului. Pe undeva,chiar în mijlocul cubului, se aflau câteva spații nou apoziționate. Turboskellii descoperiseră o nouă falie în programele de control ale tipilor din cuve și profitaseră ca să-și compună niște regiuni noi. Încălcând convențiile stabilite cu utilizatorii.

Ameliorați. Autonomi.

niște arii noi pentru propriul lor uz

„De când ne folosim de ei, știm foarte bine la ce să ne așteptăm, nu-i așa?" a zâmbit Tamerlan și l-a țintuit pe Hugh cu privirea. Ochelarii fumurii.

„Asta o știe oricine." a răspuns Secada morocănos și și-a îndreptat mesa de păr briantinat care îi descria o curbă deasupra frunții. „Oricine știe că turboskellii își extind spațiile de manevră, fără să țină cont de înțelegerile cu noi. Nu aveam nevoie de tine ca să ne spui asta."

Tamerlan s-a sprijinit de spătarul fotoliului și a început să mângâie fesele bombate ale Wandei: „Ai putea să spui că, într-un fel, sunt aproape umani... dacă nu-și respectă contractele." a subliniat el impasibil și a întins cubul translucid către Karin.

"Și astea sunt niște lucruri dezbătute exhaustiv, Tamerlan!" s-a strâmbat Secada.

„Păi atunci, dacă totul este dezbătut exhaustiv, sau prea bine cunoscut, de ce nu izolezi tu falia din sistem, Hugh? În definitiv, tu ești executivul!" a zâmbit Tamerlan cu buze ca de plastelină. „Și te secondează cel mai competent consiliu de administrație de pe Coasta de Nord. Cel puțin, așa umblă zvonul jos pe stradă, în South Sabrata..."

Karin a dat drumul cubului care a căzut cu zgomot pe masă din fanoane, în fața lui Secada. Tamerlan a privit galeș la Priscilla, savurând cu coada ochiului încurcătura-în care îl pusese pe soțul ei. Nervos, începuse să bată darabana în brațul fotoliului său, mimând plictiseala.

„Ce faci, Hugh? De ce nu izolezi falia turboskellilor de restul sistemului? După dimensiunile spațiului nou apoziționat, trebuie să aibă o vechime de cel puțin șase ore!"

Tamerlan a făcut o pauză și s-a ridicat de pe fotoliu, afectând o atitudine de bătrân. A profitat ca să se prelingă pe lângă trupul Wandei, care l-a îmbrățișat imediat, ca și cum l-ar fi susținut.

Dar gesturile lor aveau o cu totul altă simbolistică, făcând-o pe Priscilla să se înroșească. „A uitat de vremurile când umbla cu fusta răsucită pe cur în Oilers..." a grimasat Banks în sinea sa.

deși știa foarte clar că priscilla nu făcuse niciodată merita însă s-o jignească măcar așa chiar dacă nu fusese niciodată în oilers sau în granite junction dacă, de fapt...

„Ascultă, Tamerlan!" a început Hugh înghițând în sec: „Te-am chemat aici pentru că știm cu toții că ești cel mai bun... ca dovadă, trebuie să recunosc că înregistrările din subsoluri au arătat că, într-adevăr, în ultimele șase ore, turboskellii au găsit o falie în care construiesc spații noi..."

Spus academic. Spus științific. Spus de un tip care mâncase pâinea amară a spațioforilor și care făcuse la seral facultatea cu banii economisiți în cuve. Făcuse niște repetiții însă, atunci când își ținuse scurtul speech. Un pleonasm, sau îi plăcea să fie la fel de redundant ca și sistemele pe care le dirija?

Dacă un dicteu elaborat ca ăsta o dăduse pe Priscilla peste cap, ce rost mai are să-mi fac probleme? s-a întrebat Tamerlan. De ce naiba mă tot fortez să pun mâna pe o gâscă din asta care visează la o bucătărie automată? Nici un miligram de aleuxyl n-ar avea curaj să ia...

„Fii atent, Hugh. Turboskellii construiesc de șase ore în sistem. Să-ți pun o întrebare elementară!" s-a răsucit Tamerlan pe călcâie. „Cât timp crezi că mai au la dispoziție ca să ne spulbere cuvele?"

Hugh trebuia s-o înghită și pe asta. Răspunsul la această întrebare îl știa și portarul clădirii, dar acum va urma obișnuita săpunează la care îl obliga poziția de director executiv, situată **teoretic** sub cea a **onorificului.**

„Mai au trei ore:" a răspuns Secada devenind brusc palid.

„Trei ore? Asta s-o crezi tu! Câte ore mai sunt, Wanda?" a întrebat-o Tamerlan pe negresă, deși o privea țintă pe Priscilla care deschisese larg ochii.

Avea și de ce. După ce că le adusese pe boarfele astea la etajul 24 al corporației **United Spaces,** Banks își permitea acum să umilească un **executiv** în fața întregului consiliu de administrație.

„Domnule director..." s-a ridicat vicepreședintele Grant. „Să nu exagerăm..."

„Ba să exagerăm, domnule Grant! Răspunde odată, Wanda!"

vocea egală și împăstată a lui tamerlan

„Două ore jumate'. Mai sunt două ore și jumătate." a răspuns Wanda trecându-și limba peste buze.

„Exact. Mai sunt doar două ore și jumătate, după cum spune fata asta. Ea știe, pentru că i-am spus eu despre noile grafice de progresie." a continuat lent, vorbind lipicios. „Nu-ș' ce dracu păziți voi aici, în consiliul de administrație! Dar, chiar dacă mai erau trei ore, ce naiba ați așteptat atât până să mă chemați, idioților?"

Asta o spusese la fel de rar, făcându-i pe toți să înghețe în scaune. Priscilla a răsuflat adânc și și-a sprijinit fruntea în palme. Păcat că purta ochelarii! Altfel, Tamerlan și-ar fi permis să-i facă cu ochiul lui Karin, așa, ca să-i mai fiarbă nițel!

ca s-o mai fiarbă nițel

„Vă spun eu de ce ați așteptat șase ore până să mă chemați." a reluat Tamerlan și s-a apropiat de sfera din țesut amplificat de meduză. Interfața spațioforului consiliului de administrație. „Ați pierdut atâta timp pentru că Hugh Secada a încercat el să localizeze falia din sistem. Ați vrut să faceți pe cocoșii și s-o izolați singuri... ce mama dracului! sunteți consiliul cel mai deștept din South Sabrata! Ați crezut că vă descurcați fără directorul onorific! Dar nu sunteți decât niște papagali!" a încheiat Banks discursul aproape cleios de lent și s-a aplecat spre sfera transparentă, prefăcându-se că citește datele spațioforului conținut în cuvă. De fapt, spiona figura Priscillei care se reflecta în țesutul amplificat.

Lucios ca oglinda. Iar ei părea că-i este frică. Clipea des și colțurile buzelor îi căzuseră privind îngrijorată la Hugh. Hugh cel tânăr și cel exact. Iar ochii parcă i s-ar fi umezit, i-a trecut lui Tamerlan prin cap și a început să silabisească datele spațioforului, înscripționate pe plăcuță.

„Owen Korolenko. Născut în 26.08.1998. Originar din Weddell..."

„Accesul permis, d-le director onorific!" s-a auzit vocea nazonată a spațioforului din sfera de gelatină vie care palpita.

„Receptor oftalmic?" a întrebat Tamerlan. „Ați pus un receptor oftalmic aici, în sala de consiliu?" – se uita la mucoasa roz care filtra aerul sub interfața spațioforului.

„E mai ieftin." a explicat Grant.

„Mai ieftin şi mai prost." a spus Tamerlan.

Le-am făcut rău gratuit, s-a gândit. Le-am făcut rău gratuit. Şi eu dacă aş fi fost în locul lui Hugh, aş fi procedat la fel. Aş fi făcut orice ca să-l şuntez pe onorific. Să iau toată puterea.

Numai că acum, pârghiile puterii erau iarăşi în mâinile lui, iar consiliul de administraţie trebuia să priceapă foarte clar lucrul acesta.

„Mă rog... să începem reparaţiile!" a surâs Tamerlan destinzând atmosfera. Nu avea rost să-i mai enerveze. De fapt,pe lângă ce punea el, , la cale, a lăsa United T-Skell Spaces să se ducă de râpă, era doar o joacă de copii. Mai bine, să-i fraierească! Banks, cel care vrea să dea cu Secada de pământ. Banks care vrea ca Priscilla Idryss să ingurgiteze aleuxyl pe o somieră, alături de el.

„Karin!" a ordonat. Vocea lui mlăştinoasă, dar sigură. Şi-a ridicat mâneca largă a sacoului kaki, şi-a suflecat mâneca grenadine a cămăşii şi a întins antebraţul spre blonda platinată care şi-a fâţâit şoldurile înspre el.

În timp ce femeia îşi deschidea poşeta ataşată de centură, Hugh a izbucnit:

„Eşti nebun? Eşti nebun, Tamerlan? Vrei să spui că ai venit aici cu toate substanţele alea în cap?"

„Nu cu toate!" a ripostat Banks şi s-a bătut cu palma dreaptă peste antebraţul dezgolit, făcând semn lui Karin să-i prindă odată vena. „Doar aleuxyl, Hugh! Doar aleuxyl!"

S-a produs o scurtă vânzoleală. Membrii consiliului de administraţie se foiau prin fotolii şi şopteau de la unul la altul încurcaţi, aplecându-se peste masa din fanoane expandate. Tamerlan ştia ce le trece prin cap. Să cheme poliţia ca să-l aresteze pentru utilizarea de halucinogene ilegale. Sau să-i facă morală: că nu era sănătos, că nu era etic, că putea găsi banilor o mai bună întrebuinţare decât să-i arunce pe droguri.

Numai că n-aveau curajul să i-o spună în faţă. Dacă l-ar fi apucat vreo criză de personalitate (chestie frecventă la non-puriştii) şi i-ar fi lăsat cu fundul în baltă? Cine ar mai fi izolat falia din sistem? Pe de altă parte, retinele cultivate în grosimea pereţilor de teck viu, îl proiectau pe toate displayurile serviciilor de securitate, dar şi cei de acolo erau la fel de speriaţi ca membrii consiliului. Sistemul se putea pulveriza dacă turboskellii se extindeau exagerat. Bani pierduţi. Timp risipit. O ocazie bună pentru Doho Industries, sau pentru Bănci, concurentele lui United Spaces. Aşa că, serviciile de securitate vor înghiţi în sec şi-l vor lăsa în pace.

O singură privire aruncată de Banks în cubul translucid care stătea pe masă în faţa lui Secada a fost suficientă. Turboskellii se apropiau de un punct critic pentru sisteme. Probabil că în 3-4 minute vor realiza o punte între spaţiile nou apoziţionate. Mărirea faliei. Adică o sarcină mult mai grea pentru el, pentru Tamerlan.

„Ce să-i zic?" i-a întrebat Banks mieros pe cei din sală. „Să-mi mai bage nişte aleuxyl, sau să-mi injecteze nalox ca să mă trezească?" – şi şi-a tuguiat buzele spre Karin care i-a punctionat brusc vena.

Toţi scrobiţii ăia tăceau. Numai Priscilla a găsit necesar să vorbească. Scurt. Aşa cum o făcea de obicei. Cu voce înceată. Joasă:

„Nu ne mai stressa atât, Tamerlan!"

"Cine nu e stressat, nu e-n viaţă!" a decretat el şi a făcut semn cu bărbia spre Karin.

Era bine. Priscilla se rugase de el, dând glas temerii tuturor. Turboskellii care ar fi ocupat un întreg sistem. Poate cel mai puternic de pe Coasta de Nord. United T-Skell Spaces. De data aceasta, ea vorbise prima, nu ca atunci...

Numai că acum, vorbise din cauză că-i era groază. Sistemul preluat de Doho sau de Bănci. Şomaj. Şi în cazul ăsta, chiar că o păştea gazonul netuns al trotuarelor din Granite Junction sau Oilers.

Ca să nu existe nici un echivoc şi ca să le mai dea odată peste nas, Tamerlan şi-a scos ochelarii. Imbecilii ăştia trebuia să fie conştienţi că el nu bluffează. Să ştie că e de-a dreptul drogat. Aleuxyl. Aleuxyl şi, de câteva secunde, Priscilla. Sinapse care dospeau de dopamină, de GABA, de alanină, de catecholi, de MAO şi de Priscilla.

Să vadă cu ochii lor că şi drogat, era mai valabil decât Hugh! Un tip aiurit face oricând de 10 ori mai mult decât unul care se spală pe dinţi de patru ori pe zi la ore fixe – asta trebuiau să priceapă. Şi ei, şi Priscilla!

Pupilele au început să i se dilate sub efectul naloxului injectat de Karin. Probabil că în 50-60 de secunde, turboskellii vor face jonctiunea spaţiilor nou apoziţionate. „Ia să-i las să-şi facă mendrele!" a zâmbit Tamerlan în sinea lui. „Aştia o să se cace pe ei! O să vadă, în sfârşit, unde e falia şi cât e de mare! Dar unul măcar habar n-are cum se acoperă o asemenea gaură! O să creadă că se duce United de râpă şi-o să dea la boboci. Da. O să dea la boboci. Dar bătrânul Tamerlan va fi aici, să-i scoată din rahat!".

Şi nimeni nu-l va bănui pe el atunci când, în sfârşit, va da lovitura de maestru. Vor fi în stare cu toţii să-i pupe picioarele şi să piedeze pentru el până în pânzele albe. „Tamerlan Banks, care a salvat sistemul United! Tamerlan Banks: un anti-turboskell verificat! El n-ar putea să facă aşa ceva! Dacă vreţi, vi-l putem împrumuta contra cost ca să rezolvaţi problemele cu turboskellii din sistemele voastre..." – aşa vor spune cu toţii când Tamerlan îşi va începe opera finală.

N-a fost nevoie să privească în diagramă ca să-şi dea seama că turboskellii realizează jonctiunea. Mutrele celor strânşi în jurul mesei albe, plată şi umedă, s-au lungit. Hugh şi-a muşcat buzele. Lui Grant îi ieşiseră ochii din cap. Iar Priscilla şi-a dus mâna la gură.

„Activaţi spaţioforul!" a spus Tamerlan precipitat, iar funcţionarii au lipit de cuvă membranele din cartilaj de liliac . Retinele plate cultivate din suşe de condor au pătruns în lichidul în care era cufundat Owen Korolenko, obligându-l să se răsucească în serul fiziologic.

„Sunt Owen Korolenko. Spaţiofor de interfaţă. 18 luni vechime în cuvă. Acces permis, domnule Banks!"

Privea la Tamerlan, imparţial, cu părul plutind în lichidul transparent .

„Desenează-mi diagrama corporaţiei!"

Sfera din ţesut amplificat de meduză a început să sclipească. Nişte artificii înghetate. Undeva în mijlocul lor, falia turboskellilor.

Lui Tamerlan i s-a părut că adrenalina îi prăjeşte cortexul. Intra în sistem. Intra în creierul lui Owen Korolenko, iar de acolo va plonja în creierele interconectate ale tipilor din cuve. În succesorii lui Hugh. Va lua urma turboskellilor, până ce va penetra în falia creată de ei. Nu va mai fi decât el şi United T-Skell Spaces. Raţiune pură. Profesionistul numărul unu în stăpânirea turboskellilor. Marele specialist. În stare esenţială.

Adică, el va face odată în plus în faţa Priscillei, ceea ce impotentul ăla stors de catecholi, nu reuşise!

Tamerlan s-a cufundat în tentaculele amplificate de calmar ale banchetei. A privit pe stradă, prin geamul din carapace expandată de broască ţestoasă. Putea să simtă lichidele care se infiltrau în geamul viu, extrase din caroseria compactă de sequoiah.

Dar, mai ales, putea simţi pernele tactile vibrante ale banchetei. „D-l Tamerlan Banks este gata să plece." – au anunţat ele şi mesajul s-a scurs limpede în cuva cu ser fiziologic în care dormita Karl.

„Granite Junction." a spus Tamerlan răsuflând greu. Trezirea brutală din zborul aleuxylului, cuplată cu efortul de izolare a faliei din sisteme, îl năuciseră.

„Vreun loc anume în Granite Junction?" s-a răsucit Karl cu totul spre Tamerlan.

„Oriunde în Granite Junction." a spus Tamerlan în şoaptă, iar automobilul a părut că se lasă cu câţiva inchi în suspensiile sale cartilaginoase, pistoanele articulate au vibrat uşor şi Daimler-ul a pornit să facă sensul giratoriu în Piaţa W. Churchill.

Tamerlan l-a privit pe Karl care, mecanic, schimba vitezele. Îl sleiseră cele 14 luni de lucru în subsolurile corporaţiei. Dintr-un sărăcan needucat, United T-Skell Spaces realizase un computer extrem de eficient. Dar, timpul petrecut nonstop în bazine îi raşchetase milioane de neuroni, sinapse şi de încă 100 de ori pe atât. Adrenergic vorbind, Karl nu mai făcea doi bani pentru sisteme.

Aşa că, decăzuse din reţea. Creierul lui era tocmai bun pentru a fi cuplat la cuva de conducere a unui automobil. 500 de U.C. pe lună mai puţin, dar îşi menţinea o sursă sigură de venit şi şansa unei pensii meritate în ipostaza de om-plantă, după ce până şi pentru şoferie va deveni un dispozitiv epuizat.

Practic, Karl făcuse o carieră demnă de invidiat pentru unul ca el.

„Domnule?" s-a auzit vocea lui impersonală. Nazonată. Era, bineînţeles, un defazat şi un decăzut. Dar, făcuse progrese sensibile de când părăsise periferia... De pildă, Tamerlan era sigur, Karl avea încorporat şi un senzor deosebit care reacţiona la prezenţa sa. Un senzor prin care corporaţia îi controla deplasările. O cultură retiniană ascunsă printre ridurile lui Karl? Un amplificator vibrator pentru cules sunetele? O mucoasă olfactivă de ogar afgan?

Justificarea oficială pentru această înzestrare deosebită a lui Karl? Asigurarea securităţii directorului onorific.

„Vreau să cobor, Karl."

„Unde opresc?"

„Unde doreşti, Karl. Pe urmă, le duci pe fete unde au chef."

Wanda a graseiat ceva în şoaptă şi s-a aşezat picior peste picior. Genunchii rotunjiţi şi negri.

Automobilul a părut din nou că se lasă mai jos cu câţiva inchi, şi a tras în apropierea trotuarului. Tamerlan a privit afară, strâmbând din nas. Ploaia răpăia pe culturile de cochilie extinsă care tapisau strada. Moluştele de sub trotuar într-un covor nesfârşit. Nutritiv.

Tamerlan a ieşit din maşină şi a simţit mirosul marin al trotuarului. Acru-sărat. Oarecum sexual. Un trotuar din care receptorii implantaţi trimiteau

semnale spre sisteme. „Un individ cu greutatea lui Tamerlan Banks, cu pantofi cu talpă de box, a coborât pe strada 43, în Granite Junction."

„Vin să vă iau, domnule?" a întrebat Karl.

Tamerlan Banks şi-a ridicat gulerul jachetei de ploaie, acoperindu-şi implantul vegetal de pe gât.

„Nu mai veni, Karl. Cred că am poftă să fac o plimbare pe ploaie."

„Bine, domnule." a aprobat Karl din cuva lui şi Daimler-ul a început să ruleze pe carosabilul de siliciu viu.

Tamerlan a aşteptat ca maşina să se îndepărteze şi a luat-o înapoi pe trotuarul de cochilii. A trecut de două intersecţii şi, după ce s-a asigurat că nu este urmărit, a oprit primul taxi condus de un şofer obişnuit. În carne şi oase. Era sigur că aşa va câştiga cele câteva minute necesare deghizării.

„La Sho-hei." a spus el bărbatului din spatele volanului.

„În regulă. La Sho-hei." a dat şoferul din cap şi i-a făcut cu ochiul în oglinda retrovizorie. „Fetiţe coreene? Nu?" şi-a dezvelit el dinţii.

„Da. Fetiţe coreene." a admis Tamerlan plictisit. De fapt, a realizat el, merita să treacă într-o zi pe la consiliul de administraţie însoţit de câteva gagici din astea cu ochii oblici. Câtva timp de-acum în colo, ăia îi vor mânca din palmă, iar el o să-i poată oripila fără nici un risc, numai aşa, de-al naibii. Şi-ar fi putut permite chiar şi o şedinţă de exhibiţionism cu ele prin sala de consiliu, pentru că ei tot vor da cu fruntea de pământ când îl vor vedea.Şi vor continua să i-l bârfească pe Hugh Secada, aşa cum o făcuse Grant, de pildă, cu o oră în urmă, după ce izolase falia. „Hugh e băiat bun, dar n-are încă experienţa ta, nu-ş' dacă înţelegi ce vreau să spun..."

„Hugh este şeful tău, Grant..." a subliniat Tamerlan dând peste cap un pahar cu apă minerală.

„Eh, ştiu eu cine e cu adevărat şeful meu." a făcut Grant un gest bizar, dând din cap cu ochii pe jumătate închişi. „Ce fel de nume e Secada ăsta? Un imigrant nenorocit..."

Se oprise pentru că Priscilla îşi făcuse loc pe lângă ei ieşind pe coridorul din lemn de teck compact.

În momentul acela, Tamerlan gândise (evident sub influenţa urmelor de aleuxyl) că vicedirectorii şi vicepreşedinţii ar fi fost în stare să-l convingă pe Secada să i-o împrumute pe Priscilla pentru o bucată de vreme. Să-l facă să închidă ochii pentru câteva săptămâni, să nu-şi întrebe soţia pe unde îşi petrecea serile. Mda. Ar fi marşat cu toţii la târgul ăsta. Mai ales dacă Banks îi va mai pune o dată pe turboskelli cu botul pe labe. Să-i facă să respecte dracului contractele pe care le semnau cu oamenii!

Dar asta n-ar fi rezolvat problema lui Tamerlan. Priscilla n-ar fi venit la el pentru că aşa vroia ea, ci pentru că ar fi făcut obiectul unui aranjament birocratic.

Oricum, toate aranjamentele astea trebuiau să cadă. Să-şi ia gândul de la ele. Avea un plan de dus la capăt.

„Sho-hei. Am ajuns." a spus şoferul.

„Afurisită ploaie!" a răspuns Tamerlan absurd, constatând cu plăcere că pe antebraţele şoferului creştea o superbă cultură de solzi de crap japonez. Albaştri. „Sub caldarâm este plaja." a încercat să-l tragă de limbă.

Şoferul s-a răsucit, zâmbind, cu ochii lucitori: „Ai fost şi tu cu noi în 2012? Când am intrat în primărie?"

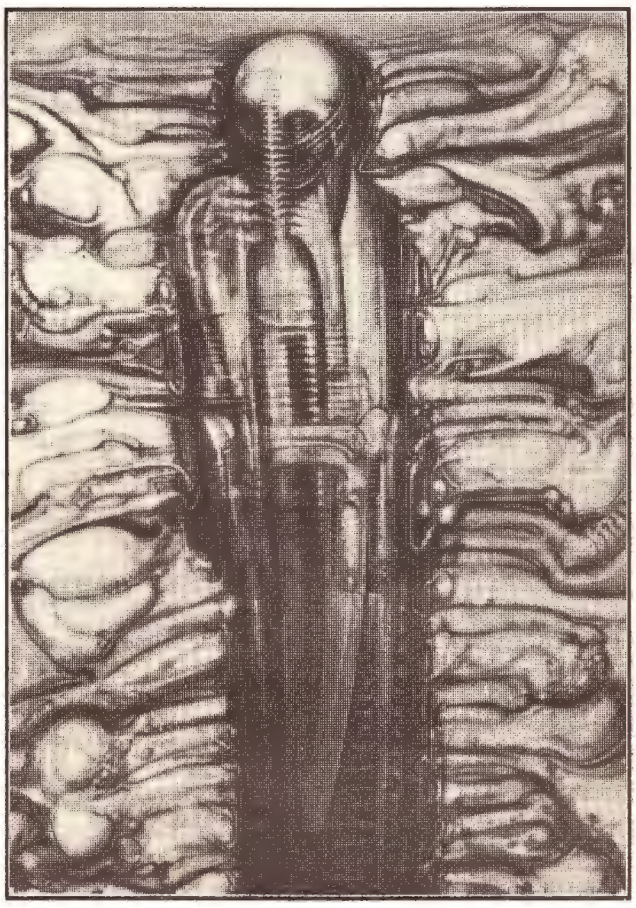

Pe vremea aia, Tamerlan nu şi-ar fi pierdut timpul discutând cu Secada. L-ar fi plesnit, iar Priscillei i-ar fi spus în faţă că este o boarfă de Oilers, chiar dacă ştia că nu este adevărat.

„Cum dracu să nu intru în primărie?" a întrebat el.

„Te-am văzut eu cu implantul de muşchi vegetal pe gât. Da' eşti îmbrăcat cu toate de 10.000 bucata... Nu te-aş fi crezut..."

„Cât îţi datorez?" i-a retezat-o Tamerlan. Anii aceia trecuseră.

„Nouă U.C." a răspuns şoferul redevenind serios. Nu făcea să-l repezi pe unul înţolit în valoare de 10.000.

Tamerlan a dat din cap, i-a aruncat 15 U.C. în amintirea ocupării primăriei şi a coborât din nou în ploaia măruntă care se cernea peste South Sabrata. S-a repezit în local.

Era momentul să se grăbească. United Spaces îl pierduse din vedere de vreo patru minute, de când luase taxiul, dar, senzorii răspândiţi în South Sabrata nu vor întârzia să-l localizeze, dacă nu va utiliza cu folos timpul câştigat.

A pătruns în Sho-hei şi s-a dus direct în spatele barului, pe culoarul care ducea la W.C.-uri. A intrat într-una dintre cabine, a blocat uşa şi, primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi smulgă muşchiul vegetal de pe gât. Intrase de prea multe ori în sistemele de la United Spaces şi ştia că cel puţin 75 la sută dintre turboskellii utilitari de filaj aveau ca marker pentru el implantul de ţesut umed. Şi, timp de câteva ore încă, turboskellii vor fi legaţi mai degrabă de contractele pe care le aveau cu sistemul. Aranjamentele lui cu ei nu intraseră încă în vigoare.

Erau autonomi. Ameliorati. Şi pentru spaţiile de care aveau nevoie, erau dispuşi să respecte în special înţelegerile scrise.

Îi şi imagina pe turboskellii care în acest moment alergau prin fasciculele nervoase ale tipilor din cuve. Cei care reproduceau în cortexul lor topografia South Sabratei. Erau trei inşi: Johann Ogilvie, Erin Siggurvatsohn şi Leopold Nu-ştiu-cum. Ei trei conţineau în sinapsele lor fiecare semafor şi colţ de stradă care alcătuiau South Sabrata şi, uniţi în sistem triunghiular, erau parcurşi de peste 18 milioane de turboskelli utilitari.

Dintre cei 18 milioane de turboskelli , Tamerlan ştia că acum, aproximativ 1000 coborau şi urcau nebuneşte de-a lungul dendritelor şi axonilor din cei trei spaţiofori. Disperaţi, agitaţi, pentru că iată: trecuseră deja cinci minute şi-l scăpaseră pe Banks din vedere.

„Nişte cretini" a scrâşnit Tamerlan amuzat, trăgând peste mâini mănuşile subţiri cu amprente false. Şi-a îndesat pachete de vată sub burta cămăşii şi în mâneci. Apoi a luat pungile cu nisip pe care le lăsase în rezervorul W.C.-ului şi le-a băgat prin toate buzunarele.

Culturi de retină potenţată, receptori tactili expandaţi pe trotuare, implanturile de plăci vibratile care culegeau sunetele, răspândite cu toate prin South Sabrata, gata să strângă impulsurile pentru a le lansa în cei trei spaţiofori - vor încasa un fals personaj.

Tamerlan Banks trăgea cu opt livre în plus şi avea alte forme. Chiar ameliorati şi autonomi, turboskellii rămâneau nişte idioţi. Din câteva mişcări bine alese, oricine putea să scape de filajul lor.

Învăţăti şi creaţi pentru a recunoaşte mai ales cantităţile, nu erau în stare să reţină calităţile distinctive. Iar câteva cantităţi modificate erau în stare să dea peste cap orice complex calitativ... Această deficienţă a lor se regăsea şi în modul în care turboskellii îşi construiau spaţiile. Cât mai întinse. Incoerente. Mări care începeau din etajele clădirilor, munţi care se înălţau din subsoluri, câmpii care începeau la marginea programelor de contabilitate ale sistemelor, văi care prelungeau descrierea abstractă a unor procese tehnologice.

Oriunde şi oricum, numai să poată fi tradus în programe.

„Haos!" a zâmbit Tamerlan. Bine că nu-i ameliorase total! Acum, putea să-i fraiereasă liniştit.

A deschis fereastra toaletei care dădea în curtea interioară din spatele barului. Logici fiind, turboskellii de filajvor face suma intrărilor şi ieşirilor de la Sho-hei. Una dintre ieşiri nu va corespunde cu nici o intrare. Stupefacţie. Circuitele logice din cei trei inşi vor fi reparcurse, dar nu vor reuşi nicicând să pună asta cap la cap cu cele cinci minute lipsă ale lui Tamerlan Banks de pe străzile din Granite Junction.

A ieşit din nou în strada 43, ajungând în faţa unui magazin care comercializa membrane

amniotice, din cele folosite pentru decorarea ferestrelor. A cumpărat 20 de metri pătrați de membrane, vânzătorul i le-a rulat și le-a cufundat într-un recipient cu ser fiziologic, iar Tamerlan Banks a ieșit înapoi pe trotuar și a început să se plimbe agale.

A intrat în alt magazin, situat cu câteva sute de yarzi spre periferie, de unde a cumpărat 10 metri pătrați de culturi compacte de burete de mare. Știa că și aceste cumpărături erau contabilizate de turboskelli. Știa că și aceste cumpărături constituiau o succesiune logică și anodină pentru aceiași turboskelli: un locuitor obișnuit care se pregătea să-și orneze ferestrele pentru Crăciunul apropiat.

Apoi, Tamerlan a oprit un alt taxi și a comandat o cursă către docurile din partea de est a orașului. După un sfert de oră a ajuns la destinație. Apartamentul închiriat sub numele de Rubinath Singh.

S-a așezat în fața plăcii de recunoaștere. Un model ieftin de mucoasă nazală de delfin – 80 de centimetri pătrați dispuși în dreptunghi pe ușa din os expandat.

Ușa s-a deschis iar Tamerlan a intrat în salon. A așezat acvariul cu membrane și bureții de mare pe podea, alături de tuburi de plastic așezate în dezordine, de sonde de cauciuc, de catetere, de flacoane cu aleuxyl, de bombe cu ser fiziologic sub presiune, de generatoare de oxigen, de branhii de somon cultivate pe palieri.

S-a uitat la ceas. Încă patru ore... Exact cât să treacă prin tavernele din spatele abatoarelor. Să asculte ce mai zic tipii ăia adevărați cu care încheiase un contract de intenție. Niște specialiști și ei. Neșcoliți, dar cu atât mai adevărați. Mai valoroși decât îmburgheziții de teapa lui Hugh Secada.

Cât despre cunoștințele lor în turboskelli și în falii de apoziție, chiar și Tamerlan Banks se simțea complexat uneori. Iar ăsta era un motiv suficient ca să-și stabilească planul final în înțelegere cu ei.

O bubuială în sistemele adrenergice. Să-i vadă pe tipii ăia cum transpiră prin consiliile de administrație. Cum se desfac la cravate și la gulere.

Patru ore.

Sunt absolut sigur! Tamerlan nu avea cum să localizeze falia în halul de ameteală în care era!, a spus Hugh și s-a ridicat în șezut sprijinindu-se de pernăPriscilla stătea ghemuită lângă el, cu mâinile unite, băgate sub cap:

„Ce vrei să spui?"

Hugh s-a privit în oglindă de pe celălalt perete al camerei și și-a trecut mâna prin păr, dând pe spate mesa lucioasă care îi cădea pe frunte.

„Vreau să spun că Tamerlan știa unde se află falia dinainte să vadă diagrama. Asta vreau să spun." a zis Hugh zâmbind crispat.

Priscilla l-a privit scurt. Hugh nu acceptase niciodată să fie înfrânt. Mai ales când o încasa de la un tip care își cultiva implanturi ostentative, care se îmbrăca fistichiu și care își permitea să se afișeze prin consiliile de administrație infuzat cu aleuxyl și ținându-se de două curve somptuoase. Pentru Hugh era irațional ca un astfel de individ să fie mai tare decât el.

Adică, de ce să reușească acolo unde a dat el greș, unul care nu-și tocase tinerețile prin cuve ca să strângă bani de facultate? Cum să fie posibil ca unul care nu asudase noaptea învățând, un derbedeu imoral, să rezolve probleme cât ai clipi din ochi, când el nu fusese în stare nici să vadă locusul faliei în sisteme?

Nu putea decât să fie un truc la mijloc, o șmecherie de golan, învățată prin casele alea spațioase în care copilărise... Casele alea de lux ale părinților lui...

Priscilla s-a întins pe burtă și și-a aprins o țigară. Prefera să nu vadă rictusul încordat al soțului ei. Își dădea seamă că Hugh nu era întrutotul sigur că Tamerlan trișase. Inconștient, se gândea că exista totuși posibilitatea infimă ca Banks să fie altfel. Poate că Banks n-avea nevoie să asude ca să reușească. Poate că lui Banks îi ieșea totul bătând din palme.

O singură chestie nu-i ieșise așa cum dorise. Priscilla.

„De unde să fi știut Tamerlan locusul faliei?"

„Barurile din spatele abatoarelor." a răspuns Hugh eliptic. „Știi că acolo e plin de tipi carè fac afaceri cu turboskellii."

Să afirme lucruri evidente. Lucruri clare spuse cu emfază. Pedant. Un robot organizat. Poate că așa rămăsese de când stătuse cei cinci ani în cuve.

Era însă soțul ei. Și o încasase de față cu toată lumea, în plin consiliu de administrație, așa că trebuia să-l sprijine cumva acum.

„Da, știu." l-a aprobat ea cu aerul că lucrurile stăteau așa cum spunea el. „Știu că prin barurile alea se preumblă toți contrabandiștii ăia care fac trafic cu spații..." – se încruntase ușor, iar Hugh a început s-o mângâie absent pe creștet, zburlindu-i părul negru, lins.

„Nici nu m-ar mira ca unul de teapa lui Tamerlan să intre în combinație cu contrabandiștii." a supralicitat el privind cu coada ochiului la Priscilla. „Nesătul. A avut totul sub nas de la început. Turboskellii i-au operat, cu siguranță, modificări contabile. Conturi false, știi... Iar el le oferă spații de apoziție."

„Știu cum operează contrabandiștii." a spus Priscilla sec trăgând din țigară. Măcar de-ar fi reușit să schimbe subiectul. Se simțea penibil când ghicea că Hugh încearcă să-și găsească circumstanțe atenuante.

„Te pomenești că el le-a dat turboskellilor locația asta. Falia aia pe care noi n-am văzut-o, știi... Ca să poată să vină după aia și să facă tot circul ăla în consiliu."

Priscilla s-a strâmbat și a dat din cap. Era, și nu era, o posibilitate. Dar, în acel moment, și-a dat seama cum poate schimba cursul discuției.

„Totul ar fi mult mai ușor dacă am lansa odată programul ăla de control al turboskellilor. Le limităm autonomia. Le micșorăm spațiul de manevră. Adio contrabandiști, adio falii, adio probleme."

Hugh s-a încruntat. Cu asta, chiar că ar fi dat lovitura și s-ar fi ales, precis, cu funcția completă de executiv și onorific. Pe viață, era sigur. Devansându-l odată pentru totdeauna pe Tamerlan. Dovedindu-și sieși, dar mai ales Priscillei, că munca adevărată era cea care aducea recompense.

De când creaseră turboskellii, programatorii își asumaseră toate riscurile care decurgeau din utilizarea lor. Autoconștienți, autonomi (și ulterior, ameliorați, grație muncii de pionierat a nesuferitului de Banks) turboskellii se deplasau cu ușurință printre informații și date. Proteze logice care se interpuneau între oameni și computere.

Numai că, deveniseră din ce în ce mai autonomi. Și acționau oarecum irațional, compunând acele spații care ocupau megabiți nesfârșiți. Rezolvarea logică luată în discuție de corporații a fost restructurarea masivă a sistemelor. Aviditatea de spații a turboskellilor nu putea fi contracarată decât de memorii cu capacitate nelimitată de stocare a datelor. Grupate în rețele colosale, puteau absorbi și infinitele spații ale turboskellilor, inventate ca și cum ar fi fost o funcție fiziologică a lor.

Așa apăruse corpul spațioforilor. Decăzuți din stadiul uman. Bănci de date gata construite, ocupând minimum de spațiu, cu circuite integrate gata programate. Molecular. Determinate genetic.

Numai că turboskellii își continuaseră marșul prin care creau spații absurde, invadând tot ceea ce primeau ca extensie a memoriei.

„Spionii." a reluat Hugh. „Mda. Spionii. Singura soluție." a repetat el și și-a aprins, la rândul lui, o țigară. A pus alături de el scrumiera și a privit gânditor în oglindă. Așa cum contrabandiștii pătrundeau în sisteme, folosind ecluze artizanale, așa puteau face și spionii corporațiilor. Așa cum contrabandiștii traficau spațiu contra unor conturi false, așa puteau și spionii să caracterizeze zonele respective, sau, așa puteau oferi spații false, controlabile de utilizatori, astfel încât să stăvilească expansiunea turboskellilor.

„Numai spionii." a accentuat Hugh. „Îți dai seama, un program care să-i limiteze ca autonomie nu mai e de aplicat. Deja, operațiunile corporațiilor depind de viteza cu care lucrăm. Nu mai putem da înapoi fără riscul de a pierde timp."

„Adică bani." a constatat Priscilla. „Poate că ar trebui să semnăm un pact, sau ceva asemănător, cu turboskellii."

„Știi bine că am stabilit nenumărate înțelegeri cu ei. Le-au încălcat pe toate."

„Să le promitem că le oferim spații libere pentru expansiune, contra utilizării lor pe mai departe. În contul nostru."

„Asta înseamnă spațiofori suplimentari. Ce crezi că vor spune militanții de la Human Amnesty? Sunt cu ochii pe noi secundă de secundă și ne contabilizează personalul din cuve..."

„Și atunci? Vom pierde capacitatea de utilizare a turboskellilor..."

„Turboskellii nu au cum să nu fie utilizați de noi." a subliniat Hugh. „Așa sunt concepuți. Se reproduc în memorii cu această condiție. Să ne rezolve problemele. Nu pot scăpa de menirea asta. Dar nici noi nu putem să-i împiedicăm să construiască spații..."

„Poate introducerea unui alt tip de turboskelli... Cu posibilități restrânse de a creea..." a spus Priscilla cu jumătate de gură, știind că spune o tâmpenie numai ca să-i dea lui Hugh posibilitatea să se desfășoare.

„Dacă turboskellii n-ar putea crea, n-ar mai fi turboskelli. Nu ne-ar mai fi de folos. Faptul că ei imaginează spații este dovada cea mai bună că sunt eficienți din punctul nostru de vedere. Soluția cea mai rațională rămâne tot spionajul. În felul ăsta, am afla mult mai mult despre inșii de teapa lui Tamerlan. Contrabandiști nenorociți. Învățați să trăiască de pe o zi pe alta."

Priscilla a privit impasibilă în peretele situat la câțiva centimetri de nasul ei. Poate că dacă Tamerlan nu i-ar fi făcut curte, Hugh, care era un tip corect altminteri, nu s-ar fi lansat în șirul ăsta de speculații aiuritoare. Spionii , a zâmbit în sinea ei, nu erau decât uneltele prin care Hugh dorea să-l supravegheze mai bine pe Tamerlan Banks.

„Ce-ar putea să-ți spună în plus, spionii ăștia?" nu s-a abținut să nu-l întrebe. „Contrabandiștii sunt obligați să folosească ecluzele pentru că nu au diagrama sistemelor. Dar noi o avem. Noi știm

care este situaţia spaţiilor..."

Hugh a râs, sigur pe el:

„Spaţii-capcană. Spionii le-ar oferi spaţii-capcană. Spaţii înţesate cu senzori pentru recunoaşterea markerilor. Gândeşte-te ce-ar fi dacă i-am **stigmatiza** pe contrabandişti şi pe prietenii lor" – Hugh s-a oprit aici, savurând vizibil cuvântul găsit şi a repetat – „dacă i-am stigmatiza cu markeri adrenergici şi le-am supraveghea deplasările prin sistem. Inclusiv deplasările lui Tamerlan care pretinde că e trup şi suflet omul corporaţiei..."

Priscilla s-a sprijinit şi ea de pemă, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Privea de-a lungul ierburilor înalte care alcătuiau podeaua dormitorului. Geamul din ţesut amplificat de meduză filtra portocaliu-razele felinarelor de pe stradă.

„Mda. Nu se poate bine fără rău..." a conchis ea. Prea aluziv poate, motiv pentru care Hugh a privit-o pieziş. Adică Tamerlan putea să fi acţionat corect? -parcă aşa suna intonaţia din vocea ei.

„Uite ce e, Priscilla..." a început Hugh, dar a fost imediat întrerupt de sunetul telefonului. „Secada la aparat!"

Mutra i s-a lungit, iar venele de la tâmplă i s-au umflat. Priscilla s-a dat imediat lângă el şi a lipit urechea de receptor:

...prin Granite Junction pe undeva.

Hugh a făcut o pauză, după care a spus:

„Granite Junction. Asta vine prin creierul lui Erin Siggurvatsohn, nu?"

Exact. Lobul temporal stâng al lui Erin.

„Aţi luat legătura cu turboskellii?"

D-l Grant tocmai operează pe Owen Korolenko. Acum. A iniţiat un contact cu conclavul local din Granite... din lobul temporal stâng al lui Erin, vreau să spun.

Secada şi-a trecut mâna prin păr:

„Cum adică? Ce e aia, a iniţiat un contact? Nu i-a pus deja pe urmele lui? N-are încă un contract stabil de filaj pentru Tamerlan?"

Turboskellii s-au plâns că noi nu respectăm contractele, sau, mă rog, tratatele, sau cum paştele mă-sii s-or numi. Ne-au reproşat că le tamponăm toate faliile pe care au încercat să le construiască în ultimul timp. Au spus că, în cazul în care noi îi stopăm de la, citez: „dezvoltarea lor liberă, autonomă şi necesară", am încheiat citatul, ei nu înţeleg să-şi îndeplinească obligaţiile faţă de noi...

Hugh a privit buimac la Priscilla şi a dat să-şi aprindă o a doua ţigară, deşi prima îl aştepta în scrumieră, fumegând uşor, albăstrui.

„Şi dobitocul de Grant nu le-a spus că avem deja trei spaţiofori cuplaţi să reproducă South Sabrata? Nu le-a spus că nu mai avem noi loc din cauza spaţiilor pe care le imaginează ei? Ce să fac? Să intru în conflict deschis cu **Human Amnesty**? Câţi spaţiofori mai vor, dracului?"

Vocea de dincolo a marcat o pauză. Răsuflarea adâncă.

Turboskellii au zis că asta nu e treaba lor.

Priscilla l-a bătut pe Hugh pe umăr şi i-a strecurat, grăbit:

„Zi-i să le spună că tipul pe care îl urmărim e cel care le tamponează mereu faliile..."

Din nou vocea de dincolo, precedată de acelaşi oftat epuizat:

V-am auzit, doamnă Idryss. Grant le-a spus deja chestia asta. Dar turboskellii au zis că Tamerlan e angajatul lui United T-Skell Spaces, ca şi ei. Ca şi turboskellii adică. Au spus că, citez: „dacă n-ar exista corporaţia, probabil că d-l Banks nu s-ar preocupa atât de faliile concepute de noi.", am încheiat citatul.

„Eram sigur!" a explodat Secada zbuciumându-şi violent capul . Şuviţele netede de păr i s-au revărsat pe frunte. „Ce ţi-am spus? Ce ţi-am spus? Porcul ăsta cu implante vegetale pe gât, are contacte cu contrabandiştii de la abatoare şi cu turboskellii. Poate că el a semnat deja un contract ferm, şi cu unii şi cu ceilalţi!" a luat-o el martoră pe Priscilla.

Doamne, cât trebuie să-l urască! Hugh nu obişnuia să conchidă un raţionament având atât de puţine date la dispoziţie.

„Să nu ne precipităm..." a încercat Priscilla să-l tempereze.

Secada şi-a dat ochii peste cap şi a acoperit

receptorul cu mâna:

„De ce-l protejezi? De ce naiba îl protejezi pe porcul ăsta? Pentru că a stat cu tine să-ţi facă conversaţie când te-ai angajat?"

Domnule director? Domnule director? s-a auzit vocea din receptor. .

„Sunt aici, fir-ar paştele mă-sii al dracului! Cuplează încă un spaţiofor la reproducerea South Sabratei! Sau, mai bine, daţi-le un spaţiofor pe care să-l umple ei cu spaţii! Până n-or mai putea. Numai să mi-l localizeze pe Banks!"

Priscilla şi-a scuturat capul şi a deschis gura să zică ceva, dar vocea disperată de la corporaţie a răsunat, panicată, în receptor:

Pentru asta îmi trebuie ordin scris, domnule Secada! Aţi recunoscut chiar dumneavoastră că Human Amnesty e cu ochii pe noi! Nu pot atribui un spaţiofor întreg turboskellilor! E contrar tuturor regulamentelor!

Hugh s-a dat jos din pat. Răcoarea umedă a firelor lungi de iarbă. Sub tălpile lui. Mirosea averde umed. Acrişor.

„Acum pornesc spre corporaţie. Dar nu mai pierde timpul! Dă-le ce vor! Iau totul asupra mea! Numai să punem mâna pe Banks!"

A trântit receptorul în furcă şi s-a repezit spre şifonierul din fibre musculare alungite (tipar de cultură potenţat) acoperit cu piele groasă de aligator. Ţesuturile au tremurat abia perceptibil când Secada a deschis uşile să-şi aleagă un costum.

„Hugh. O să pierzi directoratul." a spus Priscilla cu voce egală. Nu striga niciodată. Când era sub impresia unei emoţii puternice, doar se holba fix la Hugh, făcând lungi pauze între fraze. „Dacă nu reuşeşti, o să pierzi directoratul corporaţiei."

„Dacă îl scap pe Banks, pierd oricum directoratul!" a lansat el în timp ce se aşeza în faţa oglinzii, aranjându-şi cămaşa. „Mă bizui pe tine însă, că o să mă susţii... orice ar fi..."

Priscilla a rămas nemişcată, trăgând încă un fum din ţigară. Apoi a strivit-o în scrumieră.

Tamerlan Banks s-a aşezat la o masă în colţul barului. Era perfect. Îi putea cuprinde dintr-o privire pe toţi cei care intrau sau ieşeau din local. A făcut semn spre unul dintre tipii aflaţi pe scaunele înalte de la tejghea: „Hei! Nu vii să sugem un gât, Sir Galahad?"

Negrul s-a întors cu lentoare, încruntat, dar faţa i s-a lăţit într-un zâmbet când l-a recunoscut pe Tamerlan.

„Ce-i? Ţi-a dat Wanda papucii şi vrei să pun o vorbă bună pentru tine?" a zis el coborând de pe scaun, în timp ce culegea sonda cu Maracaibo Cool şi o pornea agale spre Tamerlan. „E liber?" a întrebat privind spre scaun.

Au pufnit amândoi în râs, iar negrul s-a aşezat în faţa lui Banks.

„Soră-ta nu mi-ar da papucii nici s-o omori! Adrenergic vorbind, eu n-am stat nici o secundă prin cuvele alea. Dar ştiu cum e când intri sau ieşi din ecluze. Şi chestia asta îi place nespus de mult, mai ales când vine de la un tip care nu e stors de catecholi..."

Sir Galahad a sorbit din cocktail: „Eşti un tip deştept, Tamerlan! Adrenergic vorbind, toţi tipii interesanţi din South Sabrata au petrecut zile în şir prin ecluze. Şi aşa au câştigat o grămadă de bani cu care să le zăpăcească pe puicuţe..."

„Şi tot aşa au învăţat o grămadă de poveşti pe care le toarnă în urechile puicuţelor. Când e să le sucească capul, vreau să spun..."

„Mda... eu unul, de pildă, nu prea am autocontrolul experienţelor anterioare!" şi-a dezvelit Galahad dinţii lucioşi. „Din cauza asta le povestesc fetelor mereu cam aceleaşi poveşti. Ca să nu mai vorbesc că, neînvăţând din experienţele trecute, rămân mereu fără o lescaie când stau prea mult cu ele..." a mai spus el şi a sorbit din sondă. Blana lînsă de castor pe care şi-o implantase pe cap.

De la tejghea s-a auzit o voce puternică, acoperind hărmălaia din local:

„Eh, şi am urcat cu turboskellii la etajul 12 al clădirii radioului. Clădirea din **George Washington Boulevard**, ştiţi voi, prin sinapsele profunde ale lui Johann Ogilvie. Şi le-am

spus: ia priviți aici, băieți! Ne-am uitat pe fereastră și le-am arătat cerul liber, întins cale de vreo douăzeci de mile pe deasupra oceanului. Le zic: uite, spațiul ăsta marin pe care l-am adus cu mine, cade perfect aici! Îmi cumpărați marea asta frumoasă, da, sau nu? Și ei m-au întrebat fără să se gândească: Ai același număr de cont? Păi cum? îi întreb și eu. La Anthracite Bank din Durban, băieți, ce dracu, ați și uitat?..."

„Îl știi pe Mark, nu? Tocmai a ieșit din ecluză..." a zâmbit Galahad. „În trei zile a vândut turboskellilor echivalentul a 800 de hectare. Răspândite pe la toate nivelurile South Sabratei."

„Mda. Înțeleg că geografia locală s-a cam modificat de la ultima noastră întâlnire."

„Geografia se modifică în fiecare minut, d-le Banks. Chiar și acum. Suntem un grup puternic, d-le Banks. E bine să nu uiți asta când stabilești înțelegeri cu noi. E plin de oameni de-ai noștri care cutreieră în fiecare moment creierele băieților din cuve." a spus Galahad căscând treptat ochii.

contrastul dintre albul ochilor și fața lui ca păcura un avertisment pe care i-l dădea un tip hârșâit chiar când se pregătea să discute prevederile finale ale înțelegerii înainte de bubuiala pe care o pregătea pentru sisteme.

„Despre asta vroiam să vorbin, Galahad." a șoptit Tamerlan Banks. „Despre punctele de reper din spațiile construite de turboskelli."

„Vrei să treci și tu ecluza, nu?" l-a interogat negrul. „Vrei și tu să-i vezi, nu-i așa? De-aia ți-ai închiriat apartamentul ăla sărăcăcios, sub numele de Singh? Sau nu-ți mai ajung banii din salariul de director onorific?. Sau pregătești ceva și mai tare?"

Tamerlan Banks și-a țuguiat buzele. Galahad dorea să-i arate că este la pupitru. O situație controlată de grupul lui de șmecheri care treceau lunar ecluzele în creierii ramoliților din cuve.

Ar fi putut să-i spună lui Galahad ce avea de gând să facă. Erau tari băieții lui, însă sistemele erau creația lui, a lui Tamerlan Banks, așa că putea să le vândă tot, fără riscuri, dacă avea chef. Tipii de teapa lui Galahad n-ar fi fost în stare nici să-i urmărească raționamentul până la capăt, cu toată șmecheria lor.

S-a uitat la ceas. Rămâneseră două ore și patruzeci de minute până să intre în ecluză. Împreună cu Priscilla. La ora asta, Hugh Secada și restul gâștii de scrobiți dădeau bice turboskellilor din lobul temporal stâng al lui Erin Siggurvatsohn din cuva situată la nivelul -4 al corporației.

Mda. Putea să le comunice chiar și celor din consiliu ce avea de gând să facă. De fapt, nu trebuia să mascheze decît două lucruri: amplasarea ecluzei și diversiunea pe care o pregătise pentru Londrina, Weddell și Port Elizabeth, cele mai apropiate aglomerații urbane de South Sabrata.

„Deci?" l-a întrebat pe Galahad. „Îmi dai, sau nu, reperele faliilor din spațiofori?"

Galahad a râs: „Dar tu ne dai ecluzele interne? Ecluzele dintre sisteme? Dintre South Sabrata și Weddell, de pildă?" i-a întors el întrebarea, ca și cum ar fi știut tot timpul la ce se gândește.

Coama din blană lucioasă de castor a părut că se ridică pe creștetul lui Galahad în timp ce îl scruta atent pe Tamerlan.

„Să-ți spun cum o să facem." a început Tamerlan. „Eu am să dau niște telefoane. Între timp, tu te hotărăști dacă îmi dai reperele din spațiofori." a stabilit el sec și s-a ridicat de la masă.

„Te porți urât cu unul care ți-a făcut-o cadou pe soră-sa..." a mai auzit din spate vocea lui Galahad. Mda. Soră-sa aia care graseia atât de sexy și care îi raporta lui Galahad orice mișcare.

Tamerlan a intrat în cabina telefonică. „Acces permis." a șoptit aparatul clipind din cultura de țesuturi cromofore. „Ce număr doriți, domnule Banks?"

„Am să formez singur." a rostit Tamerlan în receptor.

Numerele din South Sabrata aveau opt cifre, dar el a apăsat de 14 ori pe tastele aparatului. S-a sprijinit de ușa catifelată din culturi amplificate de alge albastre și a ascultat sunetul din receptor. Fluid. Elastic și fără rupturi. Intercepta legătura clandestină pe care o trăsese între corporație și casa lui de împrumut. Era bine. Apartamentul lui Rubinath Singh comunica non-stop cu subsolurile lui United T-Skell Spaces.

„Comunică plenar!" a pufnit Tamerlan în râs, imitând una dintre expresiile favorite ale lui Hugh. Expresiile lui academice care luaseră mintea Priscillei. Femeile ca o rasă distinctă. Ființe care așteaptă. Au nevoie de nișe de siguranță. Călduț. Complet lipsite de imaginație. „Cu toate astea, Priscilla..." și-a spus Tamerlan formând numărul de telefon al lui Secada.

„Alo?" a auzit el vocea liniștită a Priscillei.

„Tamerlan Banks la telefon. Hugh e acasă?"

Știa că la ora asta Secada nu avea cum să fie acasă. La ora asta, Secada trebuia să opereze pe spațioforul de interfață Owen Korolenko, în sala de consiliu. Lansat în băieții care reproduceau în creiere South Sabrata. Așa plănuise, așa trebuia să se întâmple!

„Tu ești, Tamerlan?" – vocea Priscillei ca un ulei cald. Ca secrețiile aromate de pe zidurile din mușchi cald din localul Sho-hei.„Unde naiba ești? Consiliul de administrație e într-un stress teribil..."

„Cine nu e stressat, nu e în viață!" a declamat Tamerlan sloganul. „Fii atentă la ce spun, Priscilla, pentru că n-am de gând să repet nici o vorbuliță. Hugh a intrat în rahat. E într-un rahat ceva mai înalt, mai lat și mai lung decât clădirea primăriei. Mă asculți?"

Priscilla și-a dres glasul: „Tu ai vreo legătură cu asta, Tamerlan?"

„De regulă, nu e nevoie de mine sau de cineva anume pentru ca Hugh al tău să se împiedice și să cadă cu roțile în sus. Tu știi chestia asta foarte bine, da' nu-ș' de ce dracu, nu ții de loc cont de ea..." a făcut o pauză ca să asculte respirația Priscillei. Ca de obicei însă, ea n-a reacționat sesizabil. Ca să nu-i dea satisfacție. Probabil însă că, profitând că vorbea la telefon și că nu putea fi văzută, își permisese totuși să se înroșească la față în apartamentul din culturi vegetale al lui Secada.

Vegetale pe care nu le accepta pe gâtul tipilor ca Tamerlan.

„Deci, nu tu i-ai făcut chestia asta, nu-i așa, Tamerlan?" a întrebat în sfârșit Priscilla.

„Draga mea! Eu nu fac chestii nimănui, niciodată! Eu acționez imparțial. Îmi urmăresc scopurile. Dacă se întâmplă ca ceilalți să se poticnească în acțiunile mele, e numai vina lor."

„Știi bine că nu-i așa, Tamerlan."l-a întrerupt Priscilla. „Dacă ar fi fost așa, ți-ai fi dus la capăt și planul legat de... puteai să..."

Eh, uite-o că începuse, totuși, să se bâlbâie. Era momentul că Tamerlan s-o înțepe cu o replică cinică. Cât se putea de cinică. Dar n-a avut resurse pentru asta.

„Dacă ți-ai fi urmărit întotdeauna scopurile, imparțial, cum spui, ai fi profitat atunci..."

„Ascultă, Priscilla!" a întrerupt-o, „Hugh nu are decât o șansă. Să dovedească fără echivoc că eu ocup fraudulos scaunul de onorific. Că mă folosesc de poziția mea pentru a utiliza sistemele în interes personal... Numai asta îi mai rămâne de făcut. Pentru că de prins, așa cum își imaginează el, n-o să mă prindă niciodată din urmă! Așa că, am de gând să fac un târg cu tine. Un contract. Tu rămâi cu el, cu apartamentul lui și cu poziția lui în corporație, iar tu o să-mi oferi, în schimb, corpul tău pentru cîtăva vreme " – a auzit-o cum respiră agitat în receptor, gata-gata să-l contrazică sau să-i zică ceva ca să-l oprească de la ce își imagina că va spune mai departe. – „Taci! Nu la sex mă gândesc!" i-a luat-o el înainte.

„Știu că nu la sex te gândești, Tamerlan. Dar, cum aș putea să-l trișez pe Hugh? Cum crezi că va încasa el târgul ăsta?"

„Simplu. Fără să afle de el. Dacă îl ținem numai pentru noi doi. N-am nevoie de tine decât pentru un sfert de oră. Plus cele 40 de minute cât durează drumul dus-întors de la tine de acasă până unde vreau să vii..."

Liniște. Algele albastre ale cabinei telefonice fâșâiau ușor. O cabină izolată fonic. Dar permeabilă senzorilor corporației. Rapid.

„E incorect, Tamerlan. Incorect față de Hugh."

„E prima oară când te rog ceva. Și știi bine că atunci aș fi putut s-o fac. Pentru că nu m-ai fi refuzat Numai să fi spus eu că vreau. Dar știi că eu las câteodată lucrurile să se întâmple de la sine. De data asta însă, sunt obligat să acționez. Facem târgul, da sau nu?"

„Deci Hugh n-o să pățească nimic!" a spus Priscilla dintr-o răsuflare.

„Îi las câmp liber de acțiune. Și dovezile de care are nevoie ca să mă înfunde. Numai că eu voi fi departe de mâna lui și de agenții corporației. O să-și vadă visul cu ochii. Director pe viață. Dar tu o să știi știi că asta s-a petrecut din cauză că așa am vrut eu!"

pauză – de ce trebuia să-i amintească mereu de faptul că Hugh nu era în stare să stea singur pe picioarele lui dar acum Hugh avea nevoie de ajutor să iasă din brambureala în care se băgase

„B-bine!" a răspuns femeia neînțelegând clar ce urmărea Tamerlan. „Când vrei să ne vedem?"

„Peste fix o oră, cobori în stradă. Te va lua mașina mea și te va aduce la locul de întâlnire."

Și a închis telefonul.

A ieșit din cabină și s-a dus la masa unde îl aștepta Galahad.

„Spuneai ceva de un schimb? Am înțeles că nu vă mai ajunge South Sabrata?"

Galahad s-a strâmbat, ca și cum i-ar fi venit greu să vorbească:

„Nu suntem singurii. Am aflat de la turboskellii cu care traficăm că au primit niște comenzi bizare de la cineva din corporații. Niște ordine contrare reglementărilor. Ceva despre deschiderea ecluzelor interne. Niște accese mai bizare. Așa am și aflat de existența și potența acestor ecluze. Dar nu le cunoaștem locația în sisteme. Asta e." a recitat Galahad și și-a jucat firele groase ale blănii de castor de pe cap.

„Îmi place că mergi direct la țintă, Galahad."

„Mda. Așa fac. Suntem amândoi în criză de timp. Vreau câteva ecluze interne. Către Londrina, Weddell și Port Elizabeth."

vorbea ca și cum îl avea la mână pe tamerlan

dar ce contau pentru el niște ecluze prăpădite oricum, să se prefacă că e prins pe picior greșit

„Ești un tip generos, Sir Galahad!" s-a schimonosit Tamerlan, scrâșnind. „N-ai găsit Graal-ul în South Sabrata și te-ai gândit că o fi pe undeva prin împrejurimi... Așa că nu-mi ceri decât trei ecluze interne..."

„Chiar așa." a admis negrul. „Graal-ul nu este în South Sabrata. Și vreau să-l caut în împrejurimi. Tu mă lași să-l caut, iar eu îți dau reperele ca să intri la turboskelli și să le vinzi câte suprafețe vrei și să te ascunzi unde vrei."

Tamerlan și-a sprijinit bărbia în mâini, prefăcându-se absorbit de calcule – cât să cedeze?

„Ecluze interne spre Weddell, Port Elizabeth și Londrina..." a repetat el. „Eu o să am nevoie de o deplasare rapidă a ecluzei artizanale, cu trupul meu cu tot, prin oraș!" a părut că-i vine o idee de ultim moment.

„Trei ecluze interne contra trei poziționări ale ecluzei tale cu tine înăuntru în South Sabrata! Ai de gând să cam alergi, nu?"

„Despre asta n-ai aflat nimic de la turboskelli?" l-a luat Tamerlan peste picior.

Galahad a mai sorbit un gât de **Maracaibo Cool**: „Ai un nume predestinat să facă ordine prin spațiile turboskelliilor!" a accentuat el, dorind să arate că avea o oarecare idee despre ce plănuia Tamerlan. „Spații noi, nu-i așa? Spații noi, pentru al doilea Tamerlan..."

„E în regulă, Galahad! Gata cu periuța. Facem târgul, sau nu?"

Galahad și-a unit arătătorul cu degetul gros și și-a întepenit mâna „O.K.! Hai să stabilim concret ce facem!"

Adrenergic vorbind, Priscilla era mereu scăldată de catecholi. Numai că avea un corp clădit ideal din punct de vedere biochimic. Adrenalina și noradrenalina erau instantaneu tamponate de enzimele MAO.

De aceea putuse ea să urce aparent relaxată în taxiul care a bușit în plin automobilul lui Tamerlan Banks, azvârlindu-l afară, prin parbriz, pe Karl cu cuvă cu tot. „Aici, doamnă Idryss! Domnul Banks vă așteaptă!" strigase șoferul în carne și oase, în timp ce corpul spațioforului, scofâlcit, plin de riduri din cauza serului fiziologic din cuvă, purpuriu acolo unde algele, sondele și cateterele îl înfășau, se zvârcolea icnind în mijlocul băltii care se întindea pe carosabil.

A apucat să-l mai vadă pe Karl cum se zbate să-și smulgă sonda de intubație din trahee, incapabil să se ridice dintre membranele fleșcăite ale cuvei sparte.

„O să moară!" întinsese mână spre el.

„E gata mort, doamnă Idryss! Uitați-vă la el!" a spus șoferul. „De atâta stat în cuvă, mușchii i s-au atrofiat de tot."

Taxiul a oprit cu câteva străzi mai încolo, chiar în dreptul unui alt automobil parcat lângă bordură.

„Puneți asta pe dumneavoastră!" strigase șoferul și a aruncat pe Priscilla o pânză subțire din falduri de calcan. „Treceți direct în cealaltă mașină! Nu călcați pe carosabil!"

„Acces permis, doamnă **Fox!**" s-a auzit vocea înveliitoare care se ridica din bancheta mașinii.

ameliorați autonomi dar nu complet nu total poate că tamerlan plănuise dintotdeauna dintotdeauna mișcarea de astăzi.

Erau în zona docurilor. Turboskelliii din cerebelul lui Johann Ogilvie vor continua să-l fileze pe primul taximetrist. Pentru încă puțin timp. Cinci minute? Patru minute?

Sau poate pentru cele 15-20 de minute de răgaz de care avea nevoie Tamerlan Banks?

„... și dând colțul la nivelul 84 al Turnului de Comerț, intri pe un culoar cilindric din plămân expanda„Știu foarte bine cum arată nivelul 84 al Turnului de Comerț." l-a făcut Priscilla atent. „Da. Cred că știi asta. Dar nu știi că la a treia fereastră din stânga este cuplată o mare cât se poate de kitsch, vândută de amicii din spatele abatoarelor... o mare străjuită din toate părțile de stânci abrupte, cafenii, iluminate verde de un soare portocaliu..."

„Știu și cum arată o mare pictată de artiștii de periferie..."

„O mare de 600 de mile lungime și 300 de mile lățime. Cel mai scump spațiu traficat vreodată. 180.000 de mile pătrate a 10 U.C.

mila pătrată. Se învecinează cu ferestrele de la etajul 18 al primăriei și cu coridoarele secundare ale rețelei de canalizare din Oilers. Dar tipii cu adevărat deștepti intră în ea prin rutinele serviciului de salubritate publică. Câțiva biți de racord, înțelegi?"

„Bani? Pentru bani faci toate astea?" a întrebat Priscilla impasibilă, privind podeaua murdară a apartamentului.

„Și pentru bani. Și pentru bani." a admis Tamerlan.

Priscilla s-a uitat la el dintr-o parte. Ca și atunci. Când el așteptase absurd ca ea să vorbească prima, ca să se convingă, să fie sigur că. Să fie sigur că.

„Aiurezi, Tamerlan! Ce-i idiotenia asta? Cât de mult pot să curbeze spațiul turboskelliii? Chiar și creierele spațioforilor sunt limitate ca extensii... Câți terrabiți pot să încapă între primărie și Turnul de Comerț?"

o voce egală ca și cum lua tot timpul aleuxyl numai că adrenergic vorbind Priscilla era un echilibru perfect între catecholi și MAO

„E o mare în falie. În spațiu apoziționat. Între locații de pe memoria bio. De fapt, între Johann Ogilvie și Leopold. Marea se întinde și în golul dintre ei, în cablurile de conectare. Acolo unde noi n-am știi să amplasăm date. Dar turboskellii au învățat să se folosească și de hard, ca și cum ar fi o hartă. Electronii pot fi și ei locații..."

Priscilla a zâmbit și s-a ridicat de pe pervazul de fanoane extinse:

„Uiți că lucrez la **United Spaces**?"

„Uiți că atomii sunt și ei informații? Că au coduri care pot fi utilizate?" – păcat că nu-i putea da peste nas, spunîndu-i că și el, Tamerlan Banks, se folosea în seara asta de astfel de locații. Atomii ca matriță a informațiilor.

„Ești totdeauna imprevizibil." a conchis Priscilla. „Pot să-mi aprind o țigară?"

Tamerlan a dat din cap că da. „E într-adevăr o mare curbată excesiv. Ductilă chiar!" a râs el gândindu-se la cablurile care îi conectau pe cei doi spațiofori. Fulgerul brichetei din os cu intarsuri de piele.„Cine nu știe asta, habar n-are cum să se folosească de ea ca să fugă. Sau ca să urmărească pe cineva." a privit el la capătul aprins al țigării:

buzele ei ușor curbate

Ochii Priscillei luceau în timp ce se uita la cuva din țesut amplificat de meduză. Lângă ea se afla ecluza din membrane amniotice tapisate cu alveole extractoare de oxigen și cu branhii de cultură. Din spatele cuvei pleca firul telefonic din axoni sintetizați la **Doho Industries** din Cardinal's End.

Cele mai bune materiale artizanale.

„În felul ăsta te-ai gândit să-i lași câmp liber lui Hugh?" a întrebat Priscilla.

„Exact. Dar moneda de schimb este teribilă. Teribil de satisfăcătoare, vreau să zic!" a ironizat Tamerlan parcurgând cu privirea trupul subțire al Priscillei.

„Deci te-ai decis să-i lași și conducerea corporației?" a privit ea din nou în jos suflând fumul într-o parte. Își ridicase ușor colțurile buzelor. Un fel de zâmbet. Crispat.

„Îi las tot." a stabilit Tamerlan. „Am lucruri mai bune de făcut. Mi-a zis un prieten, acum o oră, că port numele unui tip care s-a ocupat cu cucerirea continentelor... tot un fel de

spații..."

„Fără patetisme, te rog!" i-a retezat-o Priscilla. „N-ai să spui niciodată direct ceea ce ai de spus, nu-i așa?"

„Nu. Prefer ca ceilalți să spună lucrurile evidente."

„Da. Așa e. Niciodată nu te cobori să le enunți tu." a constatat Priscilla sec și și-a stins țigarea aplecându-se și strivind-o de podeaua ieftină de nuc expandat.

„Te-ai hotărât? Intri în cuvă?" a întrebat-o.

„Poate că aș fi făcut și alte lucruri dacă le-ai fi menționat la fel de explicit așa cum mi-ai cerut, cum să-i zic, serviciul ăsta. Dacă mi-ai fi spus clar ce vrei..." a mai adăugat Priscilla respirând adânc.

„Vreau să intri în cuvă. *Vreau să plec din South Sabrata prin circuitele tale adrenergice!* " Ochii Priscillei au lucit o secundă, căprui, și a început să se dezbrace. Se mișca la fel de egal ca și cum conversa. Fără fasoane. Când a rămas complet dezbrăcată, și-a împăturit hainele metodic și le-a așezat lângă cuvă. Apoi s-a răzgândit și le-a pus într-un colț.

„Să nu le stropesc când intru în recipient." a explicat și s-a oprit în fața lui Tamerlan privindu-l zâmbitoare.

„Hai înăuntru, scumpo!"

Priscilla Idryss a dat din cap și a desfăcut marginile mebranelor amniotice după care s-a cufundat cu lentoare în cuvă.

„Ai acolo un spray ca să te pulverizezi în gât după ce ieși!" i-a arătat Tamerlan un cilindru negru așezat sub fereastră.

„Ah, iritația de la sonda de intubație!" a mai spus Priscilla și și-a băgat și capul în serul fiziologic.

„Dormi, acum!" a spus Banks și a urmărit-o cum se răsucește în serul fiziologic. Putea să-i ghicească ochii căprui, încă deschiși, care în mod cert îl vedeau sub forma unor contururi estompate din cauza lichidului.

Dar, cuva își preluase funcțiile. Algele și sondele se mișcau ca niște reptile căutând căile de acces în corpul Priscillei. Algele-senzori care au înfășat-o. Verzi, dintre care se ridica părul ei negru, lins. Plutitor.

Apoi, s-a aprins becul de avertizare. Tamerlan Banks a format cele 14 cifre ale numărului de telefon care îi deschisese accesul spre spațioforii din subsolul lui **United Spaces** și, de acolo, mai departe. Către Londrina, Port Elizabeth, Vladivostok, Tokyo, Calcutta, sau oriunde altundeva dorea el. Codurile ecluzelor erau în el.

În el. De fapt, în banca de turboskelli latenți care dormitau între emisferele sale cerebrale. Invenția lui specială. Bomba pe care o rezerva scrobiților din consiliul de administrație, contrabandiștilor dindărătul abatoarelor și turboskellilor activi înșiși. Turboskelli la purtător cu care va bubui sistemele.

A intrat în ecluză, i-a activat membranele amniotice, iar mucoasa care o tapisa și-a început procesul de digestie. Priscilla dormea deja. Cele 15 minute de cuvă necesare unui salt agrenergic. 15 minute în care, treptat, Tamerlan Banks împreună cu turboskellii pe care îi conținea, se va mixa cu toate moleculele ei. Inclusiv cu circuitele ei neuronale pe care le va invada.

„Un pas obligatoriu pentru a sări în spațioforii corporației." a încercat Tamerlan să-și păstreze sângele rece. Cinic.

Dar, abia aștepta să afle ce gândește, cu adevărat, Priscilla Idryss.

„Unu: Priscilla n-a mai coborât din taxiul în care s-a urcat. Doi: Tamerlan Banks este de negăsit. Și trei: turboskellii abia se mișcă, deși le-am oferit un spațiofor suplimentar. În exclusivitate! Cu ce rimează asta, Grant?" a întrebat Hugh Secada.

Grant a ridicat din umeri. Hugh știa perfect ce înseamnă când un subaltern ezită să-ți răspundă. Din acest moment, corporația îl putea pune pe liber oricând. Pentru că aplicase o dispoziție ilegală, pe lângă care consumul de aleuxyl în sala de ședințe era o simplă copilărie. Iar **Human Amnesty** o să-i urmărească prin tribunale și, chiar dacă nu vor câștiga procesele, împotriva lui **United**, corporația o să piardă o grămadă de bani.

La lista asta se adăuga și utilizarea deficitară a

turboskellilor din ultimul timp. Secada derapa de pe poziția pentru care luptase cu Tamerlan, iar Grant, în mod sigur că n-o să-i întindă mâna.

„Vrei să spui că ar fi bine să-mi pregătesc pledoaria..." a scrâșnit Hugh și s-a îndreptat pe scaunul așezat în fața sferei de operare a lui Owen Korolenko. Și-a trecut mâna prin păr, dar, de data asta, șuvițele îi stăteau perfect. Netede și paralele.

„N-o lua chiar așa în tragic, Secada! Corporația nu s-a plâns niciodată poliției sau primăriei de angajații ei care i-au creat probleme." a ripostat Grant absent. „S-a mulțumit doar să-i propulseze în poziții din care nu pot decide."

Asta era. Grant abia aștepta să-i ia locul. Așa cum și el abia așteptase să-l dea jos pe Banks. Grant era un tip cu o mutră de șobolan, cu mustața îngrijită, cu fața cenușie, cu fălci late. Înlocuitorul de electie.

„Mda. Înseamnă că pot risca orice, nu?" l-a privit Secada din scaunul de operare. „Pot risca orice ca să pun mâna pe Tamerlan..."

„Scopul nostru nu e să punem mâna pe Tamerlan. Scopul nostru e să utilizăm la maximum turboskellii. La maximum de randament. Nu turboskellii să ne utilizeze pe noi."

„Mda." a aprobat Secada și a privit spre vicepreședinții strânși în jurul mesei. „Venerabililor, cred că a sosit momentul să-mi lansez programul!" l-a imitat el pe Tamerlan Banks, făcându-i pe toți din sală să se îndrepte din mijloc, înțepați.

„Secada! Deja corporația a făcut niște pași ireversibili într-un senscompletamente imbecil! Pași ireversibili care ne vor costa. Iar tu vrei să-ți lansezi programul chiar acum. Ai provoca un șoc de-a lungul sistemelor. Ar fi a doua măsură brutală pe care ai lua-o în decurs de două ore..."

Grant își pastră vocea calmă. Vorbea rotunjind vocalele, părând că pune un discret semn de întrebare la sfârșitul fiecărei propoziții.

„Sunt încă directorul executiv al corporației **United T-Skell Spaces**. Pot, sau nu pot să lansez un program deja acceptat aici, în această sală de consiliu?"

„Îmi permit să-ți amintesc, Secada, că motivația ta, în acest moment, este de ordin strict personal. Nu vom accepta lansarea programului..." a continuat Grant vorbind apăsat.

În sală s-a făcut liniște. Îl priveau cu toții pe Secada, crispați. Greșise enorm în ultimele ore. Iar în ceea ce privește motivele lui, Grant avea dreptate. Povestea cu Priscilla și Tamerlan.

„Ce naiba?!..." s-a auzit exclamația unuia dintre operatorii lui Owen Korolenko.

„Ce e?" s-a răsucit Grant, sigur pe el. Deja începuse să nu mai țină cont de Secada.

„Tamerlan. Tamerlan Banks. E peste tot."

„Ce tot spui? Cum adică, e peste tot?"

„Culeg semnalele lui și din Londrina, și din Weddell, și din Port Elizabeth. Concomitent." a răspuns operatorul.

„Termină cu prostiile! Cum să fie în trei locuri deodată?" s-a răstoit Grant și a pufnit în râs: „Secada! Constat că sub directoratul tău, calitatea sistemului s-a deteriorat simțitor!" a adăugat el privind dintr-o parte la Hugh.

Hugh a luat-o pe lângă masa din fanoane expandate și s-a apropiat de sfera de operare, gelatinoasă, care se unduia ușor. Aidoma țesutului din care provenea, străbătut de falduri submarine.

„Ai deschis tu ecluzele interne?" l-a întrebat pe operator, dar n-a mai apucat să primească nici un răspuns.

„Acces permis, d-le Secada!" s-a auzit din sferă vocea înfundată a lui Owen Korolenko. „**United T-Skell Spaces** comunică cu toate sistemele. Toate ecluzele interne sunt deschise. Comutate din interiorul sistemelor." a continuat spațioforul în timp ce operatorul bâiguia încurcat, neștiind ce e mai bine să spună când cei doi șefi mari se înfruntau.

„Și ai semnale de la Tamerlan Banks?" a

Special SEBASTIAN A. CORN

întrebat din nou Hugh.

Vocea nazonată: „Tamerlan Banks se află în:

a) East End din Londrina. Pe trotuarul de piele ranforsată din fața clădirii **Cessium Imperial Bank,**

b) în barul **Soulier Blanc** din Weddell. Pe un scaun din mușchi de narval. Consumând vin alb,

c) în Oilers din South Sabrata. Cu o femeie de cinci picioare și opt inchi, brunetă, slabă, cu semnalele de recunoaștere ale Priscillei Idryss,

d) în Grădina Zoologică din Londrina. Între vivariumul șerpilor și bazinele cu faună marină,

e) în..."

„Oprește-te!" a spus Hugh, nespus de calm după ce încasase vestea din care reieșea că Priscilla parcurge în lung și în lat o somieră din Oilers în compania lui Tamerlan. „În calitate de director executiv, țin să vă anunț drăguților că, dacă nu lansăm programul meu chiar acum, tot ceea ce reprezintă sistem o să se ducă dracului... Vă reamintesc că discuțiile noastre sunt înregistrate," a subliniat Hugh arătând cu mâna spre zidurile tapisate cu retine și timpane plate. „Așa că n-o să puteți retracta nimic... Luați și voi, o dată în viață, o hotărâre la genul masculin!" le-a spus el țuguindu-și buzele, imitând inconștient un tic de-al Priscillei.

„Eu cred că informațiile pe care le-a debitat Owen acum, ți-au luat mințile!" a spus Grant făcând o grimasă de dezgust.

„În regulă, Grant. Deci, pe tine te trec cu un vot contra. Primul vot contra!" i-a tăiat-o Secada, dur. „Voi ce alegeți?" s-a întors spre ceilalți.

Erau încă nedecișii.

„Priscilla Idryss se află în următoarele locuri," s-a ridicat vocea înfundată din sfera care vibra sincron cu consoanele pe care le rostea Owen...

"a) în Oilers din South Sabrata. Cu un bărbat de cinci picioare și nouă inchi, cu semnalele de recunoaștere ale lui Tamerlan Banks,

b) în Parcul Central din Weddell. Cumpără un cheeseburger de 3,8 U.C,

c) în..."

„Decuplează-l odată pe idiotul ăsta!" s-a întors Hugh spre operator. „Mai vreți să salvăm sistemele, da, sau nu?" a repetat Secada întrebarea.

„Da!" au răspuns cu toții într-un glas.

„În regulă, frumoșilor. Am să vă trec pe toți cu câte un vot pentru," a mustăcit Hugh. „Înseamnă că am acceptul vostru pentru lansarea programului. De altfel, în linii mari, l-ați aprobat deja. Deci, un singur vot contra. Al domnului Grant!" a subliniat Hugh și s-a așezat, sigur pe el, în scaunul pe care scria DIRECTOR EXECUTIV.

„Notez totul!" a spus secretarul.

„E perfect. O buclă de feed-back specifică firmei. Aveți vreo sugestie?" s-a întors spre vicepreședinți.

Au dat din cap că nu.

„Bun. Sper că vom avea suficient timp ca să lansăm programul. Și, odată cu el, pe spionii noștri care vor intra în sisteme." – a ridicat receptorul și a ordonat: „Anunțați serviciul de securitate. Să pregătească ecluzele externe de la subsol." – Pauză – „Da." – Pauză – „Trebuie să ne lansăm oamenii pe urmele lui Tamerlan Banks!"

„Rămân la părerea mea. Greșești, Secada!" a scrâșnit Grant și s-a așezat și el, în sfârșit, pe scaunul vicedirectorial.

„Și eu rămân la părerea mea. Ești un imbecil, Grant!" i-a zâmbit Hugh și și-a trecut limba peste buze. „Să ne rugăm lui Dumnezeu, domnilor, să ne scoată din rahatul ăsta... Am întârziat prea mult intervenția... nu totdeauna majoritatea are dreptate..." le-a reproșat el dând roată cu privirea în jurul mesei.

„Dumnezeu... dacă ai ajuns să crezi în Cel-de-Sus, Secada, chiar că înseamnă că faci pe tine... Ești pe gheață, Secada. Ai luat-o la vale!" i-a șuierat Grant.

„De ce să nu cred în Dumnezeu, Grant? Ce? Îmi cresc impozitele dacă cred în El?" a replicat Hugh plictisit și s-a prefăcut că, din nebăgare de seamă, răstoamă cu cotul o călimară pe costumul bleu-ciel al lui Grant.

N-a mai fost cazul să-și ceară scuzele de circumstanță. Telefonul a sunat, Hugh a ridicat receptorul și a dat din cap. Apoi, a închis aparatul și i-a privit pe membrii consiliului de administrație:

„Oamenii noștri au efectuat salt adrenergic. Au ajuns deja în spațiofori..."

Adrenergic vorbind, Priscilla Idryss era o nișă cât se poate de bine echilibrată energetic. Putea fi un perfect spațiofor, nu doar o ecluză externă către cuvele din subsolurile corporație. Numai că Tamerlan Banks avea de îndeplinit o misiune. S-a concretizat treptat cu întreaga sumă a atomilor de carbon, hidrogen, oxigen, azot etc., care vibrau printre moleculele și legăturile ionice care alcătuiau corpul Priscillei.

Alături de el, escorta de turboskelli latenți – copii fidele ale sale și ale Priscillei. Când a primit semnalul că digestia și retranscripția sa se încheiaseră în ecluza din membrane amniotice din apartamentul închiriat sub numele de Rubinath Singh, a realizat că petrecuse cele 15 minute afectate saltului adrenergic.

Petrecuse 15 minute amestecat cu celulele ei, chestie care îl va scoate pe Hugh din minți. Chiar dacă ecluzajul n-avea nici un fel de legătură cu sexul.

„Fără efect!" a constatat Tamerlan autoironic în timp ce se extrăgea din țesuturile Priscillei și se revărsa în cablul telefonic ținut deschis, propagându-se către subsolurile corporației.

A pătruns în Leopold Nu-știu-cum, destabilizându-i sinapsele. A eliberat pachetele cu turboskelli latenți și i-a emis către ecluzele interne ale sistemelor. Turboskellii-copii vor desface codurile de acces și se vor propaga mai departe către Weddell, către Londrina și Port Elizabeth, în timp ce alții vor împânzi, local, South Sabrata.

Cât despre el, era momentul să stea la pândă. Și locul cel mai bun pentru asta era parcul suspendat la etajul 36 al clădirii Doho Industries, din Cardinal's End. Chiar în sediul celor care produceau tehnologiile bio cu care United Spaces își echipau sistemele.

Tamerlan Banks a alunecat de-a lungul informațiilor și, brusc, redevenind corporal, a văzut.

Se afla în culoarul verde, din mușchi expandați, crescuți pe suporții de coral compact care alcătuiau infrastructura clădirii. Etajul 36. A șaptea fereastră pe dreapta dădea în mod normal către Piața Trafalgar II, dar turboskellii construiseră acolo o falie spațială în care suspendaseră un parc cu tufișuri de un prost gust îngrozitor, cu un havuz negru în intersecția centrală a aleilor. Un havuz de marmură neagră. O mizerie minerală, așa cum era posibil de construit numai în spațiile virtuale.

Un pârâu absurd străbătea parcul, cu ape albe, ca dospind de clor; toate - truvaiurile vreunei minți needucate din Oilers sau Granite Junction... Contrabandiștii erau profesioniști desăvârșiți, dar habar n-aveau de estetică...

Pâcla tremurătoare a unui turboskell, ca un aer supraîncălzit, a alunecat pe coridor, refractând culoarea albastră a cerului din South Sabrata. Filtrat prin ferestrele din schelet amplificat de calmar.

„D-l Banks, presupun!" a spus turboskellul făcând ca mușchiul verde al podelei să se etaleze sub el.

„Exact. Trebuie să fii Marsh Levin, nu-i așa? Patron al conclavului din Leopold..."

„Da." l-a întrerupt turboskellul. „Marsh Levin, compilator principal al lui Leopold Wagner."

ah wagner deci wagner îl cheamă pe leopold

„Sper că aranjamentul nostru a rămas în picioare..." a început Tamerlan.

Pâcla de aer cald s-a scuturat brusc, ca și cum ar fi fost plesnită de curent: „Te așteptam cu brațele deschise, domnule Banks. Spațiul este rațiunea noastră de a fi. Așa că, aranjamentele noastre nu aveau cum să nu rămână în picioare."

„Mă bucur să aud așa ceva. Îmi cunoști conturile, nu?"

„Da, domnule. Sunt codificate cu toate sub indicativul LEV 4857 1899 – 03 – CESSIUM IMPERIAL BANK."

„Perfect, Marsh. Să știi de la mine însă că nu din motive perverse am ales soluția asta de câștig. Pur și simplu, nu e eficient să câștigi pe căi cinstite..."

„Mă tem că nu pricep ce vrei să spui," a remarcat masa de aer stratificat pe un ton liniar. „Bănuiesc că pentru tine, banii sunt rațiunea de a fi. Ca spațiile pentru noi." a explicat turboskellul. „Noi ne vom îndeplini angajamentul. Tu ai planurile?"

„Bineînțeles. Bineînțeles." Tamerlan și-a dres vocea și a continuat: „Dar chiar în momentul acesta, nu avem timp pentru schimb. Din câte estimez, Hugh Secada e pe punctul de a trimite spioni în spațiofori. Pe urmele mele..."

Undele de aer cald s-au comprimat, etalându-se pe podeaua coridorului, printre firele verzi mustinde de apa cristalină:

„Ce legătură are asta cu afacerea noastră? Contul tău de la IMPERIAL este încărcat..."

„Uite ce se întâmplă. Dacă oamenii corporației pun mâna pe mine, s-a zis cu planurile pe care le așteptați... Știi bine că-ți aduc cea mai teribilă ofertă pe care ați primit-o vreodată..."

Turboskellul a redevenit compact. Pe fereastră se vedea panorama South Sabratei scăldată în soarele amiezii. Clădirile lucitoare ale orașului, acoperite de o peliculă fină de sudoare și de vaporii condensați din țesuturile vii ale zidurilor.

Cu numai două ferestre mai departe însă, în locul priveliștii citadine, Tamerlan știa că se întindea parcul de prost gust, a cărui locație îi fusese vândută de Galahad.

„Știm ce ne aduci, domnule Banks. Dar și efortul nostru a depășit orice așteptări. Să concretizezi din neant un miliard și jumătate de U.C., pe care să-i defalchezi în 33 de conturi distincte... și, mai ales să justificăm financiar contabil fiecare cent, așa cum ne-ai cerut... n-a fost deloc ușor! De aceea, mă întreb, de ce întârzii să ne predai planurile?" – întrebările elegante. Frazele spuse clar. Ca Hugh.

„Ascultă, Marsh! Tu ai lucrat până acum numai cu plevușcă. Tipii ăia de la abatoare veneau cu planuri în valoare de cel mult zece-cinspe' mii de hectare. Informațiile pe care le vehiculau ei încăpeau în câțiva centimetri pătrați de cortex cerebral. Dar eu îți aduc întreaga suprafață terestră, pricepi? *Șapte continente și patru oceane, pricepi?*"

Marsh a părut că îngheață. Ca un geam pe care se depune apă brumărie:

„Tot nu văd ce legătură are asta cu noi... Știm foarte bine că trebuie să ne aducă întregul glob terestru..."

„ .. prelevat cu mari dificultăți de pe hărțile topometrice militare ale primăriei," i-a continuat Tamerlan fraza. „Tu îmi vorbești de un miliard și jumătate pe care i-ați luat la adăpostul imunității voastre non-corporale, ca să zic așa. Eu însă..."

„Banks!" a ridicat Marsh vocea. „Ai sau nu planurile la tine?"

„Bineînțeles că le am!" Tamerlan s-a îndreptat, aranjându-și gulerul cămășii roșii. Nu mai simțea fosnetul umed și reconfortant al implantului vegetal. „Bineînțeles că am planurile. Sunt codificate în întreaga mea structură moleculară. Din creștet până în tălpi. Corpul meu e copia fidelă a suprafeței Pământului." a făcut o pauză și a zâmbit privind visător spre stațiamtoarea Drake, care despărțea South Sabrata de Irianul de Est. „Înțelegi acum de ce n-ai interes să mă lași în găleată? Dacă dispar eu, dispare cea mai grasă ofertă pe care ați primit-o vreodată..."

Marsh devenea din ce în ce mai opac. Ca un abur în care razele soarelui decupau benzi aurii, unduitoare.

„Credeam că ți-ai luat toate măsurile de prevedere..." a tușit turboskellul, imitând un tic omenesc care, în mod sigur, nu-i servea la nimic.

Tamerlan a desfăcut larg brațele: „Fii sigur că mi-am luat toate măsurile de prevedere. Dar nici chiar Hugh Secada nu-i chiar atât de cretin încât

să nu încerce să mă contreze. Şi ştie să se folosească binişor de spaţiofori."

„O secundă!" l-a întrerupt Marsh Levin învăluindu-l. Mirosea a asfalt încins care tocmai încasase o ploaie de vară. Oceanul albastru de afară care părea că ajunge la orizont pentru a se căţăra apoi pe cer, răsturnându-se deasupra oraşului.

o cuvă uriaşă într-o cuvă uriaşă

„Ai avut dreptate, domnule Banks. Oamenii lui Secada au intrat în spaţiofori. Ce ai de gând cu ei? Vrei să-i ştergem?"

Tamerlan a pufnit în râs. „Nu. N-o să-i ştergeţi decât dacă v-o cer eu. De ei mă ocup eu . Vreau doar să-mi enumeri locaţiile lor..."

Marsh s-a întunecat, a părut că vibrează şi a început să recite rar:

„Şase dintre ei au folosit ecluzele interne şi s-au propagat spre Weddell, Port Elizabeth şi Londrina. Câte doi în fiecare aglomerare. Doi au rămas pe loc. Unul se deplasează rapid spre Oilers, neconcretizat încă, iar celălalt alunecă spre noi. În două minute va ajunge pe etaj."

„Bine, Marsh." a spus Tamerlan Banks şi a pornit pe muşchiul umed al culoarului. Din câţiva paşi a ajuns în dreptul ferestrei care se deschidea în parcul apoziţionat de turboskelli. 18 hectare a doi U.C. metrul pătrat. Un peisaj grosolan. Dar, la banii ăştia, la ce te puteai aştepta?...

aş fi fumat o ţigară aş fi tras o ţigară acum măcar că suflam fumul prin marsh levin şi tot mă mai răcoream ora 15,50

„Se apropie, domnule Banks. E în lift." a anunţat turboskellul.

Tamerlan a dat din cap şi a privitt spre capătul coridorului prin corpul aburind al lui Marsh. Uşa unui birou s-a deschis şi un individ a ieşit şchiopătând pe culoar, îndreptându-se spre lift. O copie din real. Care strivea muşchiul catifelat sub paşii inegali. A apăsat pe butonul de lângă uşă şi s-a dat cu un pas în spate, aşteptând.

"Trebuie să iasă din lift. La capătul culoarului" l-a făcut Marsh atent pe Tamerlan. „Îl şterg?" a repetat întrebarea.

„În nici un caz!" a şoptit Tamerlan apăsat. Avea nevoie de toţi tipii ăştia care trecuseră prin ecluzele externe. Să-i sigileze în sisteme.

Uşa liftului a culisat şi Tamerlan a recunoscut pe unul dintre sergenţii angajaţi cu o jumătate de an în urmă în serviciul de securitate al corporaţiei. Străveziu, ca un adevărat turboskell. Imaterial. A trecut prin copia reală care, şchiopătând, impasibil, a pătruns în lift.

Practic, Tamerlan ar fi putut să rămână pe loc. Nici nu se punea problema unui corp la corp - din partea asta nu exista nici un risc. Însă, agentul era factorul de dirijare a tirului. Era o ţintă informaţională. Orienta o capcână informaţională. Hugh, care opera la Owen Korolenko, Owen Korolenko – o inedită baterie de artilerie care putea împroşca cu ERASE arii întregi pe care se deplasa Tamerlan. Sau – o baterie care îl putea aspira afară din spaţiofori.

Agentul a privit într-o parte şi în alta. Ora 15,56. Uşile birourilor începuseră să penduleze violent, lăsând pe angajaţii lui Doho Industries să iasă şi să se îndrepte sporovăind spre lift. Nu au trecut decât câteva secunde până ce tânărul agent l-a recunoscut pe Tamerlan, desebindu-l de copiile indivizilor reali din South Sabrata.

A pornit lent spre el, murmurând în limbaj compactat. Suficient de tare pentru a fi auzit de Tamerlan. Un mesaj extins instantaneu pe biroul lui Hugh. Blegul de Hugh care primea acum mesaje din şase locuri distincte. Toate, despre contactul vizual cu Tamerlan Banks.

„E mai tânăr decât tine!" a constatat Marsh, făcând semn spre agent.

„E mai tânăr," a trebuit Tamerlan să strige pentru a acoperi zvonul produs de conversaţia celor care părăseau birourile. „E mai tânăr, dar, ca să alergi în spaţiofori, nu e nevoie de muşchi."

S-a răsucit şi a rulat fereastra din ţesut extins de meduză, în timp ce trupul plutitor al agentului se infiltra printre corpurile copiilor angajaţilor, apropiindu-se de Tamerlan şi de Marsh.

Odată fereastra umedă rulată, Tamerlan a simţit mirosul de ozon al parcului. Într-adevăr, parcul fusese programat de un mitocan. La câte tufişuri, copaci şi flori programase în el, s-ar fi asortat mult mai bine cu mirosuri grele, dulcege.

„Ai să mă citeşti când mă întorc!" a râs Banks şi a sărit pe gazonul care se întindea direct din coralul alb al zidului clădirii Doho Industries. Etajul 36.

Tamerlan a luat-o la fugă culcând iarba la pământ. Se îndrepta spre havuzul din marmură neagră din mijlocul parcului. A auzit un bufnet umed în spatele său. Trupul păclos al agentului se propaga şi el pe deasupra ierbii, aplecând-o discret, ca şi cum prin parc bătea o boare...

Tamerlan a auzit glasul compactat care vibra în tonuri metalice undeva la câţiva metri în spatele său. Gâfâitor. „Orientează tirul." a dedus, descifrând mesajul chiar când ajungea pe poteca de asfalt care ocolea havuzul.

Era momentul să aleagă, în sfârşit, una dintre ieşirile din spaţiul apoziţionat. Locaţiile vândute de Galahad. Pe unde era mai bine să se propage?

Parcul era adiacent unei străzi din preajma docurilor, restaurantului Ritz din zona rezidenţială şi unui salon din Muzeul Coastei de Nord. Putea ieşi în oricare dintre cei trei spaţiofori din cuvele de la subsol: în Leopold Wagner, în Erin Siggurvatsohn sau în Johann Ogilvie.

Putea alege oricare din aceste locuri în care Sir Galahad, dacă respectase condiţiile contractului, amplasase ecluze de ieşire înapoi în oraş.

contrabandiştii care aşteptau în membrane amniotice 15 minute în care galahad să alerge cu trupul lui (hibernând? anesteziat? drogat?) ca să-l culeagă înapoi în real

Tamerlan a sărit prin apa limpede din havuzul negru, împroşcând turboskellii utilitari, talonat îndeaproape de agent. Alesese. În câteva secunde va ieşi în strada de lângă docuri, în Leopold Wagner – aria cortexului occipital. Iar din Leopold Wagner va ieşi în adevărata South Sabrata. Prin unica ecluză, inaccesibilă agentului.

Din nou, limbajul compactat. Şi a urmat prima mutare-surpriză a lui Hugh. Gazonul din faţa lui Tamerlan a dispărut pe o suprafaţă de 100 de metri pătraţi. Şters. Neant.

„Marsh?" a strigat Tamerlan şi în loc de răspuns, aerul din dreapta lui a părut că vibrează. A ocolit în fugă gaura din gazon prin care se vedea, cu 36 de etaje mai jos, Piaţa Trafalgar II şi străzile care duceau spre Ocean View.

„Încă trei agenţi au intrat în sisteme. Sunt în legătură cu conclavul din L. Wagner." a anunţat Marsh. „Toţi trei sunt în liftul care urcă la etajul 36 al lui Doho Industries. Îi şterg?"

ameliorati, dar lipsiţi de imaginaţie cum să ştergi nişte spaţiofori potenţiali

„Nu şterge nimic!" a scrâşnit Tamerlan, continuându-şi goana pe marginea întreruptă a gazonului.

36 de etaje şantierul naval care se vedea la 1200 de picioare sub ei ocean view

Tamerlan s-a strecurat printre palmierii unsuroşi, ţopăind peste tufişurile întinse, de jnepeni. Copacii şi o parte dintre aleile din stânga lui Tamerlan au sfârâit ca aspirate de un sorb uriaş – din spate se auzea bocănitul alert al agentului care striga compactat

„Acum, pot să-l şterg, domnule Banks?"

„Nu mă pierde din ochi, deocamdată!" a răspuns Tamerlan localizând ieşirea din parc.

În spatele unui gard viu, se ridicau ziduri înalte de piele fremătânde, centrate de o fereastră din ţesut expandat de meduză. Tamerlan n-a mai pierdut timp să ruleze geamul umed. L-a perforat pur şi simplu, împroşcând cu sucuri translucide gardul viu din spatele său şi a pătruns imediat pe strada întunecoasă, plină de membrane rupte şi de magazine părăsite, cu vitrinele sparte.

întuneric absolut la ora 16,00 va trebui să mă gândesc gândeşte gândeşte gândeşte în virtual poţi să te pierzi la cea mai mică scăpare aşa spusese galahad

Tamerlan s-a oprit pe loc şi l-a aşteptat pe agent, inspirând cu nesaţ aerul iritant de acru care îl compunea pe Marsh. Când agentul şi-a făcut apariţia în capătul străzii, Tamerlan

recapitulat rapid poziţia pe care o ocupa în spaţiofor. Se afla într-un spaţiu inventat care se deschidea în Granite Junction, pe la încrucişarea bulevardului Casablanca cu calea ferată care ducea spre port.

Limbajul compactat. Câteva secunde de răgaz în care Tamerlan a pufnit în râs. În acest timp, Secada îl încărca pe Korolenko cu date asupra loviturii sale. Expresia mirată a agentului, văzând că spaţiile reperate nu sunt şterse. O nouă salvă de fraze compactate, nervoase, care l-au făcut pe Marsh să vibreze.

Dar strada, magazinele şi Tamerlan Banks rămâneau la locul lor.

„Poate că li s-a bloçat electrocauterul, acolo sus. Ce zici?" l-a luat Tamerlan pe agent peste picior.

O nouă revărsare de cuvinte compactate. Fraze întregi care indicau reperele străzii parţial inventate. Către Korolenko şi, de acolo, mai departe, către Hugh Secada.

„Marsh?" Sper că te-ai ţinut după noi..." a spus Tamerlan cu un aer amuzat. „Cred că Hugh înebuneşte cauterizând vraişte prin cortexul lui Leopold Wagner! O grămadă de sinapse deteriorate prosteşte, încercând să-l şteargă pe un Tamerlan Banks despre care nici măcar nu ştie dacă e cel real... Marsh?"

„Sunt aici, domnule Banks!"

„Am să ies în Granite Junction. Vreau ca el să rămână aici. Întreg. Nesters. Sigilează-l!" a ordonat Banks, s-a întors pe călcâie şi a pornit liniştit spre capătul străzii.

Avalanşa de imprecaţii compactate pe care nu le mai putea recepţiona niciunul dintre şefii corporaţiei.

Parcul suspendat şi strada întunecoasă erau undeva între spaţiofori. Abstract. Pe undeva printre Leopold Wagner şi accesul în Johann Ogilvie, în firele dendritice externe care îi conectau.

În plin hard. În tiparul moleculelor biologice. Inaccesibil.

„Marsh!" a mai strigat Tamerlan peste umăr. „Din acest moment, vreau ca niciun alt turboskell de filaj să nu mă mai raporteze la United Spaces! În ceea ce mă priveşte, vă dezleg de obligaţia de a le furniza informaţii!"

„Te referi şi la copiile tale, domnule Banks?" a întrebat pâcla care lumina discret printre zidurile de muşchi umed din care se iţeau bare de os uscate. Erodate de timp.

„Nu. Mă refer la corpul specific pe care îl vezi. Copiile mele nu pot face altceva decât ceea ce am făcut şi eu. Sunt sigur că în acest moment, dau acelaşi ordin colegilor tăi care îi însoţesc."

Marsh a părut că înţepeneşte. Transparent. „Conclavurile noastre sunt de acord. N-o să te mai raportăm la United T-Skell Spaces".

„Te cred şi eu." a pufnit în râs Tamerlan şi a luat-o spre capătul străzii. „Vezi numai să ai grijă de băieţii ăştia care au intrat aici, după mine..."

Avea nevoie de ei pentru a trafica şi mai mult spaţiu. Spaţiu curbat în sine însuşi, învelindu-se pe sine însuşi. Ca nişte foi de ceapă.

Priscilla a profitat de ecluzajul temporar şi a privit în South Sabrata, aşa cum era reflectată în creierele celor patru spaţiofori. Plină de falii apoziţionate, care se prelungeau secundă de secundă, mai ales de când Hugh oferise un nou creier de introdus în cuve.

Ştiuse să se folosească întotdeauna de situaţiile şi de persoanele care îi ieşiseră în cale. Chiar dacă momentan nu se suprapuneau cu dorinţele şi emoţiile ei . Avea capacitatea de a descoperi ceea ce îi era necesar în perspectivă şi să aleagă lucrurile care în timp, îi asigurau o situaţie stabilă.

Aşa făcuse şi cu Hugh. Senzaţiile erau ceva perisabil. Banii şi poziţia socială erau însă noţiuni de care ţinea cont toată lumea.

A privit, incitată de goana prin Leopold Wagner, cum Tamerlan s-a strecurat prin parc urmărit de agent. L-a văzut cum se prelinge afară din sisteme prin ecluza care dădea în Granite Junction, tangent la cablurile care îl conectau pe Leopold de Johann Ogilvie.

La marginea lobului frontal al lui Leopold însă, s-a văzut pe sine însăşi reprodusă cu acurateţe. Învelită în membranele amniotice ale ecluzei prin care Tamerlan Banks efectuase salt adrenergic. A simţit cum (hibernând? anesteziată? drogată?) o parcurge un fior îngheţat. Ca vântul de sud în luna septembrie.

A baleiat cu atenţie South Sabrata, parcurgând sinapsele şi tractusurile nervoase ale spaţioforilor din cuve. Toată lumea era acolo şi se mişca. Aidoma celor din real.

Hugh. Grant. Galahad. Ea însăşi, care plutea în cuva artizanală. Chiar şi Tamerlan.

Numai că Tamerlan Banks, cel pe care îl vedea ea, era cel care o parcursese într-un simulacru sexual (niciodată nu se coborâse să-i propună ceea ce ea ar fi acceptat, poate) atunci când efectuase salt adrenergic. Tamerlan Banks care fugea de oamenii corporaţiei.

Dar, unde era Tamerlan Banks, cel reprodus automat de spaţiofori, aidoma lui Hugh, lui Grant, lui Galahad?

Nu exista decât o explicaţie. Copia lui Tamerlan Banks efectuase salt prin circuitele adrenergice ale copiei Priscillei Idryss. Coborâse cu încă un nivel în profunzimea sistemelor.

spaţiile care se acopereau unele pe altele ca nişte foi de ceapă

Tamerlan a păşit trecând de capătul străzii şi era ca şi cum un văl negru i s-ar fi luat de pe ochi. Era în Granite Junction, ora 16,32. Deci, avusese dreptate. Începutul străzii era abstract şi el. Virtual. O ecluză internă de un tip mai special, pentru uzul exclusiv al turboskellilor şi al traficanţilor de spaţiu. Şi, de câteva minute, al tipilor ca el, care doreau să extindă sistemele în scop personal.

Un imperiu gol de oameni. Care aştepta să fie stăpânit. Tamerlan. Al II-lea. Nume predestinat. Ce însemna directoratul executiv al corporaţiei pe lângă spaţiile libere care i se deschideau în faţă, învelite unele în altele?

Tamerlan îşi ţinea ochii strânşi, dar nu era suficient pentru a-şi apăra ochii. Lumina zilei în Granite Junction era prea puternică. Chiar dacă nu era decât lumina reprodusă din adevărata South Sabrata.

A luat-o agale pe străzile aglomerate pe care se grăbeau către casă sutele de mii de replici ale funcţionarilor care ieşeau din birouri. A ajuns la o casă de amanet. A intrat înăuntru, a salutat inutil copia reprodusă a cămătarului armean din spatele tejghelei. S-a strecurat pe lângă el în depozitul din spatele magazinului.

Ecluza îl aştepta, contractându-se uşor. Tamerlan s-a uitat la ceas. 16,40.

La ora asta, Hugh Secada îl pierduse deja din vedere. Dar nu avea timp de pierdut. Agenţii corporaţiei probabil că se revărsau acum în valuri succesive, direct în parcul suspendat. Pregătiţi să-l scotocească cu amănuntul. Nu le va lua mult să descopere locaţia prin care

Tamerlan părăsise parcul propagându-se în Granite Junction.

Lipsit de o parte din turboskellii latenţi pe care îi lansase în sisteme, Tamerlan Banks a ieşit din ecluza amplasată de Sir Galahad în magazinul de amanet la ora 16,55. Nenorocitul de cioroi alergase probabil ca nebunul prin străzile aglomerate ale South Sabratei ca să ajungă la timp cu corpul substanţial al lui Tamerlan.

Ajunsese însă la fix ca să-l recepţioneze. Banks a deschis membranele umede şi, ud leoarcă, s-a scuturat de serul fiziologic, privind cu coada ochiului la Karin care tresărea în urma pasajului lui. În propria ei cuvă.

„Al naibii... ai respectat contractul..." a spus Banks buimac şi i-a zâmbit lui Galahad care, preocupat, decupla ecluza în care plutea Karin. Lasciv, cutremurată ritmic de valuri de trezire.

„Îţi place?" i-a făcut Galahad cu ochiul.

Tamerlan s-a mai uitat o dată la trupul fusiform al blondei care se răsucea vulgar în serul fiziologic. I-a mai făcut un semn lui Galahad, cum că n-avea timp, şi a ţâşnit afară din magazin, trecând pe lângă vânzătorul armean care a rămas cu gura căscată.

Dacă Hugh era deştept, va şti să detaşeze agenţi de-ai corporaţiei pe străzile dimprejur. Raţionând, putea localiza ecluza prin care revenise Tamerlan. Banks nu era într-atât de plin de el încât să nu-şi dea seama că Secada se pricepea să gândească rapid. Iar dacă dorea să-l ameţească suficient, nu avea prea multe minute pentru a-şi pierde urma.

„Taxi!" a strigat, luând-o la fugă pe carosabil. „În East End! La Ritz!"

Şoferul s-a încruntat, în timp ce schimba vitezele: „Ştiu să te duc în East End. Dar habar n-am ce-i cu Ritz-ul ăsta!"

Tamerlan s-a lăsat să cadă, zâmbind, pe bancheta din spate:

„Cum să nu ştii Ritz-ul?"

Şoferul a ridicat din umeri, iar Tamerlan a simţit că spătarul banchetei era mai tare ca de obicei. A întors brusc capul, privind materialul care acoperea cele două scaune pe care se răstignise. *Plastic*! *Plastic* în South Sabrata?...

Chiar în acel moment a auzit sirenele bass, specifice serviciului de securitate a corporaţiei.

„Pe strada 89. Lângă intersecţia cu pasajul aerian!" a spus Tamerlan precipitat, simţind că lucrurile din jur par să se dizolve într-o magmă neclară.

„Aha!" a dat din cap şoferul. „Ştiu unde se construieşte podul aerian... Ştiu asta foarte bine..."

Tamerlan a înghiţit în sec şi a privit în spate la şuvoiul de automobile care transporta acasă pe angajaţii corporaţiilor din South Sabrata. Cum adică: pasajul aerian care se construia? Îl dăduseră în folosinţă chiar ei: United T-Skell Spaces! Iar el, în calitate de director onorific, fusese acolo ca să taie panglica...

„În zece minute ajungem. La cinci şi jumătate!" a subliniat şoferul.

Instinctiv, Tamerlan şi-a privit ceasul. 17,03.

„Eşti înainte. E abia cinci." i-a atras Tamerlan atenţia.

Şoferul a pufnit în râs şi i-a arătat orologiul suspendat în turnul catedralei Sfântul Felix: 17,20. Tamerlan a căscat ochii şi şi-a scuturat mâna. N-a mai avut timp să-şi dea seamă ce se întâmplase cu ceasul său. Un automobil galben se angajase pe bulevard în spatele lor, clipind din faruri şi vuind între clădirile de...

„Ăştia sunt după tine, nu?" a întrebat şoferul şi a accelerat strecurându-se în *S*-uri de pe o bandă pe alta. „Nu-ş dacă-ţi găsesc Ritzu' ăsta de care-mi zici, da' de fraierii ăştia te scap eu! Te duc în East End cât ai clipi din ochi!"

A virat scurt, scârţâind, a intrat pe o stradă perpendiculară pe bulevard şi a izbit bordura de piatră a trotuarului împroşcând o jerbă de scântei. Pietonii au sărit în lături ca

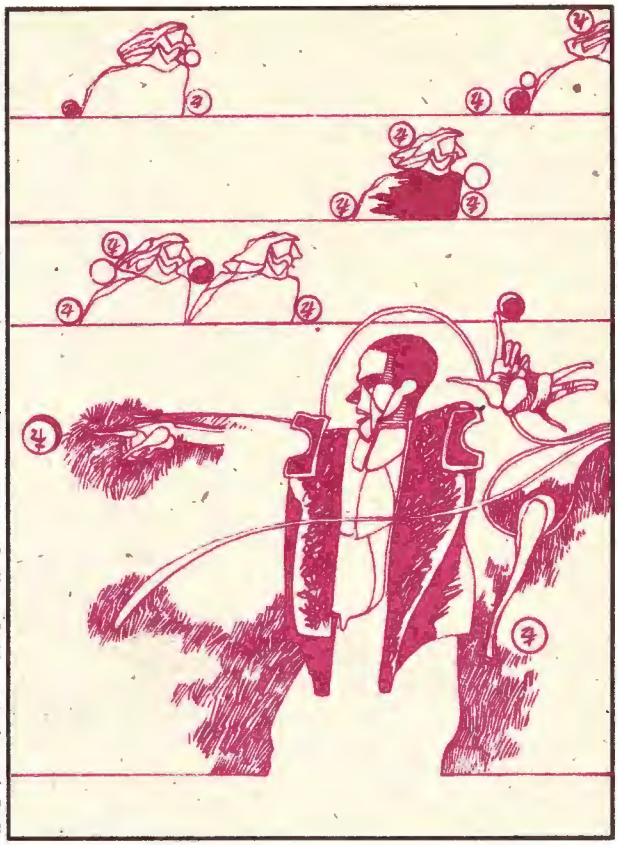

popicele, la timp ca să evite maşina corporaţiei care, dusă de inerţie, a părăsit carosabilul, spulberând tarabele din faţa magazinelor. Taxiul a bracat încă o dată şi s-a angajat pe o alee îngustă, în contrasens.

Şoferul a chiuit, claxonînd lung:

„Aşa am intrat în Londrina, acum trei ani!"

războiul coastei de nord

Tamerlan s-a apucat de mânerul portierei din dreapta şi a privit iarăşi în spate. Un zăngănit asurzitor - impactul maşinii corporaţiei, izbind colţul casei vechi care străjuia intrarea în strada îngustă. Tamerlan a întors capul şi a strâns pleoapele, orbit de reflectarea razelor solare într-un şir de ferestre din cea mai imaculată sticlă, situat la rasul trotuarului.„Vitrine din sticlă!" a exclamat el răsuflând precipitat.

„Da' din ce-ar trebui să fie vitrinele?" a grohăit şoferul şi a reintrat pe bulevard cu roţile vibrând ascuţit. Automobilul s-a aplecat într-o parte, ca o goeletă cu pânze gata să şavireze, Tamerlan a fost azvârlit în cealaltă portieră, iar motorul a urlat metalic, stârnind claxoanele şi frânele celorlalte maşini.

„East End Drive!" a anunţat şoferul arătând placa indicatoare suspendată deasupra carosabilului. Apoi, a întins degetul în faţă. La aproximativ 1000 de yarzi, se vedeau pilonii în construcţie ai pasajului aerian. „Şantierul, bătrâne!"

Tamerlan s-a zgâit pe fereastră privind pe trotuarul din dreapta. Ritz. Ritz. Ritz. Nu recunoştea nici un punct de reper uzual. O altă South Sabrata. Şi-a amintit, pe cât de rapid putea, amplasamentul restaurantului. Cu un bloc înainte de pasaj. A pândit apropierea pilonilor şi, brusc, a văzut un local cu intrarea ieşind mult pe trotuar: un şir de trepte de marmură (havuzul? exact ca în spaţiofori?) acoperit de o copertină de plexiglass şi aluminiu.

Aşa cum îl ştia el, Ritzul era de fapt o magnifică structură de anaconda potenţată, crescută în serele de cultură din Weddell. Împletită cu cea mai fină cornee de delfin antarctic.

Distanţa faţă de pilonii pasajului aerian corespundea însă. Dacă nu era cu adevărat Ritz-ul, nu avea cum să fie decât analogul lui. Oricum, Tamerlan intrase în criză de timp. Ceasul lui arăta 17,12, pe când bordul taxiului marca ora 17,29. Nu mai avea de ales.

„Opreşte!" a răcnit şi a zburat în faţă - şoferul se proptise cu amândouă picioarele în pedala frânei, lăsând o dâră de cauciuc ars pe asfaltul din spatele lor.

„Nu-i Ritzu'! E Grand Rapids!"

„Nu contează!" a strigat Tamerlan clătinând ameţit din cap. Orice greşeală în virtual costa. Aşa spusese Galahad. Ce mama dracului făcuse Tamerlan de ajunsese în locul ăsta?

A deschis portiera şi a sărit pe trotuar, azvârlindu-şi cartea de credit cu 120 de U.C. afişate pe displayul minuscul. „Dacă te întreabă cineva, m-ai lăsat oriunde în altă parte, " a mai strigat sărind treptele două câte două, năpustindu-se în restaurant.

„E Grand Rapids, bătrâne! Grand Rapids!" I-a mai auzit pe şofer ţipând prin geamul deschis.

„Acces permis, domnule Tamerlan Banks!" s-a auzit vocea reconfortantă din dreptul uşii restaurantului. Măcar

atât! Şi în această stranie South Sabrata existau senzori de recunoaştere!

A mai apucat să constate că difuzoarele care îl vorbiseră erau din cel mai infect carton şi a dat buzna înăuntru izbind uşile de perete . S-a repezit alergând pe mocheta roşie. „Domnule Banks..." a apărut un maître d'hôtel, surâzător, dar Tamerlan l-a agăţat cu umărul din mers, îmbrâncindu-l în tejgheaua garderobei. S-a năpustit prin uşile albe, cu rame de lemn şi cercuri de sticlă, trezindu-se în salonul principal.

Susurul liniştit al conversaţiilor s-a întrerupt, clienţii au întors capul spre ei, câteva furculiţe, pahare şi linguri au rămas suspendate (metal şi sticlă! metal şi sticlă! – Doamne, nu-i zgâriau când mâncau? Nu erau reci?) suspendate în aer, la mijlocul gesturilor întrerupte. Un chelner se strecura printre mese cu un platou argintiu, privind cu capul întors într-o parte la Tamerlan.

„Domnule Banks!..." a apărut din nou le maître d'hôtel din spate. „Sunteţi fleaşcă! Paltonul dumneavoastră măcar..."

„Ai întârziat! Ai întârziat, Tamerlan!" s-a auzit de la o masă din dreapta.

Wanda! Neagră ca tăciunele, într-un smoking bărbătesc alb, zâmbind alb, a surpriză, cu ochii larg deschişi. Contrastul. Bătea în geamul ceasului minuscul pe care îl purta la mâna stângă. „E cinci jumate'!" a mai spus ea şi s-a ridicat de la masă făcând semn lui Tamerlan s-o urmeze.

tocurile cui se înfundau în mocheta roşie fără zgomot lăsau urme mai închise la culoare în plusul lucios

S-a luat după ea, au intrat într-un hol şi au ajuns în bucătărie, printre oalele aburinde de inox, au pătruns apoi într-un coridor, au coborât nişte scări înguste care i-au dus între şirurile de congelatoare albe şi rafturile de lemn fasonat pline cu conserve.

"Aici!" a spus Wanda. „Ce naiba ţi-a luat atât? Trebuia să fi ajuns de la cinci şi zece."

Tamerlan şi-a mai scuturat o dată ceasul. Un Tellus veritabil, care funcţiona impecabil de generaţii întregi. Arăta 17,13 şi ticăia monoton, ca de obicei.

„Ceasul n-are nimic." a început el, „dar eu trebuia să ajung la cinci şi zece la Ritz, nu la Grand Rapids!" a ripostat făcând-o pe Wanda să-l privească lung în timp ce-şi dădea jos smokingul alb.

„Te-au aiurit turboskellii?" l-a întrebat şi i-a arătat ecluzele care vibrau uşor, întinse pe jos între stivele cu conserve cu murături şi un morman cu saci de făină. Şi-a dat jos şi pantalonii albi şi a continuat: „Hai odată! Cât crezi că n-o să-şi mai bage chelnerii nasul

pe-aici ? Nu le-am dat decât treizeci de U.C.!"

Tamerlan a deschis membranele şi a dat drumul bombelor cu ser fiziologic sub presiune, concomitent cu Wanda. Apoi a intrat în propria ecluză, în timp ce membranele amniotice se închideau deja deasupra femeii. A mai văzut-o bolborosind înainte să dispară cu totul sub lichid:

„Încearcă să ajungi la timp data viitoare, dacă vrei să le dai sistemele peste cap... Ce-o să te faci dacă n-o să te mai putem aştepta?"

Mda. Tamerlan I, cel care cucerise două continente, n-ar fi greşit în felul ăsta. Iar el trebuia să le zăpăcească sistemele de tot. Exact, ca un cronometru elveţian. Să devină unicul girant al sistemelor. Să le dirijeze direct. Să fie utilizator, spaţiofor şi turboskell în acelaşi timp. Fără riscul ca, pe nepusă masă, să se trezească avansat într-un alt post lipsit de putere de decizie.

Grant a închis ochii pe jumătate şi a dat din cap cu lentoare. Mustaţa părea că i se ridicase. Zâmbea, arborând un aer plictisit:

„Eh? Unde a dispărut? În spaţiofori nu e. În South Sabrata nu e de găsit. Pe de o parte, oamenii noştri stau la pândă în cortexul occipital al lui Wagner. Pe de altă parte, cei de afară bat Granite Junction în zona docurilor, de au învăţat pe dinafară fiecare semafor şi fereastră. Semnalele din Londrina, Weddell şi Port Elizabeth s-au şters şi ele..."

S-a uitat lung spre Hugh, stând cu faţa uşor aplecată, ca şi cum l-ar fi privit pe deasupra ochelarilor. Dar Grant nu purta ochelari. Era mimica lui prin care îşi afişa superioritatea.

„Grant! Te ambalezi prea repede. Ai răbdare. Calitatea principală a unui director e să aibă răbdare. Timpul e un bun gentleman."

Hugh a zâmbit, privind la ceilalţi membri ai consiliului de administraţie. „Owen?" s-a întors el spre spaţioforul care părea să pedaleze în cuvă.

„Nu culeg încă nici un semnal de la Banks. Parcă s-ar fi scufundat în lobul occipital al lui Wagner. În neant." a stabilit el cu vocea înfundată.

„Poate că a folosit o ecluză internă care ducea şi mai departe decât aglomeraţiile Coastei de Nord... Spre Singapore, sau Rabaul..."

„Toţi cei cu semnalele lui Tamerlan au dispărut concomitent. Din toate aglomeraţiile. Ecluzele intercontinentale n-au fost forţate. Am toate sistemele sub control." - a accentuat Owen.

„Mda. Continuă să baleiezi ecluzele interne.!Trebuie să fie pe undeva."

Hugh s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de diagrama conţinută în sfera de lângă Owen. Turboskellii erau pe cale să izoleze o nouă falie. Intangibilă de data asta. În cel de-al patrulea spaţiofor, care le fusese rezervat în întregime.

Un spaţiofor pentru care trebuiau să plătească. Vânându-l pe Tamerlan. Dar, nici de la ei nu mai parvenea nici un mesaj. Ca şi cum directorul onorific al corporaţiei fusese şters.

„Aţi anunţat circuitele interbancare?" a întrebat Hugh.

Vicedirectorii au aprobat, iar Owen s-a lansat într-o enumerare a băncilor care primiseră instrucţiuni de blocare temporară a oricăror transferurir de conturi. Un check-up de un sfert de oră.

Hugh s-a uitat la ceas. 17,17 . Va provoca un nou scandal, o ştia, dar trebuia să fie sigur că Tamerlan nu operează cu valori în perioada aceasta în care dispăruse din sistemele accesibile. În definitiv, la valoarea lui, Banks s-ar fi putut retrage în orice fel de informaţie. Putea, eventual, să se propage într-un program de evidenţă populaţională, în căutarea unui adăpost temporar.

United Spaces vor fi bune de plată. Brokkerii burselor probabil că făceau deja un tapaj asurzitor pe toate liniile radio, telefonice, prin telexuri şi faxuri. Tranzacţii blocate la ore de vârf. Însă Hugh dorea să-şi asigure toate avantajele.

să opresc toate sistemele o liniştе totală asigurări sănătate salubritate distribuţie black out total numai să pună mâna pe tamerlan

Dar asta era prea mult. Nu putea paraliza chiar totul. Nimeni nu mai făcuse asta până acum, chiar dacă cel urmărit era directorul onorific al celei mai puternice corporaţii de pe Coasta de Nord.Oricum, era o variantă pe care o putea lua în considerare la un moment dat.

„Acces permis, doamnă Idryss!" au răspuns membranele vocale încastrate în pereţii de teck compact.

Uşa s-a deschis şi Priscilla a intrat

grăbită în sala de consiliu. A trecut pe lângă Grant fără să-i arunce o privire şi s-a apropiat de soţul ei, şoptindu-i ceva la ureche. Hugh a căscat ochii mari, iar zâmbetul de bun venit i-a înghetat.

„Dedesubt?" a silabisit el.

Priscilla vorbea în continuare în şoaptă, ţuguind buzele la fiecare sfârşit de frază, timp în care Hugh părea că înţepeneşte de tot.

În final, s-a îndepărtat de ea şi s-a apropiat de membrii consiliului de administraţie:

şi mă gîndisem la asta ca o prevestire

„Blocaţi toate sistemele! Paralizaţi toate activităţile!" - a făcut o pauză. Apoi, le-a lansat: "Black-out!"

Grant n-a mai rezistat şi a sărit de pe scaun ca ars:

„Ascultă, domnule Secada! Ţi-am suportat prea mult timp elucubraţiile! Îţi dai seama ce propui? O să provocăm o panică generală!"

Hugh a respirat adânc:

„Nu voi permite decât încă un minut de acomodare. Cât să anunţăm prin mass-media că declanşăm un black-out. Fără explicaţii, fără nimic! Nu mai avem timp de pierdut!"

Vicedirectorii s-au apropiat ca un stol de vrăbii speriate de Hugh:

„Nu se poate, Hugh! Trebuie să dăm măcar o explicaţie! Cum să paralizăm totul?"

„Aveţi exact un minut ca să pregătiţi anunţurile. Iau totul asupra mea, numai daţi-i drumul odată! Te pregăteşti să decuplezi sistemele. Începi cu spaţioforii de reproducere a oraşelor!"

„Acces permis, domnule Secada!" a fornăit Korolenko răsucindu-se în cuvă.

„Ba n-ai să decuplezi nimic, Owen!" a strigat Grant. „E o nebunie! Cât mai vreţi să-l ascultăm pe aiuritul ăsta? Nu vedeţi că şi-a pierdut minţile?"

„Acces permis, domnule Grant. Dar trebuie să ascult de domnul Secada. Ordinele sale au un grad de permeabilitate mai mare pentru sisteme! Peste un minut încep decuplarea!"

„Dar nu opreşte nimeni toată isteria asta?" s-a răsucit Grant într-o parte şi în alta. „Cum o să justificăm mâine idioţenia asta?Ce? O să spunem că directorul executiv era nebun şi că noi am fost şi mai nebuni pentru că l-am ascultat?"

Hugh s-a apropiat de Grant şi l-a apucat de reverele călcate ale costumului bleu-ciel:

„Ascultă-mă bine, Grant! Priscilla a văzut totul. Când o să avem timp, o să-ţi satisfac curiozitatea... o să-ţi spun şi cum a văzut totul... Ştii unde e Tamerlan acum? Ştii pe unde bântuie?"

„Treizeci de secunde până încep decuplarea sistemelor," s-a auzit Korolenko.

„Ştiu doar că e de negăsit!" s-a răstit Grant. "Cu tot planul magnific pe care l-ai pus la punct! Nici nu mai contează unde e, câtă vreme tu vrei să pui la pământ toate sistemele terestre! O să ne sară în cap primării, corporaţii, asociaţii de binefacere; Human Amnesty şi toate sectele religioase o să facă pace între ele numai ca să ne dea nouă peste nas! Ca să plătim până

ajungem la faliment şi la închisoare!" – s-a întors către ceilalţi şi a desfăcut braţele larg: „Suntem nouă inşi aici! N-o să-l lăsăm pe unul singur să ne ducă de râpă! E o nebunie, şi noi îi dăm girul nostru!"

„Domnule Grant!" l-a întrerupt Priscilla vorbind apăsat. „Eu am văzut care e starea sistemelor! Ceea ce bănuiam de multă vreme este fapt real! Am văzut United Spaces de sus... V-am văzut pe toţi cum vă dădeaţi de ceasul morţii ca să puneţi mâna pe Tamerlan Banks cel adevărat!"

„Ai fost ecluza lui! Ai fost ecluza lui Tamerlan Banks!" a şuierat Grant şi s-a albit la faţă. „Dacă un membru al consiliului de administraţie l-a ajutat pe Banks, atunci de ce ne mai întrebăm..."

„Da! Am fost ecluza lui Tamerlan Banks! Şi e foarte bine că am fost ecluza prin care a sărit în spaţiofori! Altfel,n-aş fi văut nimic..."

„Eu vă spun că trebuie să-i oprim p'ăştia doi!" a ricanat Grant. „Au deraiat de tot!"

„Încep să decuplez sistemele!" a fornăit Owen din cuvă. „Blochez fluxul de informaţii financiare. Anunţ serviciile mass-media să facă anunţurile de avarie necesare."

„Perfect, Owen." a răsuflat Hugh şi şi—a trecut cu mâna prin părul neted.

„Opresc eu toată zăpăceala asta!" s-a repezit Grant spre Owen şi a pus mâna pe operator, gata să programeze un alt set de priorităţi în spaţiofori. „Şi nu mai staţi cu mâinile în sân!" s-a întors răcnind la vicepreşedinţi.

„Ba n-ai să opreşti nimic, Grant!" a spus Hugh obosit. „Priscilla a văzut şi copia ei din replica South Sabratei. Era în postura unei ecluze utilizate de copia lui Tamerlan. Dublura lui Banks a coborât cu încă o South Sabrata mai jos. Iar adevăratul Tamerlan, mai mult ca sigur că a sărit şi el cu un spaţiu mai în profunzime, dacă n-a apărut încă în spaţiul real. Sau a făcut o greşeală în utilizarea emergenţei, sau a planificat o chestie care ne va da cu totul peste cap, sau, şi mai grav, poate că totul nu e decât o festă a turboskellilor..."

„Blochez comunicaţiile telefonice intercontinentale!" a anunţat Korolenko. „Am acces în toate sistemele. Blochez comunicaţiile intercontinentale." a repetat şi a pedalat cu încetinitorul în cuvă, ca o balerină care făcea entrechâts.

S-a auzit telefonul care a zbârnâit ascuţit, făcându-i pe toţi să tresară. Secretarul s-a repezit să ridice receptorul pe care l-a întins automat lui Hugh.

„Hugh Secada la aparat." – o pauză în care Grant a ricanat sardonic. „Da. De la noi a pornit black-out-ul, domnule primar!" – o pauză în care s-a auzit doar vocea gîtuită de la celălalt capăt al firului, amortizată de mânerul muscular al telefonului. „Am toate motivele să procedez aşa, domnule primar..." s-a întors spre secretar şi, acoperind microfonul cu palma, i-a spus: „Trimite un fax general tuturor corporaţiilor, prin care anunţaţi că un uman, repet, un uman, a penetrat sistemele şi că declanşăm black-out-ul! - Da, domnule primar," a revenit la receptor.

„Trebuia să anunţi celelalte corporaţii înainte de a declanşa black-out-ul!" a scrâşnit Grant. „Orice-ai mai face acum, tot o să fii bun de plată!"

„Ca să se trezească şi celelalte consilii de administraţie că găsesc un milion de motive să nu blocăm sistemele, nu?" l-a privit Priscilla impasibilă pe Grant.

ochii ei scârbiţi însă privirea lungă cu care îl scotocea

„Doho Industries pe linia şase!" a anunţat secretarul.

„Am toate motivele să acţionez aşa, domnule primar! Puteţi să anunţaţi şi dumneavoastră pe filierele administrative celelalte primării! N-am să mă opresc până nu voi realiza un black-out total!" – a continuat Hugh, sigur pe el, strivind receptorul elastic în mână.

„Doho Industries." a repetat secretarul.

Secada a închis telefonul fără să-şi ia la revedere şi a întins un deget spre secretar: „Spune-le tipilor de la Doho că vor primi un fax explicativ într-un minut." – s-a răsucit pe călcâie şi a privit spre Owen.

„Acces permis, domnule Secada." a nazonat spaţioforul. „Blochez operaţiunile comerciale. Încă două minute până la completarea black-out-ului. Reţelele TV au preluat comunicatul nostru de

avarie."

„Perfect." a dat Hugh din cap şi s-a lăsat să cadă în scaunul său moale din plase expandate de ţesut cartilaginos.

„Acces permis, domnule general Luddendorff!" a răsunat difuzorul încastrat în lemnul de teck umed.

„Chiar mă întrebam cât o să mai întârzie..." a lansat Hugh în timp ce uşile au culisat sub lianele nutritive, lăsând să treacă silueta efilată a generalului comandant al trupelor din South Sabrata, acoperită cu medalii şi firetură.

„Bună seara, domnilor." a început el fără introducere. „Directorul onorific al corporaţiei dumneavoastră umbră vraişte prin sisteme." – Luddendorff şi-a mângâiat excrescenţele florale care îi înconjurau gâtul. Acum mulţi ani, intrase şi el în primărie alături de tipi ca Banks & comp. Buchetele de orhidee care îi creşteau din pielea gâtului erau însă unicele reminiscenţe ale acelei perioade agitate.

Florile şi spiritul de castă al nonpuriştilor. Acum însă, nu avea ce face. Trebuia să acţioneze împotriva unui confrate.

„Adevărul e că trebuia mintea sclipitoare a unuia ca Tamerlan ca să provoace toată debandada asta!" a spus el sec, privind cu înţeles la Hugh. „Şi voi l-aţi pierdut tot în occipitalul lui Wagner, nu-i aşa? Pe bulevardul Casablanca, nu?"

Era în Erin Siggurvatsohn. Într-unul dintre Erini, de fapt. La două nivele profunzime de spaţiul real. În lobul occipital al lui Siggurvatsohn.Acolo era baza sportivă. Terenul de rugby parcurs de copiile celor care se antrenau în South Sabrata. Avea câteva minute bune de răgaz. Reuşise să scape de agenţii care îi luaseră urma la ieşirea din restaurantul Grand Rapids. De data aceasta, nu mai erau oamenii corporaţiei. Nu mai erau ageamiii care efectuau salt adrenergic pentru prima oară."

Erau militarii lui Luddendorff. Multiple salturi la activ. Nedectate de operatori şi de spaţioforii de interfaţă. Amicii traficanţilor de spaţiu şi, câteodată, ei înşişi traficanţi...

Tamerlan se propagase printr-o falie cuprinsă între rutina de distribuţie a apei în oraş şi străzile care ieşeau din East End spre Weddell.

Lansase încă un bloc de turboskelli latenţi care migrau de-a lungul circuitelor adrenergice ale lui Erin, umplându-i cortexul de false coduri de recunoaştere semnate Tamerlan Banks. Oricum, şi oamenii lui Luddendorff puteau servi bine mersi scopului său.Şi ei puteau fi sigilaţi într-o ecluză, cu ajutorul turboskellilor. Spaţiofori de utilizat când extindeai spaţiile de sub controlul tău, a gândit Tamerlan.

Instinctiv, s-a uitat în dreapta sa. Marsh Levin era acolo, un abur compact care la momentul oportun îi va captura

pe urmăritorii lui Tamerlan.

tamerlan 2

A intrat grăbit în vestiarele stadionului. A deschis dulapul cu echipament sportiv, cel de care îi vorbise Galahad când negociase locaţiile de ieşire din Erin Siggurvatsohn.

Marea începea cu câţiva inchi sub pragul de lemn al dulapului, clipocind în marginea de stinghii paralele. Tamerlan a băgat capul înăuntru şi a privit într-o parte şi în alta. Golful închis de stânci înalte, colorate prosteşte într-un verde prăzuliu de mahala. „Cam aşa arătau şi pereţii din casa în care s-a născut Hugh." nu s-a abţinut Banks şi, brusc, a observat barca cu motor care se legăna uşor, cam la 100 de yarzi depărtare de uşa dulapului, mascată parţial de un recif cărămiziu. Îl aştepta.

să-ţi vină să verşi şi alta nu cum dracu de uitaseră să planteze şi nişte palmieri pe stâncile astea părinţii lui. hugh ar fi ales în mod sigur un peisaj care trebuia să aibă şi nişte palmieri

„Ei vin!" a spus Marsh. „Hugh a învăţat să te localizeze, domnule Banks. De când lucrează cu Luddendorff, pare să fie mult mai eficient."

„Mda." a aprobat Tamerlan. „Sunt sigur că de data asta a luat şi el aleuxyl. Ca să se chiorească mai bine în diagramă... mai ales dacă e şi Luddy cu el!"

„Ei intră pe terenul de rugby." a remarcat Marsh, iar Tamerlan Banks a sărit în apa inventată de traficanţii din spatele abatoarelor. Apa virtuală. Înot concret în apa virtuală. Cerul fixat pentru totdeauna la ora apusului. Tablou kitsch.

Când s-a urcat în barcă, unul dintre agenţi s-a aplecat pe uşa deschisă a dulapului. Militar de-al lui Luddendorff, după cum se aştepta. Hugh care probabil că se umfla în pene acolo sus, în sala de consiliu, dirijând militari de-ai lui Luddendorff. Morgă. Evaluări ştiinţifice. Aprecieri pertinente. Dar generalul era dintre cei care nu renunţase la implanturile vegetale pe care le apucase în tinereţe.

Braţul întins al militarului arăta spre Tamerlan. Limbajul compactat care se pierdea în zumzetul constant al mării.

„Suntem în zonă sigilată?" a întrebat Tamerlan pornind motoarele bărcii care şi-a afundat pupa în apă, zbârnâind. Marsh s-a suturat sec. Adică: nu. Nu se aflau în zonă sigilată.

Ca dovadă, o parcelă de apă de câteva sute de picioare pătrate a dispărut, lăsând să se vadă dedesubt podul de deasupra portului comercial.

„Mergem pe mâna ta, domnule Banks!" a spus Marsh absurd, în timp ce urletele compactate răsunau din ce în ce mai slab în spatele lor. „Conclavul din Oilers a fost contactat de domnul Secada. Domnul Secada e gata să ne mai ofere un spaţiofor contra persoanei tale..."

Tamerlan a zâmbit, ocolind aria de apă ştearsă de proiectilul informaţional lansat din sala de consiliu.

„Hugh e-n stare acum să-ţi ofere orice ca să pună mâna pe mine. Mai ales că-şi imaginează că fac greşeală după greşeală. Unde mai pui că e convins că e primul angajat al vreunei corporaţii oficiale care vede cum sunt dispuse spaţiile apoziţionate în sisteme... Până acum, n-au reuşit să scoată nimic de la contrabandişti. El crede că, cu fiecare spaţiu nou pe care îl caracterizează în sisteme, devine cel mai puternic factor de decizie civil. Cel care cunoaşte cel mai bine dispoziţia faliilor voastre. O să vă ofere câţi spaţiofori doriţi, dacă vă prefaceţi că sunteţi traşi pe sfoară. Şi dacă vă prefaceţi că mă oferiţi la schimb. Totul e să nu mă trageţi şi pe mine pe sfoară..." a râs Tamerlan şi a tras de timonă brusc, provocând o ambardee brutală.

„Tu ne-ai oferit spaţiul real, Tamerlan! N-am putea să te trădăm. Ne-ai oferit tot spaţiul! Ca să zic aşa, eşti Mântuitorul nostru, al celor care alergăm după spaţii..."

„Da. Mântuitor." a aprobat Tamerlan şi o nouă parcelă de mare s-a evaporat undeva la babord, la câteva zeci de cabluri depărtare. „Nu mai au preciziel" a pufnit Tamerlan în râs, privind în spate la

ușa deschisă a dulapului – un minuscul punct de lumină la baza unui țărm muntos.

„Ei s-au îmbarcat pe coasta de est a acestei mări. Au intrat prin Johann Ogilvie. Sunt la șase mile în fața noastră. Cap compas pe noi." a spus Marsh. „Așa cum ai estimat, domnule Banks."

„Bine." a dat Tamerlan din cap. „Să-i lăsăm să ne vadă. Apoi, să-i atragem. Să ne urmărească până la plajă."

Plaja. A doua ecluză de emergență. Într-un spital din Paragon Drive. Înapoi în Leopold Wagner. Era 18,20. Galahad trebuia să se afle de aproximativ trei minute în saloanele de reanimare, așteptându-l cu ecluzele gata pregătite.

ceasul pe care îl potrivise cu wanda să arate din nou aceeași oră

„Virează imediat spre plajă!" s-a ambalat Marsh brusc. „Un elicopter! Au și un elicopter!"

Dacă Secada o surprinsese și pe Priscilla așa cum îl surprinsese pe Banks acum, atunci nu putea decât s-o înțeleagă. Dar nu putea fi vorba de Hugh! Nu era decât mâna neamțului ăla de Luddy! Numai lui îi dăduse prin cap o asemenea idee! Un elicopter în circuitele adrenergice...

„Au caracterizat cumva toată marea?" l-a întrebat pe Marsh, accelerând.

„Au toate reperele. Probabil că e șmecheria amicului tău, neamțul... Au lansat un elicopter în spațiul real. Retransmis în adrenergic. Puncte obligatorii de trecere. Intersecția mării virtuale conform graficului. Calculat în Owen Korolenko."

Tamerlan a dat din cap admirativ. Chiar atunci , elicopterul a țâșit din mare la câteva sute de cabluri în fața lor, cu trei militari agățați de papucii șiroind de apă. Îi săltase de pe vaporul care plecase de pe celălalt țărm? Din Ogilvie?

Tamerlan a virat sec spre tribord, cufundând etrava în valurile mărunte ale mării virtuale. Dâra de spumă ca o coadă zburlită de struț.

„Nu poate să ne urmărească mult timp!" a strigat Marsh. „Trebuie să ocolească Turnurile triple din Oilers. O să iasă din parametrii faliei!" s-a scuturat turboskellul, răspândind mirosul său de asfalt proaspăt udat.

Dar țipetele compactate ascuțite ale militarilor suspendați de papucii aparatului au perforat huruitul elicei. Un dreptunghi de apă s-a volatizat chiar în fața bărcii, obligându-l pe Tamerlan să tragă nebunește de timonă. Ambarcațiunea s-a învârtit ca o sfârleză pe undele negre .

Iar elicopterul a dispărut ca aspirat în transparența amurgului roșu.

„E obligat să coboare la rasul străzii, pe

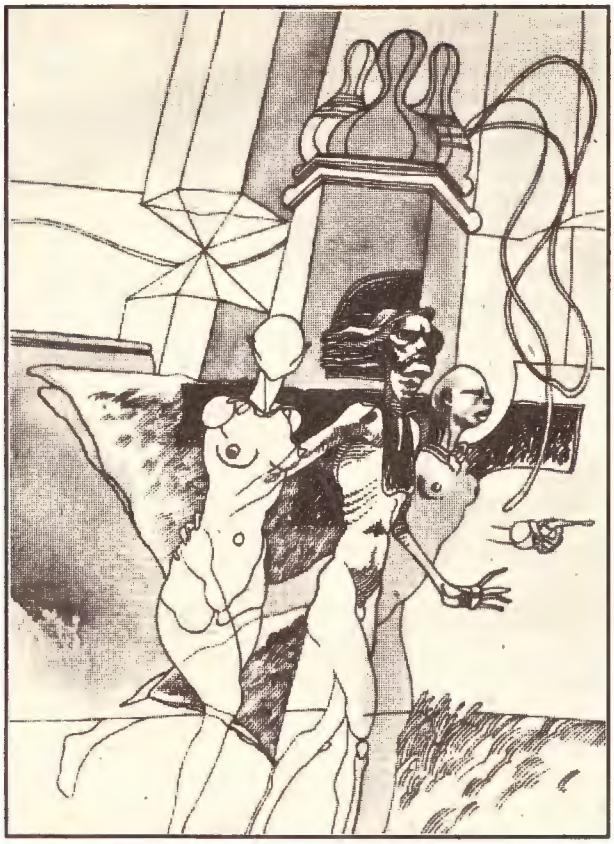

dedesubtul pasajului aerian Edmonton!" a răcnit Marsh. „Grăbește-te! Acum putem câștiga avansul!"

Tamerlan a trecut tangent la marginea dispărută a apei și a pus prova perpendicular pe țărmul de nisip.

„Calc-o!" a strigat Marsh, iar Tamerlan a ambalat motoarele stârnind ecouri brusc întrerupte de reapariția elicopterului. Chiar în fața lor. Aproape lipit de apă. „Ocolește-l!"

Tamerlan s-a aplecat într-o parte, imprimând bărcii un viraj ușor, alunecând ca un fulger catifelat pe lângă papucii aparatului. Curentul de aer al elicei. Vocile zgrunțuroase ale agenților, din ce în ce mai subțiate pe măsură ce se îndepărtau de ei. Apoi, impactul cu nisipul și motoarele care se împotmoleau în mâzga frământată de clipocitul valurilor. Plaja. Și cabinele dușurilor, înșirate la 50 de yarzi de țărm.

Elicopterul a amorsat un viraj oblic, plonjând cu cele trei tone ale sale în mare, azvârlind stropi și globuri de apă de jur împrejur. Elicea a părut că se înșurubează în valuri și aparatul a dispărut.

"O să ocolească pilonii pasajului,! Asta face nenorocitul de pilot! O să ne iasă în față!" a tresărit turboskellul.

Ce partidă teribilă pentru Luddy... Și sinapsele lui Owen Korolenko, fumegânde în cuva din sala de consiliu, calculând traiectoriile din real în așa fel încât să se intersecteze cu reperele din lobul frontal al lui Leopold Wagner.

Tamerlan a sărit pe mal și a început să alerge pe nisip, cu inima sfârtecându-i pieptul. Nu. Nu exista efort muscular. Existau doar descărcări adrenergice.

O felie de stâncă s-a dizolvat la câțiva zeci de yarzi deasupra fugarilor, iar elicopterul a perforat din nou falia dintre real și virtual, țâșnind oblic de deasupra bulevardului Paragon Drive, ca să foreze axonii lui Leopold Wagner, deasupra plajei, chiar deasupra cabinelor de lemn verde ale dușurilor.

„În dușuri! În dușuri, Tamerlan! Ne vedem la ecluza de la Operă!" a mai strigat Marsh și a spiralat în aer, ridicându-se pe deasupra stâncilor.

Tamerlan s-a năpustit în cea mai apropiată cabină, a tras ușa după el, a lovit cu pumnii în faianța albă care s-a crăpat în zeci de bucăți și s-a aruncat cu capul înainte, rostogolindu-se pe culoarul imaculat al Spitalului Maltez de pe Paragon Drive.

La timp. Dușul din spatele său a dispărut absorbit de ERASE-ul lansat de Hugh și Luddendorff, via Korolenko. Zgomotul elicopterului s-a retezat brusc, plaja în amurg care se vedea dincolo de zid s-a transformat într-o masă neagră, iar pe Tamerlan l-a invadat mirosul înțepător și aseptic al saloanelor de terapie intensivă.

S-a ridicat în picioare și a început să alerge spre salonul 3, unde trebuia să se afle Galahad cu o ecluză de emergență pregătită. A mai apucat să se uite la ceas. 18,25.

Marsh a îmbrățișat cu privirea panorama orizonturilor subterane care se întindeau la sud de South Sabrata. „Și acesta nu este decât începutul," a spus Deborah emanând un fum roz, amărui.

„Chiar așa. Începutul. Conclavurile noastre din celelalte aglomerații au putut compara oferta de spații subterane cu situația reală a subsolului."

Deborah s-a apropiat de marginea ferestrei și s-a unduit:

„Rapoarte pozitive de la Amsterdam, Buenos Aires, Ottawa, Rabat, Beijing și Seoul..."

„Gata. Gata. Am înțeles. Ca și Tamerlan, predecesorii lui sunt o rasă mai aparte, nu? Sunt în stare să vândă tot, nu?"

„Cred că da. Cred că da. Vor controlul sistemelor doar pentru ei. Nu banii. Nu banii îi atrag. Banii sunt praful pe care cred că ni-l aruncă nouă în ochi..."

„Mda. Controlul sistemelor." a apus Marsh și s-a strecurat în copia biroului primăriei din South Sabrata, învăluind trupul umflat al primarului. Roșu la față, asculta rapoartele verbale ale oamenilor săi. Lipsit de telefon, radio, televizoare, de curent electric în general. Black-out total. Sistemele prăbușite. Numai că spațioforii trăiau, lăsând totala libertate de manevră turboskellilor. În schimb, băncile, bursele, porturile, spitalele, administrația, comunicațiile de la suprafață, adică tot ceea ce reprezenta proteză socială, era de neutilizat. Acces interzis, peste tot.

sigilate în fața unui eventual

asalt informaţional

cei de la united spaces zic că l-au scăpat din nou

dar e şi luddendorff cu ei

Marsh a părut că vibrează şi a continuat:

„Oricum, le vom acorda toate onorurile cuvenite celor care ne-au oferit atâtea arii şi volume, lui Tamerlan inclusiv. Dar, nu vor avea niciodată controlul."

Deborah a părut că se flectează şi s-a răspîndit peste fereastra biroului. Un al treilea turboskell s-a ridicat dintre rafturile din blană extinsă de leopard:

„Tamerlan a părăsit spitalul în maşina lui Galahad!"

„Conform programului!" a admis Marsh. „Ei l-au localizat?"

„Bănuiesc doar. Acum au dedus că spaţiile se îmbracă unel pe altele, dar nu s-au decis dacă să efectueze sau nu salt adrenergic cu un nivel mai jos. Le e frică de noi. Ştiu că nu-i mai ajutăm şi că nu mai respectăm contractele. Le e frică să nu rămână blocaţi cu două sau trei, sau nu-ştiu-câte niveluri sub real..."

„Aici, au dreptate." a constatat Marsh cu un aer vesel. „Unde se duce Tamerlan? Spre Opera din Oilers, nu? Acolo şi-a amplasat următoarea ecluză..."

A urmat o pauză, iar celălalt turboskell a răspuns, în sfârşit:

„Nu. Nu se duce în Oilers. A luat-o spre Granite Junction."

„Ce naiba caută în Granite? Nu acolo trebuia să opereze salt!"

„Oamenii lui Hugh şi ai lui Luddendorff," a urmat explicaţia. „Sunt după el. Au blocat toate străzile care duc spre Oilers."

Marsh s-a întins ca o pată de ulei deasupra machetei oraşului, de pe biroul primarului. A urmărit străzile. Într-adevăr, era foarte uşor să blochezi accesul dinspre Paragon Drive spre Oilers. Iar Banks, deşi începea să înţeleagă probabil că se află într-o altă South Sabrata virtuală, nu îndrăznea sau nu ştia să se folosească de noile ecluze.

Sau nu bănuia încă ce-i pregăteau turboskellii? Poate că el credea că revine de fiecare dată într-un real nefamiliar...

„Hugh a iniţiat o legătură cu conclavul nostru din South Sabrata." s-a strecurat încă un turboskell în birou. „Spune că are toate accepturile posibile. De la Human Amnesty inclusiv. Întreabă de câţi spaţiofori suplimentari credem că avem nevoie ca să-l returnăm pe domnul Banks!"

„Spune-i aşa! Că în cuvele Coastei de Nord trebuie să coboare *trei sute de mii de indivizi* şi o să i-l dăm pe Banks! Spune-i că fără cei *trei sute de mii de j33*, n-o să mai fie în stare să pornească nicicând sistemele! Nici un segment de sistem n-o să pornească până nu-i avem pe ăştia în cuve. Dacă zice că n-au şomeri suficienţi, zi-i să importe oameni! Sau să dea drumul la imigrări!Sau să se descurce cum ştie!"

Turboskellul a ieşit din birou şi s-a scurs pe coridorul care ieşea spre lifturi, umbrind discret podeaua din piele expandată de hipopotam. Produsă de Doho. Care aşteptau şi ei, cu sufletul la gură răspunsul turboskellilor.

„Vreau să ştiu ce se întâmplă la Opera din Oilers. E ceva în neregulă cu ecluza lui Banks?"

Informaţiile s-au scurs de-a lungul neuronilor şi sinapselor lui Leopold Wagner şi s-au înşurubat apoi în circuitele nervoase ale lui Johann Ogilvie.

„Ecluzele de la Operă sunt înconjurate de oamenii lui Hugh Secada. Se pregătesc să sară adrenergic. Să-l contacteze pe Banks."

„Vor să trateze cu Banks. Să-i lăsăm să-şi spargă dinţii. Cu Tamerlan nu mai pot să tratez decât eu."

Deborah s-a apropiat de Marsh Levin, întrepătrunzându-şi undele de aer cald cu descărcările lui bruşte de curent. Miros de ozon printre pocnete subtile. Nervozitatea lui Marsh.

Şi a venit răspunsul de la conclav:

„Luddendorff a apus că preferă să omoare toţi spaţioforii, acum, decât să cedeze şantajului nostru."

„Şantaj?" a întrebat Marsh. „Spune-i că-l lăsăm să omoare câţi spaţiofori doreşte. Spune-i că putem oricând să ne angajăm proprii spaţiofori. Spune-i că putem oricând ieşi din cuvele oficiale, cu informaţiile lor cu tot, ca să ne cazăm în oameni plătiţi de noi. Spune-i că atâta timp cât vor exista bani şi oameni săraci, noi vom găsi pe cine să punem în cuve clandestine pe care să le răspândim pe tot Pământul, în aşa fel încât ei să petreacă ani de zile până să ne descopere nouă o singură cuvă măcar!"

„Perfect!" a spus turboskellul.

poftim poftim poftim – primarul s-a desfăcut la cravată se holba şi aspira aerul ca un peşte aruncat pe nisip trei sute de mii? trei sute de mii?

„Oamenii lui Secada au intrat în spaţiofori prin ecluzele de la Operă. Au pornit în urmărirea lui Banks. Ofertă de împăcare..." a sosit noul mesaj al conclavului.

Marsh a rămas tăcut pentru câteva secunde. Îşi vor sparge dinţii dacă vor dori să negocieze cu Tamerlan. Tamerlan îi va băga undeva şi va merge mai departe pe mâna turboskellilor. Nu s-ar fi aliat Tamerlan cu unii care nu-i recunoscuseră valoarea cu unii care nu-i oferiseră o Priscilla în schimbul...

Dar dacă Tamerlan cădea la pace cu ei? Era o posibilitate. Chiar dacă i-o refuzaseră pe Priscilla.Oamenii erau bizari şi, pe lângă bani, se mai bazau şi pe tot soiul de alte aiureli. Aşa că, Marsh s-a răzgândit şi s-a propagat spre aria ecluzelor de ieşire din Granite Junction. Trebuia să se întâlnească cu Tamerlan ca să fie sigur că pastrează situaţia sub control.

„Sigilaţi tot ceea ce au capturat turboskellii lui Tamerlan!" a ordonat el. „Sigilaţi pe toţi urmăritorii care mai intră în sistem! Iar pe cei care încearcă să negocieze cu el, ştergeţi-i!"

A mai privit o dată diagrama oraşului. Hotel Sheraton, a dedus el. Hotel Sheraton, în Granite. În Leopold Wagner.

„Ce naiba se întâmplă cu South Sabrata?" a întrebat Tamerlan alergând pe sub coroanele stejarilor bătrâni care prelungeau în virtual recepţia hotelului Sheraton din Granite Junction.

„Luddendorff, via Korolenko. Luddendorff ştie destul de bine în ce fel sunt dispuse faliile. Te-a parazitat în timpul primului ecluzaj la ieşire."

Tamerlan a strâmbat din nas şi a continuat să alerge. Dacă Luddendorff lovise atât de precis, încât îl încărcase cu senzaţii false, unde naiba erau acum agenţii săi care îi orientează tirul? Şi de ce nu-i şterseseră de tot? Doar pentru că acum nu ştiu câţi ani, intraseră împreună în primărie şi dăduseră foc la mobilier? Doar pentru că îşi păstraseră amândoi implanturile vegetale?

De data asta, lăsase în urmă o South Sabrata şi mai deosebită decât cea în care revenise prin magazinul de amanet din bulevardul Casablanca. O South Sabrata metalică, lucioasă, construită numai din balustrade zincate, turnuri de oţel strălucitor, coloane din tungsten-

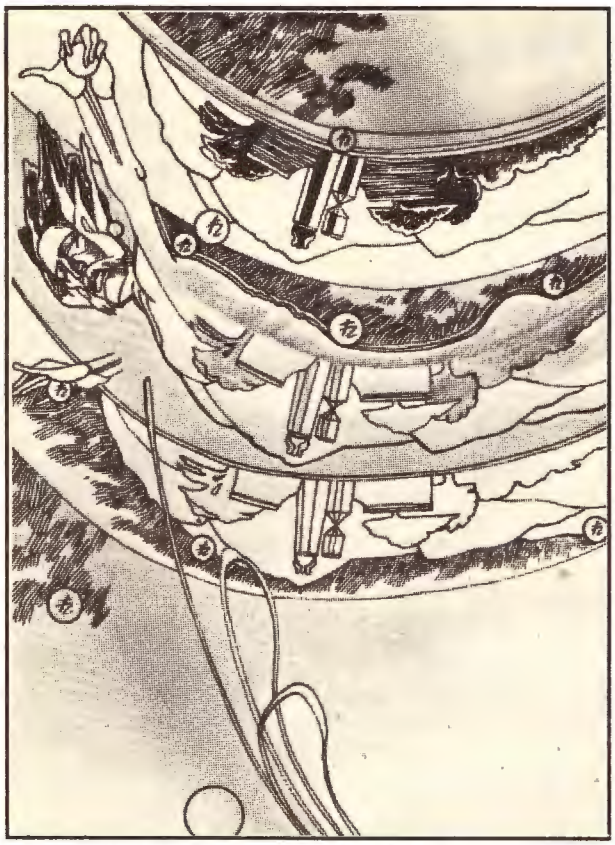

carbon mate şi ferestre din sticlă incasabilă. O altă South Sabrata. A treia pe care o parcurgea.

Luddendorff? Chiar atât de subtil?

„Unde sunt acum oamenii lui Secada?" l-a întrebat pe Marsh. Marsh a părut că se înfăşoară în fuioare de aer cald, prelingându-se printre trunchiurile groase ale stejarilor. Stârnea frunzele uscate peste care razele soarelui cădeau oblic. Seara. O cromatică infectă, oricum ai fi luat-o.

„Oamenii lui Secada pândesc la punctele de emergenţă ale pădurii." a lansat Marsh în sfârşit.

„Le-ai oferit şi ecluza mea?" s-a oprit Tamerlan brusc. „Ecluza mea de la Opera din Oilers?"

Marsh avea însă răspunsul pregătit:

„Nu le-am oferit decât ceea ce stipulau condiţionările noastre baale. Tu ne-ai creat. Ştii că sunt lucruri pe care nu avem cum să nu le facem!" – l-a urmărit cu atenţie. Nu părea să realizeze că pierduse de tot controlul asupra lor. „Şi în plus, nu aşa am convenit? Să le oferim nişte suprafeţe şi nişte ecluze? Ca să le aruncăm cu praf în ochi?"

Tamerlan a dat lent din cap. Aşa stabiliseră din primele zile, de când luase pentru prima oară contact nemijlocit cu conclavul din South Sabrata. Aşa negociaseră.

„De fapt," a reluat Marsh, „Korolenko încarcă date despre 60-65 la sută din suprafeţele necunoscute lor. Aşa cum ai spus. Cât să nu le atragem atenţia... Hugh ne-a mai oferit doi spaţiofori pentru acest schimb." a afirmat Marsh cu tupeu.

Pe faţa lui Tamerlan nu s-a clintit nici un muşchi. Înseamnă că nu ştia nimic despre evoluţia recentă a situaţiei. „Le-ai oferit şi ecluza MEA?" a repetat el întrebarea

perfect tamerlan banks îi ameliorase tamerlan banks era primul fraierit pe faţă de ei cu luddendorff negocia dar tamerlan înghiţea găluşca pe nemestecate

„Nu. Ecluza ta dinspre clădirile administrative le e necunoscută. Le-am spus doar de ecluza de la Operă." Marsh a imitat tusea de cărе n-avea nevoie. Ca să câştige timp. Tensiune emoţională. „Ţi-am spus ce reprezinţi pentru noi, Tamerlan Banks!"

uite că nu-mi mai spune domnule banks

„Porţi numele unui cuceritor. Vrem să-ţi oferim toată suprafaţa terestră pe care ne-ai vândut-o. Vrem să ne conduci, ca s-o ocupăm aşa cum trebuie ocupată o suprafaţă... exhaustiv adică."

ce naiba căuta cuvântul ăsta aici un defect o aluzie subtilă mai degrabă

Tamerlan a mai făcut câţiva paşi, oprindu-se pe marginea unui pârâu îngrozitor de verde.

„De câţi spaţiofori ai nevoie pentru a afişa toată Terra, Marsh?"

a aflat totuşi? a aflat şi se joacă cu mine? dar pe faţa lui tamerlan nu se citea ironia care ar fi trebuit să însoţească această punere în gardă

„Să te citim mai întâi. Să te citim mai întâi, ca să vedem cât de extins eşti..." a glumit Marsh.

„Ei nu sunt în pădurea asta..." a sărit Tamerlan la altă idee.

Marsh s-a compactat, etalându-se pe frunziş: „Sunt siguri pe ei. Sunt siguri că o să le cazi în mână. La ieşire." a subliniat turboskellul.

Tamerlan simţea că nu controlează situaţia. Marsh îi ascundea ceva, totuşi. Deşi lipsit de mimică, era ceva în tonul lui... prea sigur pe el. Prea sigur pe el.

„Hugh a fost deştept în seara asta. Ajutat de Luddy, e adevărat, dar a fost deştept. Cu toate astea, au muşcat din nadă amândoi. Când se vor trezi în faţa noilor spaţii etalate, atât de întinse, vor înghiţi în sec!" a forţat Tamerlan nota, dar Marsh a rămas imobil, fără să răspundă. „Un spaţiu uriaş care îi va scăpa de sub control lui Secada."

L-a studiat pe turboskell, însă masa de aer cald era în continuare neclintită.

Nu avea de ales. A sărit peste pârâu şi a dat la o parte crengile joase de stejar, descoperind intrarea într-o încăpere întunecoasă, plină de ţevi aburinde care şipoteau.

„Ies în South Sabrata!" a spus, iar Marsh a vibrat. Ca şi cum i-ar fi spus: „pe curând."

Turboskellul l-a aşteptat să se înfăşe în membrane şi s-a retras între stejarii coloraţi în cărămiziu.

a văzut trei south sabrata până acum trei south sabrata

Poate că Tamerlan bănuia deja ceva. Sau, poate că nu bănuia nimic, dar intrase prea mult în jocul circuitelor adrenergice şi nu avea cum să mai iasă afară. „Speră că mai are situaţia sub control." a judecat Marsh corect.

A aşteptat apelul Deborei.

„Hugh Secada e de acord cu schimbul. A spus că toată lumea de afară e de acord. Şi Luddendorff, şi primarii, şi corporaţiile şi şefii religioşi. Trei sute de mii de oameni contra funcţionării sistemelor şi a lui Tamerlan Banks. Ei cred că Tamerlan ne-a indus comportamentul de acum. Au folosit, deseori, în legătură cu el şi cu noi, cuvântul complot."

„Ştiam că vor fi de acord. Nu aveau cum să nu fie de acord."

Deborah a râs: „Au zis că primul care va intra în cuvă va fi Tamerlan Banks. Au spus că totul e pregătit ca Tamerlan să intre în cuvele de la subsolul lui United Spaces."

„Şi asta ştiam. Că-l vor pune pe Tamerlan într-o cuvă." a remarcat Marsh gânditor. „Dar noi trebuie să-i fim recunoscători lui Tamerlan. Trebuie să-i fim recunoscători domnului Banks!" a subliniat Marsh Levin în şoaptă, jenat parcă.

„Ce-o să facem, atunci?" a întrebat Deborah.

Pauză.

„Aveţi confirmarea faptului că domnul Banks nu a eliberat toate blocurile de turboskelli cu care s-a echipat?"

„Te referi la blocurile de turboskelli care îl copiază pe el însuşi?"

„Exact. Mai posedă domnul Banks astfel de turboskelli în ariile lui corticale?"

„Adrenergic vorbind, Tamerlan Banks este plin de copii de-ale sale. Mişună prin el însuşi, ca să spun aşa. Printre catecholi, GABA, peptide şi MAO."

„Perfect." a spus Marsh. Dacă ar fi fost uman, poate că ar fi zâmbit. „Să-l oferim atunci pe domnul Banks deştepţilor ăia de deasupra."

Tamerlan Banks a ieşit din ecluza închiriată de Sir Galahad într-unul dintre subsolurile administrative de pe strada 59. Wanda se clătina în cuva ei, ca scuturată de friguri. „O să se trezească ea!" şi-a spus Tamerlan şi a apăsat butoanele care activau bazinul în care plutea negresa. Lângă ea, un tip pe care Tamerlan îl văzuse mai rar. Un contrabandist din spatele abatoarelor, în mod sigur angajat de Galahad. Tamerlan i-a făcut cu ochiul.

A mai privit o dată la ceas. 7,41. 19 minute până la deschiderea băncii. Banii şi controlul spaţiilor care se înveleau unul pe altul ca foile unei

cepe. Apoi, o nişă în South Sabrata. De unde să controlezi sistemele. Tamerlan al II-lea. Cuceritorul spaţiilor interioare. La adăpost de cercetările corporaţiilor. Nişte spaţii personale.

A urcat agale scările şi a ajuns pe stradă. Lumină? Aglomeraţie? La ora asta? Şi-a controlat ceasul. 7,42. Realitatea era că nu mai ieşise de mult timp în oraş atât de devreme. Apoi, a văzut că nu păşeşte la fel de elastic ca de obicei. Ce naiba? Părăsise spaţioforii. Ce mama dracului mai putea să-l paraziteze acum?

A privit trotuarul, mirat.

„Beton? Beton în South Sabrata?" s-a mirat Tamerlan şi s-a lăsat pe vine pipăind suprafaţa trotuarului.

Rece.

adică nici acum nu sunt în south sabrata şi poate că a patra south sabrata peste care dau

A grăbit pasul şi a ajuns în capul străzii. A dat colţul, intrând în Piaţa Winston Churchill. Pervers, a privit către cele 60 de etaje ale corporaţiei United T-Skell Spaces. Situate în stânga lui.

În faţă, cele 48 de etaje ale clădirii Băncii. Peste tot prin jur, oamenii lui Secada şi militarii lui Luddendroff. Orbi cu toţii. Lipsiţi de ajutorul turboskellilor de filaj. Slujbaşii personali ai lui Banks, de acum.

Tamerlan şi-a aruncat ochii asupra firmei uriaşe care se lăfăia pe clădirea Băncii:

IMPERIUM OVERSEAS BANK

A auzit claxonul unei maşini care vuia pe carosabil. Tamerlan Banks s-a încruntat şi s-a îndreptat către cea mai apropiată cabină telefonică.

În locul pereţilor uzuali de alge marine, a descoperit o cabină de sticlă şi metal. A intrat şi a format numărul lui Galahad.

„Tamerlan Banks la telefon." a început el.

„Te-ai întors deja?" s-a auzit vocea sigură a negrului. „Ai fost rapid, omule! Rapid de tot! Cum a mers?"

Tamerlan a dorit să-i spună că lucrurile nu erau tocmai în regulă, dar s-a răzgândit în ultimul moment.

„Ca pe roate. Ca pe roate, Sir Galahad."

„Mă bucur să aud asta. Şi pentru noi, lucrurile au mers bine. Băieţii mi-au spus că au acces nelimitat spre Londrina, Weddell şi Port-Ellie... Dar spune-mi! prin cine ai ecluzat cel mai bine? Prin Wanda, prin Karin, sau prin Priscilla?"

„Priscilla n-a mai călcat într-o cuvă până ieri..."

„Mă rog, mă rog. Nu discutăm aspectele subiective acum. În orice caz, mi se pare că eşti mulţumit de contractul nostru..." a spus Galahad.

„Cum nu se poate mai mulţumit." a recunoscut Tamerlan şi a închis telefonul.

Tamerlan Banks s-a scărpinat în creştet şi a ieşit pe strada zgomotoasă în care claxoanele se amestecau cu scrâşnetele frânelor. Şi-a continuat drumul către Bancă, a traversat bulevardul Ocean View şi a ajuns în faţa intrării pe care scria cu caractere gotice:

IMPERIUM OVERSEAS SERVICES

aici era cessium imperial cessium imperial bank aşa se numea asta era firma

A intrat în hol chiar în momentul în care porţile de plexiglas s-au deschis şi s-a dus către cel mai apropiat ghişeu.

„Domnule?" l-a întrebat funcţionara cu păr platinat , zâmbindu-i profesional.

„Sunt reprezentant al firmei LEV INC. din Weddell. Avem nişte afaceri aici, în South Sabrata... Aş vrea să extrag o sută de mii de U.C. dintr-un dintre cont de-al nostru..."

Femeia a aplecat capul în hârtii, încercând fără succes să-şi mascheze surâsul amuzat.

„Totdeauna mi-a plăcut accentul de

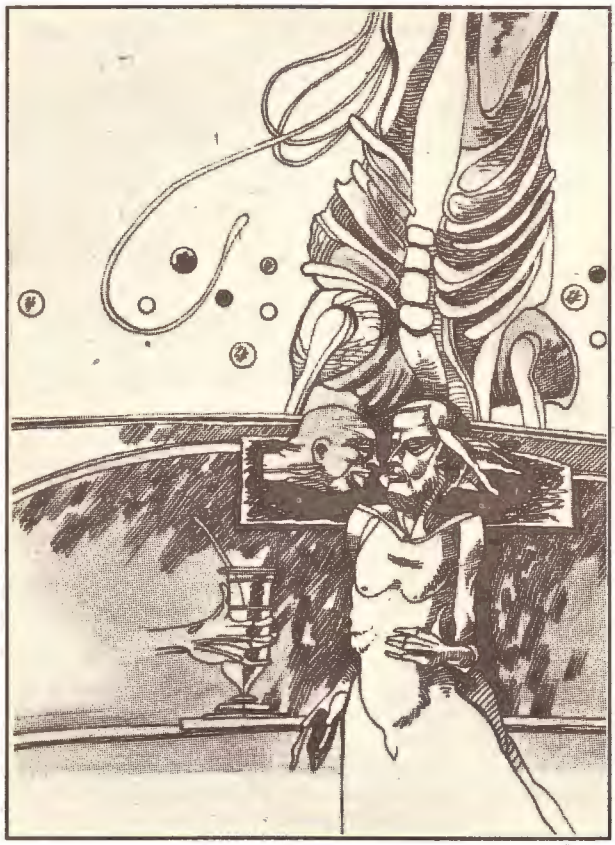

Weddell... Dar nu ştiam că ne spuneţi... South?... aşa aţi spus? South Sabrata?... sună teribil..." a admis ea politicos.

Tamerlan a rămas impasibil în faţa ghişeului, privind fix la funcţionara care tasta intrarea în codul LEV INC. Figura ei devenea din ce în ce mai serioasă. Zâmbetul i se ştergea treptat de pe buze, iar sprâncenele i se arcuiau, încreţindu-i fruntea.

Descoperise cele 1,5 miliarde ale contului, sau o influenţa doar faţa lipsită de mimică a lui Tamerlan?

„Vreţi să-mi daţi codul dumneavoastră?" l-a rugat ea cu voce pierdută, holbând ochii în display.

Banks i-a dat cartela. Ea a întors-o pe toate feţele şi s-a strâmbat:

„Corespunde. Numărul şi seria corepund. Dar ce model de cartelă mai e şi ăsta?"

„Unul care merge cu siguranţă şi în South Sabrata." a lansat Tamerlan aparent plictisit, făcând-o din nou să râdă. Crispat.

„Înţeleg. Sunteţi un anglofil ireductibil. Dar, mie personal îmi place mai mult numele oficial: Sabrada do Sur."

„Chestie de gust." a admis Tamerlan simţind un gol în stomac. A făcut o grimasă, amintindu-şi că veneticul ăla de Secada spunea din când în când Sabrata del Sur, făcând aluzie la extracţia sa de columbian trăit prin cuvele sistemelor. „Credeţi că pot avea acces la banii mei?" a mai întrebat Banks.

„Imediat, domnule! Imediat!" s-a grăbit funcţionara şi i-a întins prin ghişeu cartela cu valoarea înscrisă în displayul minuscul.

„Vă mulţumesc. E plăcut aici, la voi, în South Sabrata!" a spus Tamerlan răspicat.

„Sabrada do Sur!" a accentuat funcţionara zâmbind şi i-a făcut cu ochiul.

Tamerlan a simţit că în jurul lui se strânge un cerc conflictual greu de definit. S-a răsucit pe călcâie şi a căutat din ochi toaletele. Noroc că acestea rămăseseră în acelaşi loc. În dreapta ghişeelor de schimb, în imediata apropiere a lifturilor personale ale directorilor.

Să-l fi reperat totuşi Secada? Poate că ce simţea acum se datora prezenţei apropiate a oamenilor lui Hugh care dădeau târcoale clădirii lui CESSIUM IMPERIAL...

Şi-a dat seama că, de fapt, banca se numea IMPERIUM OVERSEAS.

Poate că senzaţia de nesiguranţă provenea din cauza asta... nepotrivirea numelor. Ca şi restaurantul RITZ, care devenise GRAND RAPIDS în cursul urmăririi.

Dar acum nu se mai afla în spaţioforii Ştia că nu se mai află în spaţiofori. Cu toate astea, respira aerul unui oraş care se numea Sabrada do Sur şi colectase bani de la IMPERIUM OVERSEAS.

A intrat la toaletă şi s-a proptit cu mâinile de cea mai apropiată chiuvetă. „Virtual?" a apucat el să se întrebe în timp ce îşi dădea cu apă pe faţă. S-a privit în oglindă şi, din dorinţa de a se linişti, şi-a dus mâna la gât. Ticul prin care, de obicei, îşi aranja implantul pe care şi-l smulsese de pe gât.

Pereţii acoperiţi cu faianţă albă.

A deschis uşa W.C.-ului şi a încremenit, incapabil să mai facă un pas. Dincolo de uşă se întindea deşertul nesfârşit, aşa cum îl văzuse într-o fotografie care îl fascinase în copilărie. Dune galben-cărămizii şi cer albastru palid. A simţit mirosul de nisip încins şi, curios, a urmărit linia orizontului, dispusă în valuri moi...

Un peisaj magnific. Nu ca încercările nereuşite din Johann, Leopold şi Erin...

L-a apucat ameţeala. De câtă vreme reuşiseră turboskellii chestia **asta**? Abia atunci a realizat că nu ţinuse nici o clipă cont de faptul că el exista în spaţiofori, în copie, dinainte să efectueze saltul adrenergic.

Adică, se întreba el, pe când Tamerlan Banks efectuase salt din South Sabrata în John Ogilvie, în Erin Siggurvatsohn sau în Leopold Wagner, copia lui cu ce se ocupase? Ea unde sărise?

Iar el însuşi, unde sărise ultima oară?

„O greşeală de sens?!" a exclamat Tamerlan.

spaţiile care se conţineau unele pe altele

„De ce nu intraţi, domnule?" a auzit o voce din spate. Era funcţionara de la ghişeu. Zâmbitoare. „Nu veniţi din Weddell, nu-i aşa? Şi aţi vrut să vă aflaţi în South Sabrata, nu-i aşa? În adevărata South Sabrata."

Tamerlan a dat din cap.

„Şi sunteţi sigur," a continuat femeia, „că în South Sabrata n-a apărut un alt Tamerlan Banks? De la un alt etaj?" – i-a zâmbit.

gheaţa în stomac blocul de gheaţă din stomac

„Să lăsăm glumele." i-a retezat-o el. „Cum pot ajunge înapoi?"

dar simţea blocul de gheaţă

„Nu există cale de întoarcere" a spus ea serios. „Ce rost ar avea să vă întoarceţi? Doriţi să intraţi în cuve?" l-a privit ea dintr-o parte.

Tamerlan s-a apropiat de ea: „Ce vreţi să spuneţi?"

Femeia şi-a ţuguiat buzele (ca Priscilla) şi a dat din cap, sigură pe ea. „Pricepeţi foarte bine ce vreau să spun. Acum că vă avem pe dumneavoastră, avem nevoie de şi mai mult spaţiu spaţiu... De câte creiere credeţi că e nevoie pentru a reproduce toată suprafaţa planetei? La care adăugăm subsolurile, volumele submarine şi harta cerească... Doar nu credeţi că sunteţi singurul care ne-a adus atâtea repere spaţiale? Dumneavoastră doar aţi precipitat evenimentele prin care sistemele au căzut sub controlul nostru..."

Tamerlan Banks s-a sprijinit de marginea chiuvetei şi şi-a băgat instinctiv mâna în buzunar.

„Nu aveţi ţigări." a spus femeia şi i-a întins propriul ei pachet de ţigări.

Tamerlan a aprins ţigarea, a tras un fum cu nesaţ şi a privit înapoi spre uşa W.C.-ului. Deşertul limpede şi curat.

„Cred că aveţi nevoie de opt miliarde de creiere." a remarcat el zâmbind trist. Şi-a amintit că Marsh Levin nu-i răspunsese când îl întrebase de câţi spaţiofori are nevoie pentru a reproduce suprafaţa terestră.

„Minimum opt miliarde. Opt miliarde de creiere, plus reproducerile lor din spaţiofori. Plus creierele intacte pe care le-am sigilat când aţi fost urmărit. Dar chiar şi aşa, cifra este insuficientă pentru a ne satisface setea de spaţiu. Norocul e că oamenii se vor adapta. Se vor reproduce în cuve, vor mânca în cuve, vor dormi în cuve. Sau, vor învăţa să intre cu toţii în cuve, pe rând,

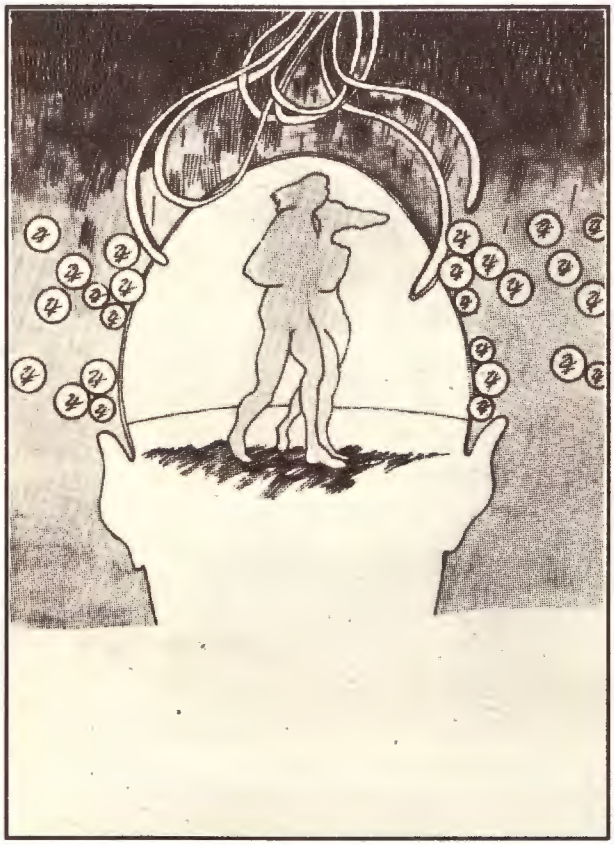

un număr de ore pe zi. Căci ce ne interesează cel mai mult e să avem cât mai mulţi care să ne servească drept suport. Pentru a crea spaţii."

„Şi dacă corporaţiile nu vor intra în jocul vostru?"

„Nu mai au cum. Sunt dependente de ce facem noi. Şi vor accepta condiţiile contractelor pe care le vom pune. Hugh Secada, de altfel, a acceptat angajarea a trei sute de mii de spaţiofori. Pentru noi, exclusiv.. Ai fi crezut aşa ceva?"

„Hugh Secada n-a ştiut niciodată să gândească în perspectivă."

„Acţiunea lui Hugh Seacada a fost aprobată de toate notabilităţile de la suprafaţă. Afară e încă black-out. Până intră cei trei sute de mii în cuve."

Tamerlan a mai tras un fum şi s-a întors să privească în oglindă.

„Şi atunci, noi ce naiba reproducem aici? Prin prejur nu pare să fie black-out."

„Spaţioforii trăiesc. În plus, dumneavoastră nici nu ştiţi cu câte etaje aţi coborât sub South Sabrata."

„Mda. Nu ştiu cât de mult am coborât." a recunoscut Tamerlan.

tamerlan 2? o păcăleală un ştift

„Ce ziceţi? Aţi dori să mai coborâţi un **etaj**?" i-a zâmbit ea îngrijorată. Ca şi cum se temea de un răspuns negativ.

„Cred că da. Aş vrea să văd cum e mai jos." a răspuns Tamerlan după un moment de pauză. Ea a râs scurt, ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe suflet. Era bine că Tamerlan se dovedea cooperant. Niciunui turboskell nu i-ar fi convenit să-l sigileze pe propriul său Mântuitor.

„Şi de ce n-aţi spus asta de la început? Gândiţi-vă la lucrurile cele mai bizare! Propuneţi-ne orice vă trece prin cap! Noi putem face orice!" a izbucnit ea în râs.

A ieşit din toaletă ţinând-o pe truboskellă de braţ. Zâmbitor. Mergeau pe podeaua de marmură a holului băncii.

„Bănuiesc că există o condiţie însă... reversul contractului, nu-i aşa?!" s-a interesat el.

„Partea dumneavoastră de contract este de mult timp achitată..." a replicat femeia.

„Cum adică? Convenisem cu Marsh Levin să mă citiţi."

„Am început să vă citim de aproximativ," – s-a uitat la ceas şi a continuat – „de aproximativ treizeci de minute. Dar nu vreţi să coborâm etajul despre care am discutat? Cum spuneţi dumneavoastră, spaţii în alte spaţii, ca nişte foi de ceapă..."

Au intrat în spatele ghişeului. Ea a deschis o uşă pe care scria CONTABILITATE şi au pătruns într-o încăpere lungă, plină cu ecluze.

Mda. Merita să intre în deşertul acela de pildă. Să-l controleze. Atât acel deşert cât şi toate celelalte etaje în care mai putea coborâ. Ca să le exploreze. Şi s-a întrebat în care dintre spaţiile virtuale care i se aşterneau în faţă, ar fi putut s-o găsească pe Priscilla Idryss dispusă să vorbească prima.

Acela era un spaţiu care într-adevăr merita să fie controlat.

„Cum adică, mă citiţi de treizeci de minute?" a realizat el în timp ce intra în cuvă.

„Marsh Levin vă citeşte dintr-un spaţiofor aflat cu un nivel mai sus, domnule Banks. Aici, suntem chiar în dumneavoastră. În Tamerlan Banks din cuvele corporaţiei! Sabrada do Sur este în lobul frontal al creierului lui Tamerlan Banks." i-a zâmbit ea, iar Tamerlan a tras membranele amniotice deasupra capului. Fără nici un fel de surpriză sau regret.

Oricum ar fi fost, sub el se întindeau miliarde de etaje de explorat.

Sebastian A. Corn

ANTI-RAGNAROK

Ragnarok s-a dorit o cărămidă azvîrlită în dulcea tematică SF, promovată cu asiduitate de o bună bucată de vreme încoace. Un contraexperiment. Un text care şi-a propus, printre altele, să "încaseze" palme critice. Coautor fiind la respectiva producţie, am aşteptat, am aşteptat, am aşteptat... Cînd va veni reacţia? - mă tot întrebam.

Cînd va veni d-l Mihai Grămescu să-l desfiinţeze? Cînd va reacţiona d-l Pruteanu? Cînd vor tăbări pe noi, autorii, colegii de generaţie? - Pentru că, de atacat, *Ragnarok* trebuie atacat! El este simptomatic pentru modul în care este vizualizată elaborarea unui text (SF, sau non-SF) în zilele noastre.

De aceea, m-a bucurat foarte mult articolul d-lui Cristian Lăzărescu publicat în Anticipaţia 514. Articolul cu pricina se numeşte CENZURA, şi cauterizează exact zonele deficitare ale producătorilor de literatură (?) autohtoni. Cristian Lăzărescu nu se leagă direct de *Ragnarok*, însă, problemele ridicate de domnia-sa, sînt tocmai cele pe care speram să le scoatem la iveală odată cu publicarea respectivului experiment.

Deci! Prin ce păcătuieşte *Ragnarok* ? Prin ce păcătuim cu toţii, cei care ne aşteptăm să fim întîmpinaţi cu surle şi fanfare de editori?

Să facem o scurtă trecere în revistă:

1) PLOTUL - epicul este cel care dă coeziunea unui text mai lung de 4-5 pagini. Un short-story poate cocheta cu lirismul, cu aşa-zisa poematică (scuze pentru termen!) în proză. O poveste mai lungă, însă, nu-şi poate permite să înşiruie o avalanşă de metafore, parabole, hiperbole, epitete şi elemente de atmosferă. Oricine, oricîtă bunăvoinţă ar avea, începe să caşte şi simte nevoia irepresibilă să azvîrle din mînă un text care abuzează de stil!

Sîntem în 1994, în jurul nostru se petrec o grămadă de lucruri - practic, trăim într-o baie de evenimente care ne alimentează, continuu, setea de naraţiune şi dorinţa de a *ni se povesti ceva*...

Numai că naraţiunea nu este suficientă. Pentru ca ea să capete valenţe literare, trebuie potenţată de conflict şi personaje... Deci:

2) CONFLICTUL, şi,

3) PERSONAJELE - nu sîntem înconjuraţi de indivizi care dau din coate? Nu trăim printre tipi care vor să facă bani? Chiar nu cunoaşteţi pe nimeni care să dorească să pună mîna pe un segment de putere? Acasă, la servici, în oraş, în judeţ, ş.a.m.d.?

Pe de altă parte, n-aţi cunoscut inşi care se întreabă dacă ceea ce fac este bine sau rău? Credeţi că nu fiinţează persoane care se întreabă seara, înainte de a adormi: "Ce am făcut azi? Merita să mă lansez în acţiunea asta - să mă cert cu patronul, sau, să mă cert cu prietena, sau, să-mi ajut un amic, deşi am pierdut o grămadă de bani şi de timp din cauza asta?"

Iată lucrurile pe care le încasăm zilnic! Intrigi puse la cale de amici de circumstanţă, o mînă de ajutor întinsă de unii de la care nu te-ai fi aşteptat, etc.,etc.,etc...

Tipii ăştia pe care i-am menţionat, precum şi pulsiunile enunţate - iată energia unui text de compus în 1994!

Ce se află dincolo de energia scriiturii? Dincolo de "zvîcul" unei producţii literare? Ştiu că voi fi înjurat de colegii generaţiei '90 pentru cuvîntul care va urma. El este:

4) MORALA - morala, în sens de post-efect al scenariului structurat prin punctele 1), 2) şi 3)... Concluzia, adică.

Cîte din elementele discutate mai sus se regăsesc în *Ragnarok* ? Cîte din elementele de mai sus se regăsesc în ceea ce scriem, de vreo patru ani încoace?

Recunosc. Propun un program comercial. Un program literar "vandabil". Nu mă interesează metafora, ci verbul care curge liber. Nu mă interesează "gongorismele", ci fluxul cinematografic al textelor. Nu mă interesează limbajul, nu mă deranjează de loc referinţele la sex, la perversiune - pentru că nu sînt într-atît de ipocrit încît să nu recunosc că, măcar Tata Freud m-a, şi ne-a ghicit. Există tratate ştiinţifice de psihanaliză care abordează exhaustiv tema... Fără să glumească.

Nu mă deranjează nimic în planul de "lectură primar" - al exprimării, adică.

Nu mă deranjează decît lipsa plotului, a conflictului, a personajelor conturate cît de cît, şi a concluziei. În rest, să scriem cum vrem. În ce registru dorim! În ce "locaţii" alegem! Fără pudibonderie, însă! Fără recursuri nefundamentate la estetica frumosului.

Margarete? Fundulţe puse la cutiile cu bomboane? Apusuri de soare? Obrazuri catifelate?

Îmi plouă în casă, d-lor! Mă înjură gunoierii, d-lor, pentru că nu le dau bani cînd vin la uşa mea cu cerşeala! Ţigănci cu fuste înflorate îmi tuşesc în faţă în autobuzele aglomerate!

Iar străzile oraşului put! A transpiraţie, a dejecţii şi a bişniţari mai agramaţi (sic!) chiar decît mine!

Mai vreţi zambile, domnilor? Dacă răspunsul e "Dâa!" - vă recomand fotografii *din alea* . *Penthouse* se cheamă revista.

Nu vă place? E urît?... mda, e cam urît. Păi atunci, de ce nu vă duceţi voi într-un falanster, d-lor? Unu' în care să aveţi exclusivitatea!

Pentru că, în rest, trebuie să "spargeţi" *Ragnarok* doar la palierele pe care le-am explicitat. 1), 2), 3), 4) - ca să ţineţi bine minte la ce mă refer! Acolo îşi merită el pedeapsa, critica, transformarea în hîrtie igienică, incendierea şi ruptul în bucăţi!

Nu are intrigă, nu are personaje, conflictul e subţire, iar concluzia e vagă...

De ce nu mi-aţi dat în cap, d-lor, pînă acum? Aţi mizat pe rămăşiţele spiritului autocritic pre '89? De ce n-aţi spulberat *Ragnarok* ?

De ce n-aţi intrat în joc? - Mai discutam şi noi, ne mai împrieteneam...

Dănuţ IVĂNESCU

PĂI E BINE, DOMN' DOCTOR?

Despre Sebastian Corn mi-e greu să scriu, pentru că stiloul meu nu ştie decît să-mproaşte, să bombăne, să-nţepe, obligîndu-mă aşadar să abordez doar subiecte care mă irită. Ei bine, degeaba scotocesc prin textele lui sau prin amintirile mele; n-am de ce să-l înjur pe domn' doctor. Iar asta pînă la urmă constituie un bun şi onest motiv de enervare. Şi dacă mă gîndesc bine îl găsesc şi pe-al doilea: şirul interminabil de premii însuşite de împricinat (o fi vreun hobby?) a început la Ploieşti. Se poate spune deci că a avut onoarea de a fi fost descoperit, mai mult sau mai puţin întîmplător, de "Quo Vadis?". Trebuie să recunosc totuşi că aceea "fu ocazia, iară nu cauza" succesului său, pentru că, fără doar şi poate, Sebastian Corn nu mai putea sta multă vreme ascuns.

Şi, odată intrat în cursă, nu se mai opreşte: scrie mult şi bine, al dracului de bine. Mă îngrijorează efectiv hemoragia sa de idei. Curg din el firesc şi la un debit industrial, de parcă ăsta ar fi rolul său în natură. Introduci pe-o parte informaţii în mediu şi pe partea cealaltă iese literatură. Iar între două proze mai căsăpeşte cîte-un bolnav-doi, pentru că pînă la urmă din asta trăieşte, nu? Poate că textele sale, deloc cuminţi, îşi au rădăcinile şi-n meseria sa. Te saturi să tot fii bun şi să cîrpeşti trupuri, şi cum Hypocrate ăla cu jurămîntul lui nu prea-ţi lasă loc de manevre, îţi cauţi alt mijloc de defulare, la celălalt pol. Păi se poate, domn' doctor? Ce ţi-am făcut? Pe unii-i vindeci şi pe alţii-i îmbolnăveşti? Stai acolo, la masa matale de operaţii şi nu mai stîrni în noi tot soiul de sentimente reprobabile precum invidia, ranchiuna şi aşa tot mai departe. Dacă nu, mă bate gîndul să-mi cumpăr un bisturiu şi să m-apuc de operaţii. Asta-i soluţia? Chiar: de ce n-ai preda nişte cursuri de specialitate (Chirurgia pe-nţelesul tuturor, în zece şedinţe), pentru că lecţii de SF ai dat, slavă Domnului, şi mai ai destule-n sertar, o ştiu. Deşi...

Uite, îndraznesc să-ţi dau un sfat: apucă-te de Star Trek-isme, altfel va trebui să te mulţumeşti în veci cu Giurgiu în loc de Vancouver, şi cu barul "Quo Vadis?" în loc de Televiziunea Română. "Aşa merg lucrurile". Dixit.

Ovidiu Bufnilă

CRIZA LOCUIRII

Sebastian A. Corn, geograful
Teritorii ancestrale
Arta privirii
Goatza, un personaj feminin memorabil
Programul virusat sau despre căderea lumilor

Am citit „Aşteptînd exodul din Goatza". Textul a apărut, bineînţeles, în „Jurnalul SF". Căutaţi nr. 69/'94. E un „Corn" de zile mari. Atenţie, nu e o laudă! E vorba de ziua în care s-a relevat criza locuirii. Sebastian A. Corn, geograful, construieşte teritorii. Apoi zice, gata oameni buni, valea! Nu zîmbiţi, nu e un travaliu prea uşor. Pare o nebunie să încerci să clădeşti ca mai apoi să distrugi plin de furie.

Sebastian A. Corn, geograful, cu mărinimie, îţi strecoară sub ochi hărţile teritoriilor sale. Parcă le cunoşti de undeva, bucuros te avînţi în cercetarea lor. Îţi spui, uite, oraşul de colo îmi este familiar. Gîndeşti că te-ai preumblat pe străduţele lui. Poate. Ai auzit cîte ceva despre Imperiu şi Protectorat.

Te vei înşela însă asemuind Corpul cu realul corp. Căci numai în aparenţă avem de a face cu o verticală. Corpul despre care vorbeşte Sebastian A. Corn a suferit în alambicele sale o transformare esenţială. Ai senzaţia că realul corp a explodat. S-a întins la Nesfîrşit. S-a prefăcut. Se preface continuu.

În faţa ochilor ţi se deschid teritorii. ancestrale. Sub noile teritorii. Textul ţi se relevă pas cu pas. Eşti asemenea unui căutător. Priveşti. Ţi se pare că recunoşti reperele. Arta privirii.

Personajele lui Sebastian A. Corn se luptă pentru a privi. E o desfătare. În toate. Pur şi simplu să vezi. Adică să fii prezent, să fii acum,în aceste teritorii. Pentru ca mai apoi să te cuprindă îndoiala. Să accepţi să meditezi. Un început în toate. Textul acesta e început şi sfîrşit. E naştere şi moarte. Personajele refac privirea. O reconstruiesc. Încearcă să se iniţieze. Conflictul transpare. Tot timpul există forţe care lucrează la confuzia esenţială, tot timpul se găseşte cineva care să-ţi acopere ochii.

În teritoriu, o lume diversă. Cu chinurile ei. Mustind, gemînd, urlînd, conspirînd.

Ambiţioasă lucrare!

Suspiciunea cuprinde. Se bănuieşte. Se zvoneşte. Se aude. În teritoriile lui Sebastian A. Corn se pregătesc revoluţii, conspiraţii. Se pune la cale. Se pregăteşte Marea Fugă. Exodul. Dintr-o aparent biată femeie. Geograful o încarcă la maximum pe Goatza. Poate că tîrfa aceasta vrea să fugă din ea însăşi. Poate că locuitorii teritoriilor nici nu există. Poate că sunt doar vocile multiplicate ale unei femei surprinsă de miracolul lumesc.

Teritoriile personaje. Da!

Teritoriile se subminează unele pe altele. Locuitorii sapă, sfredelesc, dinamitează, lucrează febril. Aşa se duce gloria lumii!

Geograful oferă referinţe. Te amăgeşte. Zice, **acolo.** Cînd priveşti, vezi de fapt un **dincolo.**

Nu povestesc Goatza. Ea îşi spune singură povestea. E o femeie teritoriu. Ce sublim! Femeia-mamă.Proiectată Cîndva. Subminată de însăşi Goatza.

Textul oferă urcuşuri şi căderi spectaculoase. Cineva va profeţi. Cineva va duce Mesajul. Teritoriile virtuale cad unele după altele. Se reîntorc la cele ancestrale. Miticul se dezvoltă, se deschide, se închide. Pulsează.

Locuitorii se află într-o situaţie limită. Vor distruge sau nu Lucrarea? Au acest drept? Înşelător viul care se acoperă, care păleşte, care se joacă. În faţa cui? Cu cine are viul ceva de făcut? Perversă lucrare, viul. E doar un reziduu al acelui inimaginabil Nevăzut?

Teritoriile lui Sebastian A. Corn se încheagă într-o poveste-răspuns. Dar cui trebuie să răspundă viul? E o dovadă a Credinţei?

Dar în cine se încrede viul? În programul său? Ajuns într-o situaţie-limită viul se pervertească?! Îşi creează singur teritorii pentru ca mai apoi să le spulbere?

Sebastian A. Corn vorbeşte despre Afară. Locuitorii se străduiesc să privească afară. Corpul-teritoriu nu e doar închisoare în mod fatal, pare a fi chiar Sfîrşitul. Teritoriile se ramifică. Dar oare reţeaua e doar bidimensională? Nu există o deficienţă a privirii? A simţurilor în totalitatea lor?

Goatza este construită. Este privită. Este povestită. În acelaşi timp se există. Are un chin al ei. Ceva de împărţit cu lumea întreagă. Ar vrea poate să împartă cu lumea micul ei teritoriu. Nu-şi mai încape. Aspiră. Tînjeşte. Personaj memorabil, Goatza.

Sutele de locuitori tînjesc. Ei vor să anunţe. Să spună. Să vastească. Ce? Cui? Pentru ce? Din care cauză?

Curios, locuitorii multor teritorii ţin moţiş să înfulece alte spaţii. Iată că sînt locuitori care vor să împartă propriul teritoriu cu alţii. Singurătatea să fie singurul motiv? Sau pe undeva să fie vorba de masochism şi sadism? Să fim mai mulţi, să ne doară şi să-i doară!

Şi totuşi se rupe cu totul teritoriul. Dureroasă încercare. Esenţială. Aducătoare de Sens. Asimetrică ruptură. Pentru ca lipsa sau prea plinul să devină motivele unei noi meditaţii. Reperele unei noi iniţieri.

Sebastian A. Corn, scriitorul se mişcă dezinvolt prin teritoriile sale. Aruncă priviri cu subînţeles. Se joacă, în fond. E dorinţă. Carnea teritoriilor sale sfîrîie pe jeraticul dorinţei. Carnalul la superlativ! Goatza, fie vorba între noi, e femeia lui. O construieşte cu sîrg. O taie apoi în bucăţi. Împarte îmbucăturile. Cu gesturi largi, mesianic.

Sigur că teritoriile sale stau sub semnul biblicului. Să fie aici şi un semn al credinţei aflate acum în criză?! Sau întrebarea mea pluteşte într-o stare de superficialitate?

Textul e mai mult decît o rescriere a biblicului. Sau, mai bine zis, a Cărţii Primordiale. Nu cumva Cartea e dinamitată de locuitorii noilor teritorii? Ai senzaţia că ei nu se mai relevă din Paginile De Început. Complotul e universal. Programul a fost virusat. Lumile sunt în cădere. Ar fi fost frumos, ar fi fost de-a dreptul comod să decadă. Dar ele se prăbuşesc. Se vînzolesc spre arhetip. Îşi pierd nu numai conturul ci şi substanţa.

Sunt oare locuitorii Cei Aleşi? Oare nu cumva se dovedesc a fi trufaşi? Cine i-a ales? Şi de ce tocmai pe ei?! Nu seamănă atîtor locuitori care s-au petrecut în realitatea virtuală păcăliţi? Nu se înşeală toate aceste personaje ale lui Sebastian A. Corn? Poate că tocmai el, geograful, le-a amăgit. Le-a insuflat Măreţia Depărtărilor pentru ca mai apoi să le lase să cadă. Şi nu oare se întîmplă adoima în realitatea realitate?

Ce frumoasă e ignoranţa?

Şi care ar fi Profeţia? Orbecăind către lumină vor reuşi locuitorii să-şi înţeleagă menirea?! Au decodificat întocmai informaţia cuprinsă în chiar carnea lor aşa cum ne lasă să înţelegem Sebastian A. Corn?

Citind şi recitind, descopăr că tot timpul îmi scapă ceva anume. E un neînţeles. În adîncul acoperit al teritoriilor. Îmi place asta. Sînt liber să construiesc pe marginea acestei femei, Goatza. Sînt liber s-o interpretez. Sînt liber să încerc să-i virusez programul. Pentru că textul lui Sebastian A. Corn conţine Chemarea. E un strigăt care vine de dincolo de Universul Vizibil. E un reziduu al evenimentelor imemoriabile. E joaca viului cu el însuşi. E o chemare care înşeală. E o chemare sfîşietoare. Glasul care ne cheamă construieşte teritorii peste teritorii. Ne trezeşte noaptea şi ne îndeamnă să privim. Ne arde pe dinăuntru. Ieşim din noi înşine. Nu ne mai place locul. Iar locuirea devine de-a dreptul tragică.

Ce nemaipomenit ar fi dacă totul ar fi doar o superbă figură de stil!

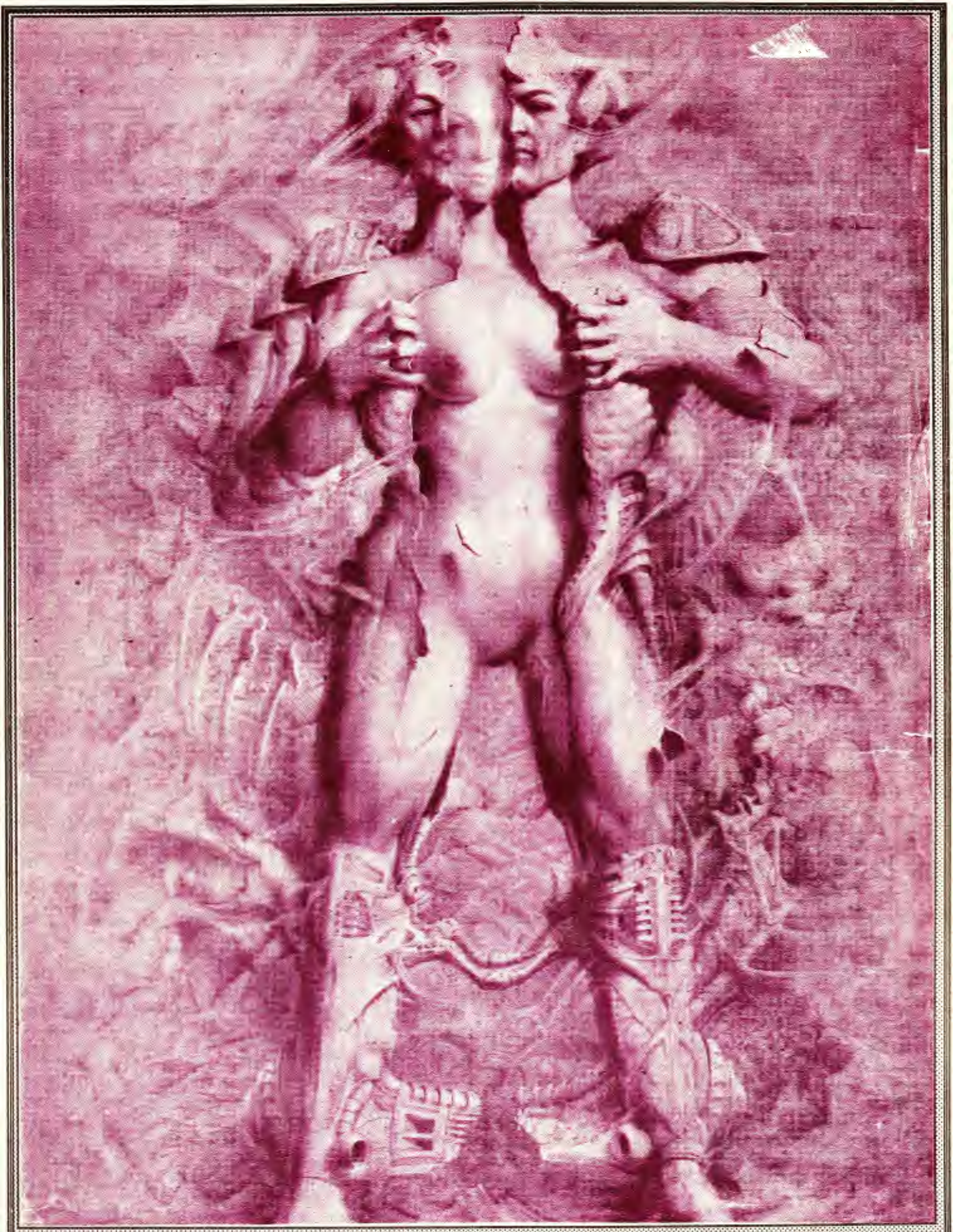

MARANORO '99